PENYELESAIAN KEMAJUAN MANUSIA

Sistem Penyoalan L2Q Ialah

Laluan Pendidikan yang Hilang

SEAN GRINYER

worldeducation.online
q2l.online

KANDUNGAN

MENGAPA KANAK-KANAK MEMERLUKAN TOOLKIT PENYOALAN L2Q 4-15

MENGAPA SISTEM L2Q IALAH LALUAN PENDIDIKAN YANG HILANG 16-19

TOOLKIT PENYOALAN L2Q

1. SUMBER DAN ASAL USUL 20-49

2. PIAWAIAN BUKTI 50-82

3. INSENTIF DAN KEUNTUNGAN 83-112

4. WATAK DAN KONSISTENSI 113-143

5. KEIZINAN UNTUK MENYOAL 144-175

6. PENGARUH EMOSI 176-221

7. NARATIF DAN REALITI 222-256

8. KESAN PSIKOLOGI 257-284

9. TERAPKAN YANG SAMA DI MANA-MANA 285-312

KEMAJUAN MANUSIA 313-343

ANDA TIDAK BOLEH BELAJAR DARIPADA APA YANG ANDA TIDAK DAPAT LIHAT

MENGAPA KANAK-KANAK MEMERLUKAN TOOLKIT PENYOALAN L2Q

MEMBERI KANAK-KANAK TOOLKIT PENYOALAN L2Q UNTUK MELINDUNGI MINDA MEREKA, MEMAJUKAN PEMBELAJARAN, MEMBEZAKAN KEBENARAN, DAN MEMUTUSKAN PENGULANGAN TIPU DAYA

Minda dan pembelajaran kanak-kanak dibentuk oleh persekitaran dunia sebelum mereka memahami sepenuhnya apa yang sedang membentuk mereka.

Itulah sebabnya kanak-kanak memerlukan Toolkit Penyoalan L2Q.

Toolkit Penyoalan L2Q bukan sumber pendidikan biasa.

Ia ialah kaedah pendidikan berstruktur yang baharu di dunia, dibangunkan daripada Book of Evidence dan disusun melalui World Education Online untuk memberi kanak-kanak kaedah berstruktur bagi mempelajari cara menyoal persekitaran dunia sebenar, membezakan kebenaran, membangunkan pemikiran bebas, dan menghentikan pembohongan yang dicipta daripada membentuk minda serta pembelajaran mereka.

Toolkit Penyoalan L2Q tidak memberitahu kanak-kanak apa yang perlu difikirkan.

Toolkit Penyoalan L2Q memberi kanak-kanak kaedah berstruktur untuk menyoal apa yang ditunjukkan kepada mereka dengan piawaian yang sama, termasuk maklumat, orang dewasa, sekolah,

sistem, wang, autoriti, naratif, tingkah laku, kesan psikologi, dan andaian mereka sendiri.

Ia mengajar mereka menguji apa yang benar, mengenali tipu daya, memahami kesan psikologi, dan menerapkan piawaian yang sama di mana-mana.

Ini bukan sekadar tentang mempelajari lebih banyak maklumat.

Ini tentang memberi kanak-kanak alat untuk menyoal persekitaran dunia sebelum pembohongan yang dicipta, naratif berulang, pengaruh emosi, ketakutan, autoriti, sikap berdiam diri, kebergantungan, dan penipuan membentuk persepsi mereka terhadap dunia.

Apabila kanak-kanak tidak diajar cara menyoal dengan betul, minda mereka dibiarkan terdedah kepada apa yang diulang, dilindungi, disembunyikan, dinormalisasikan, dan dipersembahkan kepada mereka sebagai kebenaran.

Pembohongan yang dicipta bukan sekadar mengelirukan kanak-kanak.

Ia mempengaruhi cara kanak-kanak melihat, belajar, berfikir, mempercayai, memahami, dan bertindak balas terhadap dunia di sekeliling mereka.

KESAN PSIKOLOGI DAN MINDA KANAK-KANAK

Kesan Psikologi ialah salah satu bahagian paling penting dalam Toolkit Penyoalan L2Q.

Kesan Psikologi penting kerana tipu daya berfungsi melalui

minda sebelum kanak-kanak mempunyai alat untuk mengenal pastinya.

Apa yang diulang, diberi ganjaran, ditakuti, disembunyikan, dinormalisasikan, dilindungi, atau dipersembahkan sebagai kebenaran membentuk persepsi, pembelajaran, rasa percaya, pemahaman, dan tingkah laku kanak-kanak.

Kanak-kanak mesti diberi alat untuk menyoal bagaimana maklumat, cerita, sistem, autoriti, ketakutan, tekanan, ganjaran, hukuman, sikap berdiam diri, pengulangan, dan pengaruh emosi mempengaruhi minda mereka.

Apabila kanak-kanak belajar menyoal kesan psikologi, mereka mula memahami bagaimana persekitaran dunia membentuk manusia dari dalam.

Pemahaman itu melindungi minda mereka.

Ia memajukan pembelajaran.

Ia membangunkan pemikiran bebas.

Ia memberi kanak-kanak keupayaan untuk membezakan kebenaran.

Ia menyingkirkan tipu daya sebagai laluan kawalan melalui minda kanak-kanak kerana pembohongan yang dicipta disoal, diuji, dan didedahkan, bukannya diterima, diulang, dan diwarisi.

KESEJAHTERAAN MENTAL DAN PENYINGKIRAN TIPU DAYA

Tipu daya bukan sekadar menyembunyikan kebenaran.

Ia mempengaruhi cara kanak-kanak merasa, berfikir, mempercayai, belajar, dan melihat dunia.

Apabila kanak-kanak dikelilingi pembohongan yang dicipta, naratif berulang, ketakutan, sikap berdiam diri, pengaruh emosi, tekanan, autoriti, dan penipuan, dunia dibuat kelihatan lebih gelap, lebih mengelirukan, lebih mengancam, dan lebih tidak berharapan daripada yang sepatutnya.

Itu mempengaruhi minda kanak-kanak.

Ia mempengaruhi pembelajaran mereka.

Ia mempengaruhi keyakinan mereka dalam memahami dunia.

Ia mempengaruhi keupayaan mereka untuk mempercayai apa yang benar.

Inilah sebabnya Toolkit Penyoalan L2Q menjadi teras untuk melindungi minda kanak-kanak, mengukuhkan pembelajaran, dan meningkatkan kesejahteraan mental melalui pendidikan.

Apabila kanak-kanak diberi alat untuk menyoal dengan betul, tipu daya mula kehilangan cengkamannya terhadap persepsi mereka.

Pembohongan yang dicipta disoal dan bukannya diserap.

Naratif berasaskan ketakutan diuji dan bukannya diulang.

Autoriti diperiksa dan bukannya diterima secara membuta tuli.

Pengaruh emosi dikenal pasti dan bukannya mengawal pemikiran mereka.

Sikap berdiam diri disoal dan bukannya membenarkan

kemudaratan yang tersembunyi berterusan.

Kanak-kanak tidak dibiarkan bersendirian di dalam dunia yang mereka tidak pernah diajar cara memahaminya.

Mereka diberi kaedah berstruktur untuk menyoal apa yang membentuk minda mereka.

Mereka diberi cara untuk memisahkan kebenaran daripada pembohongan yang dicipta.

Mereka diberi cara untuk melihat dunia dengan lebih jelas dan bukannya hanya melihat versi yang lebih gelap yang dicipta melalui tipu daya, ketakutan, naratif, sikap berdiam diri, dan kesan psikologi.

Apabila tipu daya disingkirkan daripada pemahaman kanak-kanak, dunia tidak perlu kelihatan begitu tanpa harapan, mengelirukan, atau gelap.

Kanak-kanak mula melihat bahawa masalah dicipta, diulang, dilindungi, dan diteruskan melalui tingkah laku, sistem, insentif, sikap berdiam diri, naratif, dan ketiadaan laluan penyoalan berstruktur berasaskan bukti L2Q.

Ini bermakna dunia menjadi sesuatu yang mereka soal, fahami, pelajari daripadanya, dan bantu perbaiki.

Ini mengukuhkan kesejahteraan mental kerana kanak-kanak tidak lagi hanya menyerap beban dunia.

Mereka sedang belajar cara memahaminya.

Mereka sedang belajar cara menyoalnya.

Mereka sedang belajar cara melihat apa yang benar.

Mereka sedang belajar cara membangunkan pemikiran bebas.

Memberi kanak-kanak Toolkit Penyoalan L2Q melindungi minda mereka dengan memberi mereka kaedah untuk menyingkirkan tipu daya daripada persepsi mereka terhadap dunia.

Apabila tipu daya kehilangan laluannya melalui minda kanak-kanak, ketakutan, kekeliruan, kegelapan palsu, dan naratif berulang kehilangan kuasa untuk membentuk cara kanak-kanak melihat realiti.

MENYOAL SIKAP BERDIAM DIRI, WANG, DAN MEKANISME YANG MELINDUNGI TIPU DAYA

Kanak-kanak juga memerlukan Toolkit Penyoalan L2Q kerana tipu daya dilindungi oleh sikap berdiam diri.

Sikap berdiam diri bukanlah kosong.

Sikap berdiam diri melindungi apa yang tidak disoal.

Sikap berdiam diri melindungi apa yang orang takut untuk katakan.

Sikap berdiam diri melindungi apa yang sistem tidak mahu didedahkan.

Sikap berdiam diri melindungi apa yang disembunyikan oleh wang, kebergantungan, pekerjaan, kedudukan, reputasi, autoriti, dan ketakutan.

Ini penting kerana kanak-kanak dididik di dalam dunia tempat

sikap berdiam diri sudah beroperasi.

Mereka diajar oleh orang dewasa yang telah diajar, dilatih, dibayar, dan ditempatkan ke dalam suatu sistem yang peranan mereka ialah mengajar, menyampaikan, mengulang, dan menilai maklumat dalam sistem yang telah mendidik mereka.

Itu tidak bermakna guru ialah orang yang jahat.

Ini bermakna pendidikan itu sendiri berada di dalam persekitaran dunia yang sama yang L2Q ajar kanak-kanak untuk menyoal.

Pendidikan semasa tidak mengajar kanak-kanak dengan betul untuk menyoal mekanisme di sebalik sikap berdiam diri.

Ia tidak mengajar kanak-kanak dengan betul untuk bertanya apa yang dilindungi wang, apa yang dikawal kebergantungan, apa yang dituntut pekerjaan, apa yang dihalang autoriti, apa yang disembunyikan reputasi, apa yang didiamkan ketakutan, apa yang dibentuk insentif, dan apa yang dibenarkan sistem untuk terus berlaku.

Apabila kanak-kanak tidak diajar untuk menyoal sikap berdiam diri, mereka belajar menerima dunia sebagaimana ia ditunjukkan kepada mereka.

Mereka mempelajari apa yang diulang, tetapi bukan apa yang disembunyikan.

Mereka mempelajari apa yang diluluskan, tetapi bukan apa yang dilindungi.

Mereka mempelajari apa yang diajar, tetapi bukan apa yang dielakkan.

Mereka belajar berfungsi di dalam persekitaran dunia tanpa memahami mekanisme yang mengekalkan pembohongan yang dicipta, tipu daya, ketakutan, kebergantungan, dan corak berulang.

Toolkit Penyoalan L2Q memberi kanak-kanak kaedah untuk menyoal mekanisme itu.

Ia mengajar mereka untuk bertanya:

Apa yang tidak diperkatakan?

Mengapa ia tidak diperkatakan?

Siapa yang mendapat manfaat daripada sikap berdiam diri?

Apa yang dilindungi oleh wang?

Apa yang dikawal oleh kebergantungan?

Apa yang dihalang oleh ketakutan?

Apa yang autoriti menghalang orang daripada menyoal?

Corak berulang apa yang berterusan kerana orang terus berdiam diri?

Inilah sebabnya menyoal sikap berdiam diri penting untuk melindungi minda kanak-kanak dan memajukan pembelajaran mereka.

Apabila kanak-kanak belajar menyoal sikap berdiam diri, mereka mula melihat apa yang tersembunyi di sebalik permukaan pendidikan, sistem, autoriti, naratif, wang, dan tingkah laku berulang.

Apabila mereka melihat apa yang dilindungi oleh sikap berdiam diri, mereka mula memahami mekanisme di sebalik tipu daya.

Apabila mereka memahami mekanisme di sebalik tipu daya, pemikiran bebas berkembang.

Apabila pemikiran bebas berkembang, pembohongan yang dicipta kehilangan laluannya melalui minda kanak-kanak.

Beginilah Toolkit Penyoalan L2Q memberi kanak-kanak kaedah untuk menyingkirkan tipu daya daripada persepsi mereka terhadap dunia.

Ia memberi mereka keupayaan untuk menyoal apa yang ditunjukkan, apa yang disembunyikan, apa yang dilindungi, apa yang diulang, apa yang dibayar, apa yang ditakuti, apa yang didiamkan, dan apa yang dipersembahkan sebagai kebenaran.

Ini menjadi teras kepada penambahbaikan pendidikan kerana pendidikan tidak dapat bertambah baik selagi ia mengajar kanak-kanak mengulang maklumat tanpa mengajar mereka menyoal sikap berdiam diri, wang, kebergantungan, insentif, dan autoriti yang membentuk persekitaran dunia di sekeliling mereka.

MENGAPA INI MENJADI TERAS KEPADA Q2L DAN YOUNG QUESTIONERS

Ini menjadi teras kepada Q2L dan Young Questioners.

Kanak-kanak dicapai dengan selamat melalui ibu bapa, guru, penjaga, sekolah, persekitaran pendidikan, dan orang dewasa yang bertanggungjawab, supaya mereka diberi alat untuk menyoal dengan betul, belajar daripada persekitaran dunia

sebenar, dan membangunkan pemikiran bebas sebelum dunia yang sama membentuk mereka sehingga mengulanginya.

Peranannya bukan untuk memberitahu kanak-kanak apa yang perlu difikirkan.

Peranannya ialah memberi kanak-kanak kaedah L2Q supaya mereka menyoal, melihat, memahami, membezakan kebenaran, melindungi minda mereka, memajukan pembelajaran, dan belajar daripada persekitaran dunia sebenar.

Kanak-kanak bukan sahaja belajar daripada orang dewasa.

Kanak-kanak belajar daripada kanak-kanak lain.

Mereka memerhati satu sama lain.

Mereka mempengaruhi satu sama lain.

Mereka berkongsi idea, tingkah laku, tabiat, minat, pemahaman, dan cara berfikir.

Apabila penyoalan berkembang dalam diri kanak-kanak, ia tersebar daripada seorang kanak-kanak kepada kanak-kanak yang lain.

Apabila pemahaman berkembang dalam diri kanak-kanak, ia tersebar daripada seorang kanak-kanak kepada kanak-kanak yang lain.

Apabila pemikiran bebas berkembang dalam diri kanak-kanak, ia tersebar daripada seorang kanak-kanak kepada kanak-kanak yang lain.

Kanak-kanak yang belajar menyoal membantu kanak-kanak lain

belajar menyoal.

Kanak-kanak yang belajar memahami membantu kanak-kanak lain belajar memahami.

Kanak-kanak yang membangunkan pemikiran bebas membantu kanak-kanak lain membangunkan pemikiran bebas.

Inilah sebabnya kanak-kanak ialah laluan utama untuk perubahan.

Kesannya tidak berhenti pada seorang kanak-kanak.

Ia bergerak melalui kumpulan kanak-kanak, bilik darjah, sekolah, komuniti, dan generasi akan datang.

Apabila kanak-kanak belajar menyoal, mereka mula melihat.

Apabila mereka mula melihat, mereka mula memahami.

Apabila pemahaman berkembang, pemikiran bebas berkembang.

Apabila pemikiran bebas berkembang, tipu daya kehilangan laluannya.

Apabila tipu daya kehilangan laluannya, kemudaratan yang dicipta daripada tipu daya kehilangan laluannya melalui manusia, pendidikan, sistem, dan masyarakat.

Inilah sebabnya memberi kanak-kanak keupayaan untuk menyoal dengan betul merupakan salah satu perkara paling penting yang mesti dilakukan oleh pendidikan.

Ia melindungi minda kanak-kanak.

Ia mengukuhkan pembelajaran.

Ia membangunkan pemikiran bebas.

Ia menyingkirkan tipu daya daripada dunia dengan memberi generasi seterusnya keupayaan untuk membezakan kebenaran.

Kanak-kanak memerlukan alat untuk menyoal dengan betul.

Begitulah pembelajaran maju.

Begitulah pemikiran bebas berkembang.

Begitulah tipu daya kehilangan laluannya.

Begitulah pendidikan bertambah baik supaya dunia bertambah baik.

Dunia yang berasaskan kebenaran bermula apabila kanak-kanak diberi alat untuk menyoal dengan betul.

MENGAPA SISTEM PENYOALAN BERSTRUKTUR BERASASKAN BUKTI L2Q IALAH LALUAN PENDIDIKAN YANG HILANG

Sistem Penyoalan Berstruktur Berasaskan Bukti L2Q berbeza kerana dari mana ia berasal.

Ia dibangunkan daripada Book of Evidence.

Book of Evidence mendokumentasikan lebih 30 tahun pengalaman langsung yang dicap masa, bukti, rekod awam, cabaran, dan corak berulang yang ditunjukkan melalui persekitaran dunia itu sendiri.

Apabila bukti bertambah, satu percanggahan menjadi semakin jelas.

Penyoalan sudah wujud.

Namun pengulangan berterusan.

Penipuan yang sama berterusan.

Sikap berdiam diri yang sama berterusan.

Kebergantungan yang sama berterusan.

Percanggahan yang sama berterusan.

Corak berulang yang sama berterusan.

Book of Evidence tidak mendedahkan ketiadaan penyoalan.

Ia mendedahkan bahawa penyoalan sudah wujud sementara dunia yang sama terus berulang.

Percanggahan ini terletak di teras Sistem Penyoalan Berstruktur Berasaskan Bukti L2Q.

Jika penyoalan sudah wujud, mengapa corak yang sama berterusan?

Book of Evidence berulang kali mendedahkan percanggahan yang sama.

Penyoalan sudah wujud.

Namun pengulangan berterusan.

Ini menunjukkan bahawa masalahnya bukan ketiadaan penyoalan.

Masalahnya ialah ketiadaan laluan pendidikan berstruktur berasaskan bukti untuk mempelajari cara menyoal persekitaran dunia itu sendiri.

Orang boleh bertanya soalan dan masih mengulang dunia di sekeliling mereka.

Orang boleh bertanya soalan dan masih terus dibentuk oleh persekitaran dunia yang sama yang bertanggungjawab menghasilkan pengulangan.

Orang boleh bertanya soalan dan masih mewarisi, menerima, mempertahankan, dan meneruskan corak berulang.

Kewujudan penyoalan oleh itu bukan bukti bahawa orang telah diajar cara menyoal.

Kewujudan penyoalan bukan bukti bahawa orang telah diajar cara memahami apa yang menghasilkan pengulangan.

Komponen yang hilang bukanlah lebih banyak maklumat.

Maklumat sudah wujud.

Komponen yang hilang bukanlah lebih banyak penyoalan.

Penyoalan sudah wujud.

Komponen yang hilang ialah laluan pendidikan berstruktur berasaskan bukti untuk mempelajari cara menyoal persekitaran dunia itu sendiri.

Laluan pendidikan berstruktur berasaskan bukti untuk memeriksa apa yang berulang kali berterusan walaupun penyoalan sudah wujud.

Laluan pendidikan berstruktur berasaskan bukti untuk memeriksa mekanisme yang bertanggungjawab menghasilkan pengulangan.

Laluan yang hilang itu menjadi Sistem Penyoalan Berstruktur Berasaskan Bukti L2Q.

Sistem Penyoalan Berstruktur Berasaskan Bukti L2Q dibangunkan daripada asas bukti yang diwujudkan melalui Book of Evidence.

Ia dibangunkan kerana Book of Evidence mendedahkan corak berulang yang berterusan walaupun penyoalan sudah wujud.

Ia dibangunkan kerana Book of Evidence mendedahkan satu laluan pendidikan yang hilang.

Ia dibangunkan kerana Book of Evidence menunjukkan bahawa penyoalan dan mempelajari cara menyoal bukan perkara yang sama.

L2Q dibangunkan untuk memeriksa apa yang berulang kali berterusan walaupun penyoalan sudah wujud.

L2Q dibangunkan untuk memeriksa mekanisme yang bertanggungjawab menghasilkan pengulangan dan bukannya sekadar memeriksa hasil yang dihasilkan oleh pengulangan.

L2Q dibangunkan untuk memeriksa persekitaran dunia dan bukannya sekadar beroperasi di dalamnya.

L2Q dibangunkan untuk membantu orang memahami persekitaran dunia dan bukannya sekadar berfungsi di dalamnya.

Inilah sebabnya Sistem Penyoalan Berstruktur Berasaskan Bukti L2Q berbeza.

Inilah sebabnya Sistem Penyoalan Berstruktur Berasaskan Bukti L2Q mewakili laluan pendidikan yang hilang.

Sumber dan asal usul penyoalan adalah penting.

Sumber dan asal usul Sistem Penyoalan Berstruktur Berasaskan Bukti L2Q adalah penting.

Sistem Penyoalan Berstruktur Berasaskan Bukti L2Q berasal daripada asas bukti yang diwujudkan melalui Book of Evidence.

Memahami dari mana sistem itu berasal ialah langkah pertama untuk memahami mengapa ia berbeza.

Inilah sebabnya bahagian pertama bermula dengan Sumber dan Asal Usul.

SEKSYEN 1 - SUMBER DAN ASAL USUL

APA SEBENARNYA SUMBER DAN ASAL USUL

Sumber dan Asal Usul ialah asas kepada Toolkit Penyoalan Learn to Question (L2Q) kerana segala-galanya bermula dengan dari mana maklumat berasal dan apa yang membentuknya.

Orang sentiasa dikelilingi maklumat, tetapi mereka tidak diajar cara memeriksanya dengan betul atau cara belajar daripada persekitaran dunia yang mengelilingi mereka.

Orang ditunjukkan maklumat.

Orang diberitahu maklumat.

Orang diajar maklumat.

Orang dijangka menghafal maklumat.

Orang dijangka mengulang maklumat.

Orang dijangka melaksanakan maklumat.

Orang dijangka mempertahankan maklumat.

Tetapi orang tidak diajar cara menyoal, melihat, memahami, dan belajar daripada apa yang ditunjukkan kepada mereka.

Manusia kini hidup di dalam persekitaran pembelajaran terbesar yang wujud, namun mereka belum diajar dengan betul cara belajar daripadanya.

Orang dibiarkan berfungsi di dalam dunia yang mereka belum diajar dengan betul cara memahaminya.

Mereka tidak diajar melalui laluan pendidikan berstruktur berasaskan bukti bagaimana persekitaran dunia membentuk minda, kepercayaan, emosi, rasa percaya,
tingkah laku, persepsi, dan pemahaman mereka.

Mereka tidak diajar bagaimana wang, kebergantungan, autoriti, sikap berdiam diri, naratif, pengulangan, ketakutan, insentif, jangkauan, status, dan pembohongan yang dicipta mempengaruhi manusia.

Persekitaran dunia itu sendiri ialah persekitaran pembelajaran.

Ia sentiasa menyediakan manusia dengan peluang untuk belajar.

Orang sering menunggu untuk diajar sedangkan mereka sudah berdiri di dalam persekitaran pembelajaran terbesar yang wujud.

Oleh itu, persekitaran dunia mendidik orang setiap hari, sama ada mereka menyedarinya atau tidak.

Masalahnya ialah ramai orang belum diajar cara melihat pelajaran tersebut.

Mereka belum diajar cara bertanya:

Apa yang membentuk pemikiran saya?

Apa yang membentuk kepercayaan saya?

Apa yang membentuk emosi saya?

Apa yang membentuk kepercayaan saya terhadap sesuatu?

Apa yang membentuk tingkah laku saya?

Apa yang membentuk persepsi saya?

Apa yang membentuk pemahaman saya?

Apa yang membentuk dunia di sekeliling saya?

Tanpa soalan-soalan ini, orang boleh menghabiskan seluruh hidup mereka dibentuk tanpa menyedari bahawa mereka sedang dibentuk.

Orang sering mewarisi permukaan dunia tanpa memahami apa yang berada di bawahnya.

Mereka mungkin melihat sistem.

Mereka mungkin melihat peraturan.

Mereka mungkin melihat autoriti.

Mereka mungkin melihat wang.

Mereka mungkin melihat pendidikan.

Mereka mungkin melihat masalah yang berulang.

Tetapi mereka tidak semestinya memahami apa yang menciptanya, melindunginya, membentuknya, atau membenarkannya berterusan.

Inilah sebabnya orang tidak boleh belajar daripada apa yang mereka tidak dapat lihat.

Melihat bukan sekadar bermaksud memandang.

Melihat ialah proses menyoal dengan cukup mendalam untuk bergerak melampaui penjelasan permukaan dan mula mengenali mekanisme yang membentuk persekitaran dunia.

Melihat mewujudkan pemahaman.

Pemahaman mewujudkan pembelajaran.

Pembelajaran mewujudkan pemikiran bebas.

Oleh itu, Sumber dan Asal Usul bukan sekadar tentang mengenal pasti dari mana maklumat berasal.

Ini tentang mempelajari cara menyoal dengan cukup mendalam untuk melihat apa yang membentuk maklumat itu sendiri.

Orang mesti belajar untuk bertanya:

Siapa yang mencipta ini?

Dari mana ia berasal?

Mengapa ia dicipta?

Siapa yang mendapat manfaat daripadanya?

Apakah insentif yang wujud?

Apa yang mempengaruhinya?

Apa yang melindunginya?

Apa yang sedang disembunyikan?

Apa yang sedang diulang?

Apa yang membentuk orang yang terlibat?

Persekitaran dunia apakah yang menghasilkannya?

Soalan-soalan ini penting kerana orang bukan sekadar mewarisi

maklumat.

Mereka mewarisi tingkah laku.

Mereka mewarisi sistem.

Mereka mewarisi naratif.

Mereka mewarisi kebergantungan.

Mereka mewarisi sikap berdiam diri.

Mereka mewarisi autoriti.

Mereka mewarisi corak berulang.

Mereka juga mewarisi pembohongan yang dicipta.

Pembohongan yang dicipta bukan sekadar wujud sebagai cebisan maklumat palsu yang berasingan.

Pembohongan yang dicipta menjadi tertanam di dalam persekitaran dunia itu sendiri.

Ia menjadi dinormalisasikan.

Ia menjadi dilindungi.

Ia menjadi diulang.

Ia menjadi dipertahankan.

Akhirnya ia diterima sebagai kebenaran.

Orang kemudian mewarisi pembohongan yang dicipta itu tanpa pernah menyedari bahawa ia telah dicipta sejak awal.

Orang diajar cara berfungsi di dalam persekitaran dunia tanpa diajar cara memahaminya melalui laluan pendidikan berstruktur berasaskan bukti.

Orang boleh menjadi sangat mahir berfungsi di dalam dunia yang mereka tidak fahami dengan betul.

Berfungsi membolehkan orang bertahan di dalam sistem.

Memahami membolehkan orang belajar daripada sistem.

Jika pendidikan hanya mengajar orang untuk berfungsi di dalam persekitaran dunia, pendidikan membantu menghasilkan semula persekitaran dunia yang sama.

Orang kemudian menjadi produk persekitaran dunia dan bukannya pembelajar persekitaran dunia.

Manusia hidup di dalam persekitaran dunia yang manusia sendiri terus mencipta semula.

Persekitaran dunia membentuk orang dewasa.

Orang dewasa membentuk guru.

Guru membentuk kanak-kanak.

Kanak-kanak menjadi orang dewasa.

Orang dewasa kemudian mencipta semula persekitaran dunia yang sama.

Kitaran itu akan berterusan tanpa penghujung melainkan orang mempelajari cara menyoalnya melalui laluan penyoalan berstruktur berasaskan bukti.

Orang juga mesti memahami bahawa minda mereka sendiri ialah alat paling penting untuk belajar daripada persekitaran dunia.

Tiada gelaran, autoriti, sistem, institusi, sumber, atau individu boleh secara bebas mewujudkan pemahaman untuk orang lain.

Pemahaman mesti dibangunkan oleh minda individu itu sendiri.

Penyoalan membangunkan pemahaman.

Pemahaman membangunkan pembelajaran.

Pembelajaran membangunkan pemikiran bebas.

Oleh itu, orang mesti belajar daripada sebab dan bukannya tanpa henti mengulang akibat.

Mereka mesti mempelajari apa yang membentuk dunia dan bukannya hanya menyesuaikan diri dengannya.

Inilah sebabnya Sumber dan Asal Usul berada pada permulaan Toolkit Penyoalan Learn to Question (L2Q).

Jika Sumber dan Asal Usul lemah, setiap bahagian lain turut menjadi lemah.

Piawaian Bukti menjadi lemah.

Insentif dan Keuntungan menjadi lemah.

Watak dan Konsistensi menjadi lemah.

Keizinan untuk Menyoal menjadi lemah.

Pengaruh Emosi menjadi lemah.

Naratif lawan Realiti menjadi lemah.

Kesan Psikologi menjadi lemah.

Terapkan yang Sama di Mana-mana menjadi lemah.

Oleh itu, Sumber dan Asal Usul ialah asas kepada seluruh kerangka.

Ia ialah titik permulaan yang membolehkan orang mula belajar daripada dunia itu sendiri.

Perkembangannya ialah:

Soal.

Lihat.

Fahami.

Belajar.

Bangunkan pemikiran bebas.

Beginilah orang berhenti mengulang dunia yang mereka tidak fahami dengan betul.

Beginilah orang mula belajar daripada persekitaran dunia dan bukannya sekadar menjadi produknya.

Dan inilah sebabnya Sumber dan Asal Usul ialah bahagian pertama Toolkit Penyoalan Learn to Question (L2Q).

PERSEPSI

Orang dibentuk oleh persekitaran dunia sebelum mereka menyedari bahawa ia sedang membentuk mereka.

Salah satu sebab terbesar corak berulang terus berlaku di seluruh dunia ialah orang sering mempercayai apa yang mereka lihat berulang kali.

Orang boleh tersilap menganggap pengulangan sebagai kebenaran.

Orang boleh tersilap menganggap kebiasaan sebagai bukti.

Orang boleh tersilap menganggap popularity sebagai kredibiliti.

Orang boleh tersilap menganggap autoriti sebagai ketepatan.

Orang boleh tersilap menganggap keterlihatan sebagai kepentingan.

Orang boleh tersilap menganggap keyakinan sebagai kepakaran.

Orang boleh tersilap menganggap status sebagai pemahaman.

Ramai orang tidak menyedari bahawa persepsi mereka sentiasa dibentuk.

Orang tidak diajar melalui laluan pendidikan berstruktur berasaskan bukti bagaimana kepercayaan mereka terbentuk.

Mereka diajar apa yang perlu dipercayai.

Mereka tidak diajar bagaimana mereka mula mempercayainya.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Bagaimanakah saya mula mempercayai ini?

Siapa yang memperkenalkan kepercayaan ini kepada saya?

Berapa lama saya telah mempercayai ini?

Berapa kerap saya telah terdedah kepada perkara ini?

Apa yang berulang kali mengukuhkan perkara ini?

Adakah saya telah memeriksanya secara bebas?

Atau adakah saya mewarisinya?

Kanak-kanak juga dibentuk oleh persekitaran dunia sementara pendidikan semasa tidak mengajar mereka laluan berstruktur berasaskan bukti untuk mempelajari cara menyoalnya.

Kanak-kanak memerhati orang dewasa.

Kanak-kanak memerhati tingkah laku.

Kanak-kanak memerhati sistem.

Kanak-kanak memerhati autoriti.

Kanak-kanak memerhati wang.

Kanak-kanak memerhati kebergantungan.

Kanak-kanak memerhati naratif.

Kanak-kanak memerhati pengulangan.

Kanak-kanak memerhati sikap berdiam diri.

Kanak-kanak memerhati apa yang diberi ganjaran.

Kanak-kanak memerhati apa yang tidak digalakkan.

Oleh itu, persekitaran dunia mula mengajar kanak-kanak sementara pendidikan semasa tidak menyediakan laluan berstruktur berasaskan bukti untuk mempelajari cara menyoalnya.

Orang dewasa juga terus dididik oleh persekitaran dunia, sama ada mereka menyedarinya atau tidak.

Jika pendidikan tidak mengajar kanak-kanak dan orang dewasa cara menyoal persekitaran dunia sebenar, mereka kemudiannya tanpa sedar memasuki kitaran pengulangan yang sama yang membentuk orang sebelum mereka.

Orang juga boleh terperangkap di dalam naratif yang mudah.

Orang boleh digalakkan memilih pihak dan bukannya belajar daripada apa yang ditunjukkan kepada mereka.

Orang boleh digalakkan berfikir dalam kerangka wira dan penjahat dan bukannya memahami mekanisme yang membentuk persekitaran dunia.

Semakin kerap orang melihat sesuatu berulang kali, semakin normal ia boleh menjadi.

Semakin normal ia menjadi, semakin kecil kemungkinan ia akan disoal.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Apa yang membentuk persepsi saya?

Apa yang membentuk kepercayaan saya terhadap sesuatu?

Apa yang membentuk pemahaman saya?

Apa yang membentuk kepercayaan saya?

Adakah saya melihat dunia dengan jelas?

Atau adakah saya hanya melihat apa yang berulang kali dipersembahkan kepada saya?

Sumber dan Asal Usul wujud untuk membawa orang melampaui persepsi dan menuju pemahaman.

JANGKAUAN, STATUS DAN PERSEKITARAN MAKLUMAT

Orang sering menganggap bahawa maklumat dengan jangkauan terbesar mestilah maklumat yang paling penting.

Ini mesti disoal.

Ramai orang tanpa sedar mengikuti suara terbesar, khalayak terbesar, platform terbesar, dan status terbesar.

Orang sering menyerahkan rasa ingin tahu mereka kepada pihak lain.

Ramai orang menunggu seseorang yang mempunyai autoriti memberitahu mereka apa yang penting sebelum mereka menjadi berminat.

Ramai orang menunggu popularity sebelum mereka menyiasat sesuatu.

Ramai orang menunggu status sebelum mereka membenarkan diri

mereka belajar.

Ramai orang menunggu orang lain memutuskan apa yang layak mendapat perhatian mereka.

Ini bermakna orang boleh membenarkan sistem jangkauan dan status menentukan apa yang dibenarkan oleh minda mereka untuk dianggap penting.

Orang boleh tanpa sedar menjadi pelajar pasif dan bukannya pelajar aktif.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Mengapa sumber ini diberi jangkauan yang begitu besar?

Siapa yang mengawal persekitaran tempat maklumat ini diedarkan?

Siapa yang memutuskan apa yang dipromosikan?

Siapa yang memutuskan apa yang diulang?

Siapa yang memutuskan apa yang disembunyikan?

Siapa yang memutuskan apa yang dibuang?

Siapa yang memutuskan apa yang mendapat keterlihatan?

Siapa yang memutuskan apa yang kehilangan keterlihatan?

Orang juga mesti memahami bahawa jangkauan itu sendiri boleh mula menghasilkan kebenaran yang dipersepsikan.

Semakin sesuatu dilihat, semakin biasa ia menjadi.

Semakin biasa ia menjadi, semakin mudah ia boleh diterima.

Semakin diterima ia menjadi, semakin ia boleh mula kelihatan benar.

Inilah sebabnya keterlihatan itu sendiri mesti disoal.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Adakah saya mengikuti sumber ini kerana bukti?

Atau adakah saya mengikuti sumber ini kerana jangkauannya?

Adakah saya mengikuti sumber ini kerana pemahaman?

Atau adakah saya mengikuti sumber ini kerana statusnya?

Adakah saya mengabaikan maklumat kerana ia tidak diberi jangkauan?

Adakah saya menunggu orang lain memberitahu saya bahawa ia penting?

Adakah saya membenarkan orang lain memutuskan apa yang layak disiasat?

Orang mesti berhenti menunggu keizinan untuk belajar.

Orang mesti menjadi pelajar aktif dan bukannya pelajar pasif.

Minda mereka sendiri mesti menjadi alat paling penting untuk pembelajaran.

WANG, KEBERGANTUNGAN DAN SISTEM

Wang ialah salah satu mekanisme terbesar yang membentuk tingkah laku di seluruh persekitaran dunia.

Oleh itu, orang mesti belajar menyoal mekanisme yang mengelilingi maklumat.

Wang boleh mewujudkan kebergantungan.

Kebergantungan boleh membentuk tingkah laku.

Tingkah laku boleh membentuk apa yang diperkatakan.

Tingkah laku boleh membentuk apa yang diulang.

Tingkah laku boleh membentuk apa yang dilindungi.

Tingkah laku boleh membentuk apa yang disembunyikan.

Tingkah laku boleh membentuk apa yang dicabar.

Tingkah laku boleh membentuk apa yang dibenarkan untuk berterusan.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Adakah sumber ini mencipta laluan wang?

Adakah sumber ini mengawal laluan wang?

Adakah sumber ini membiayai laluan wang?

Adakah sumber ini mempengaruhi laluan wang?

Adakah sumber ini mencipta atau mempengaruhi sistem yang menjadi tempat orang bergantung?

Adakah orang bergantung pada sistem tersebut?

Adakah kebergantungan mempengaruhi tingkah laku?

Adakah kebergantungan mempengaruhi penyoalan?

Adakah kebergantungan mempengaruhi sikap berdiam diri?

Adakah kebergantungan mempengaruhi apa yang sanggup dicabar oleh orang?

Ini bukan tentang menyalahkan individu.

Ini tentang memahami mekanisme yang membentuk tingkah laku.

GURU SEBAGAI SUMBER

Guru menjadi sumber maklumat bagi kanak-kanak.

Ini bermakna guru sendiri juga mesti mempelajari cara menyoal.

Ramai guru telah melalui sistem pendidikan yang sama yang sedang dimasuki oleh kanak-kanak.

Mereka telah diajar maklumat.

Mereka telah dilatih untuk menyampaikan maklumat.

Mereka telah dinilai berdasarkan maklumat.

Mereka kemudiannya ditempatkan dalam peranan yang membuatkan mereka menyampaikan maklumat kepada generasi seterusnya.

Ini bukan tentang menyalahkan guru.

Ini tentang memahami persekitaran yang membentuk mereka.

Guru ialah peserta di dalam persekitaran dunia yang sama.

Mereka juga telah mewarisi maklumat.

Mereka juga telah belajar daripada orang yang sendiri tidak diajar cara belajar daripada persekitaran dunia.

Orang diajar cara berfungsi di dalam sistem tanpa diajar cara memahaminya.

Orang boleh menjadi sangat mahir berfungsi di dalam sistem yang mereka tidak fahami dengan betul.

Guru sendiri sering melalui laluan yang sama ini.

Ini ialah salah satu sebab pengulangan boleh berterusan merentasi generasi.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Siapa yang mengajar guru?

Siapa yang melatih guru?

Sistem apakah yang membentuk guru?

Adakah guru diajar tentang persekitaran dunia sebenar?

Adakah guru diajar bagaimana wang, kebergantungan, autoriti, sikap berdiam diri, naratif, pengulangan, jangkauan, dan status membentuk manusia?

Atau adakah guru diajar cara berfungsi di dalam sistem yang sedia ada?

Oleh itu, guru patut menjadi pemudah cara kepada penyoalan, penglihatan, pemahaman, pembelajaran, dan pemikiran bebas.

BELAJAR DARIPADA PEMBOHONGAN

Orang sering berfikir bahawa pembohongan hanya wujud untuk menipu.

Sumber dan Asal Usul mengajar orang untuk bergerak melampaui perkara ini.

Pembohongan boleh menjadi alat pendidikan apabila minda sudah bersedia untuk menyoalnya.

Pembohongan mendedahkan tingkah laku.

Pembohongan mendedahkan kebergantungan.

Pembohongan mendedahkan insentif.

Pembohongan mendedahkan naratif.

Pembohongan mendedahkan sikap berdiam diri.

Pembohongan mendedahkan corak berulang.

Pembohongan mendedahkan apa yang berlaku apabila orang tidak diajar cara menyoal apa yang didedahkan oleh pembohongan.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Apa yang didedahkan oleh pembohongan ini?

Mekanisme apakah yang membenarkan pembohongan ini berterusan?

Siapa yang mendapat manfaat daripada pembohongan ini?

Siapa yang melindungi pembohongan ini?

Siapa yang mengulang pembohongan ini?

Corak berulang apakah yang didedahkan oleh pembohongan ini?

Apa yang boleh manusia pelajari daripada pembohongan ini?

Tujuannya bukan untuk mengajar orang membenci pembohongan.

Tujuannya ialah mengajar orang belajar daripadanya.

BELAJAR DARIPADA APA YANG DITUNJUKKAN

Ramai orang bertindak balas terhadap apa yang ditunjukkan kepada mereka dan bukannya belajar daripada apa yang ditunjukkan kepada mereka.

Tindak balas sering menghentikan perkembangan.

Orang menjadi marah.

Orang menjadi takut.

Orang memilih pihak.

Orang mempertahankan pendirian.

Orang menyerang pendirian.

Orang terperangkap di dalam naratif.

Sumber dan Asal Usul mengajar orang untuk bergerak melampaui

tindak balas.

Orang patut bertanya:

Apa yang boleh dipelajari daripada ini?

Tingkah laku apakah yang sedang didedahkan?

Corak berulang apakah yang sedang didedahkan?

Apa yang didedahkan oleh ini tentang manusia?

Apa yang didedahkan oleh ini tentang kebergantungan?

Apa yang didedahkan oleh ini tentang wang?

Apa yang didedahkan oleh ini tentang sikap berdiam diri?

Apa yang didedahkan oleh ini tentang persekitaran dunia?

Orang juga mesti memahami bahawa mereka bukan sekadar mempelajari maklumat.

Mereka sedang belajar cara melihat dunia.

Perkembangannya menjadi:

Soal.

Lihat.

Fahami.

Belajar.

Bangunkan pemikiran bebas.

Beginilah orang beralih daripada menjadi produk persekitaran

dunia kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

SUMBER YANG KELIHATAN BERBANDING SUMBER MUKTAMAD

Salah satu batasan terbesar dalam penyoalan manusia ialah orang sering berhenti pada sumber pertama yang kelihatan.

Orang melihat seseorang.

Orang melihat sebuah organisasi.

Orang melihat sebuah kerajaan.

Orang melihat seorang penjawat awam.

Orang melihat sebuah saluran media.

Orang melihat seorang pakar.

Orang melihat seorang pencipta dalam talian.

Orang kemudian percaya bahawa mereka telah mengenal pasti sumbernya.

Tetapi Sumber dan Asal Usul mengajar orang untuk terus menyoal.

Sumber yang kelihatan mungkin bukan sumber muktamad.

Sumber yang kelihatan mungkin sedang melaksanakan maklumat.

Sumber yang kelihatan mungkin sedang mengulang maklumat.

Sumber yang kelihatan mungkin sedang melindungi maklumat.

Sumber yang kelihatan mungkin bergantung pada sumber lain.

Sumber yang kelihatan mungkin juga dibentuk oleh persekitaran dunia.

Sumber yang kelihatan mungkin juga masih belajar daripada persekitaran dunia.

Orang sering berhenti pada penjelasan pertama yang diberikan kepada mereka.

Penjelasan pertama boleh terasa selesa.

Penjelasan pertama boleh terasa lengkap.

Penjelasan pertama boleh terasa memuaskan.

Tetapi berasa puas tidak sama dengan memahami.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Adakah ini sumber sebenar?

Atau adakah ini sumber pertama yang saya temui?

Siapa yang berada di belakang sumber ini?

Siapa yang mempengaruhi sumber ini?

Siapa yang mendapat manfaat daripada sumber ini?

Di dalam persekitaran apakah sumber ini beroperasi?

Mekanisme apakah yang membentuk sumber ini?

Orang sering berhenti terlalu awal.

Sumber dan Asal Usul mengajar orang untuk terus menyiasat.

MOTIF YANG MUNGKIN

Orang sering berhenti pada kesimpulan yang terlalu mudah.

Kerajaan itu buruk.

Media itu buruk.

Polis itu buruk.

Autoriti itu buruk.

Institusi itu buruk.

Orang sering bertindak balas secara emosi terhadap apa yang ditunjukkan kepada mereka dan bukannya memeriksa apa yang boleh dipelajari daripadanya.

Sumber dan Asal Usul mengajar orang untuk bergerak melampaui kesimpulan mudah.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Apakah andaian yang sedang saya buat?

Adakah saya menerima penjelasan pertama?

Apakah motif yang belum saya pertimbangkan?

Apakah penjelasan yang belum saya pertimbangkan?

Apakah hasil jangka panjang yang belum saya pertimbangkan?

Adakah saya hanya menyoal di dalam naratif yang telah

ditunjukkan kepada saya?

Tujuannya bukan untuk mengunci orang ke dalam suatu kesimpulan.

Tujuannya ialah membantu orang menyiasat kemungkinan secara bebas dan belajar daripada apa yang ditunjukkan kepada mereka.

PERSEKITARAN DUNIA SENTIASA MENGAJAR

Orang sering menunggu untuk diajar sedangkan mereka sudah berdiri di dalam persekitaran pembelajaran terbesar yang wujud.

Persekitaran dunia sentiasa mengajar.

Ia mengajar melalui tingkah laku.

Ia mengajar melalui pengulangan.

Ia mengajar melalui naratif.

Ia mengajar melalui insentif.

Ia mengajar melalui kebergantungan.

Ia mengajar melalui autoriti.

Ia mengajar melalui akibat.

Ia mengajar melalui sikap berdiam diri.

Masalahnya bukan kerana pelajaran tiada.

Masalahnya ialah orang belum diberikan laluan pendidikan berstruktur berasaskan bukti untuk melihat dan belajar daripadanya.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Apa yang sedang diajarkan oleh ini kepada saya?

Corak berulang apakah yang sedang didedahkan oleh ini?

Akibat apakah yang sedang ditunjukkan?

Tingkah laku apakah yang sedang didedahkan?

Apa yang boleh manusia pelajari daripada ini?

MANUSIA BELAJAR DARIPADA MANUSIA

Manusia sebahagian besarnya diajar oleh manusia.

Tetapi manusia sendiri belum diajar cara belajar daripada persekitaran dunia.

Orang mewarisi maklumat sebelum mereka belajar cara memeriksanya secara bebas.

Orang mempertahankan maklumat sebelum mereka memahaminya.

Orang bertindak balas sebelum mereka belajar.

Orang mengikut sebelum mereka menyoal.

Orang mengulang sebelum mereka memahami.

Orang berhenti pada penjelasan mudah kerana mereka belum diajar laluan berstruktur untuk membangunkan penyoalan yang lebih mendalam.

Ini tidak bermakna manusia tidak boleh maju.

Ini bermakna manusia memerlukan alat yang lebih baik untuk belajar.

SIKAP MENGIKUT, KEPERCAYAAN DAN PENYERAHAN TUGAS BERFIKIR

Salah satu mekanisme terbesar yang mengulang persekitaran dunia ialah penyerahan tugas berfikir kepada orang lain.

Orang diajar untuk mengikut tanpa diajar untuk menyoal perkara ini.

Orang diajar bahawa orang tertentu tahu lebih banyak daripada mereka.

Orang diajar untuk mempercayai gelaran.

Orang diajar untuk mempercayai autoriti.

Orang diajar untuk mempercayai kedudukan.

Orang diajar untuk mempercayai status.

Orang diajar untuk menghafal apa yang diberitahu kepada mereka.

Orang kemudian dibayar untuk melaksanakan apa yang diberitahu kepada mereka untuk diikuti.

Ramai orang kemudian membenarkan orang lain berfikir bagi pihak mereka.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Adakah saya membenarkan orang lain berfikir untuk saya?

Adakah saya membenarkan orang lain menyoal untuk saya?

Adakah saya membenarkan orang lain menentukan kebenaran untuk saya?

Adakah saya mempercayai gelaran dan bukannya bukti?

Adakah saya mempercayai status dan bukannya tingkah laku?

Adakah saya mempercayai autoriti dan bukannya pemahaman?

Orang juga mesti memahami bahawa meninggalkan satu naratif tidak secara automatik mewujudkan pemikiran bebas.

Orang boleh meninggalkan satu autoriti dan menerima autoriti yang lain.

Orang boleh meninggalkan satu kumpulan dan menyertai kumpulan yang lain.

Orang boleh meninggalkan satu penjelasan dan mewarisi penjelasan yang lain.

Pemikiran bebas bukanlah menukar pihak.

Pemikiran bebas ialah mempelajari cara menyoal semua pihak.

KEMAJUAN KESEDARAN MANUSIA

Tujuan Sumber dan Asal Usul jauh lebih besar daripada sekadar mengajar orang cara menyoal maklumat.

Ini tentang memajukan keupayaan manusia untuk belajar daripada persekitaran dunia.

Kemajuan kesedaran manusia bukan sekadar tentang mengumpul lebih banyak maklumat.

Ini tentang menjadi pelajar yang lebih baik.

Ini tentang meningkatkan keupayaan manusia untuk menyoal.

Meningkatkan keupayaan manusia untuk melihat.

Meningkatkan keupayaan manusia untuk memahami.

Meningkatkan keupayaan manusia untuk belajar.

Meningkatkan keupayaan manusia untuk berfikir secara bebas.

Orang juga mesti memahami bahawa semua orang berada di dalam persekitaran dunia.

Tiada siapa berada di luarnya.

Kerajaan berada di dalamnya.

Media berada di dalamnya.

Guru berada di dalamnya.

Polis berada di dalamnya.

Institusi berada di dalamnya.

Ibu bapa berada di dalamnya.

Kanak-kanak berada di dalamnya.

Pakar berada di dalamnya.

Penulis berada di dalamnya.

Pembaca berada di dalamnya.

Semua orang mempengaruhinya.

Semua orang dipengaruhi olehnya.

Semua orang mengambil bahagian di dalamnya.

Setiap keputusan sama ada membantu pengulangan atau membantu pembelajaran.

Menerima.

Mengulang.

Sikap mengikut.

Berkongsi.

Mempertahankan.

Terus berdiam diri.

Semuanya mempunyai akibat.

Perkembangan primitif sering kelihatan seperti ini:

Ikut.

Bertindak balas.

Pertahankan.

Ulang.

Pilih pihak.

Perkembangan maju kelihatan seperti ini:

Soal.

Lihat.

Fahami.

Belajar.

Bangunkan pemikiran bebas.

Belajar daripada persekitaran dunia.

Destinasinya bukan penyoalan tanpa penghujung.

Destinasinya ialah pemahaman.

Destinasinya ialah pembelajaran.

Destinasinya ialah pemikiran bebas.

Tujuannya bukan sekadar memperbaiki penyoalan.

Tujuannya ialah meningkatkan keupayaan manusia untuk belajar daripada persekitaran dunia itu sendiri.

Beginilah orang beralih daripada menjadi produk persekitaran dunia kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

SEKSYEN 2 - PIAWAIAN BUKTI

APA SEBENARNYA PIAWAIAN BUKTI

Bahagian 1 menetapkan bahawa orang mesti belajar daripada persekitaran dunia dan bukannya sekadar menjadi produknya.

Sumber dan Asal Usul bermula dengan bertanya dari mana maklumat, sistem, cerita, peraturan, gelaran, tingkah laku, dan corak berulang berasal, apa yang membentuknya, apa yang telah ditunjukkannya dari semasa ke semasa, dan persekitaran dunia apakah yang menghasilkannya.

Bahagian 2 kini beralih kepada Piawaian Bukti.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti benar-benar menyokong apa yang didakwa, diajar, diulang, dilindungi, direkodkan, dipersembahkan, atau dikuatkuasakan.

Piawaian Bukti wujud kerana orang diajar apa yang perlu dipercayai tanpa diajar dengan betul apa sebenarnya bukti.

Orang ditunjukkan maklumat.

Orang diberitahu maklumat.

Orang diajar maklumat.

Orang dijangka menerima maklumat.

Orang dijangka mengulang maklumat.

Orang dijangka mempertahankan maklumat.

Tetapi orang tidak diajar cara memeriksa dengan betul sama ada

bukti menyokong apa yang diperkatakan.

Ini mewujudkan salah satu masalah terbesar di dalam persekitaran dunia.

Maklumat boleh dipersembahkan sebagai kebenaran sebelum ia disoal dengan betul.

Cerita boleh diulang sebagai kebenaran sebelum bukti diperiksa.

Gelaran boleh dianggap sebagai bukti.

Autoriti boleh dianggap sebagai bukti.

Sistem boleh dianggap sebagai bukti.

Popularity boleh dianggap sebagai bukti.

Rekod bertulis boleh dianggap sebagai bukti.

Dakwaan berulang boleh dianggap sebagai bukti.

Ketakutan boleh dipersembahkan sebagai bukti.

Naratif balas boleh dianggap sebagai bukti.

Bahan yang dijana, diubah, dipilih, atau dihasilkan boleh dipersembahkan sebagai bukti.

Tetapi tiada satu pun daripada perkara ini merupakan bukti dengan sendirinya.

Piawaian Bukti wujud untuk menghentikan maklumat yang tidak disokong daripada menjadi kebenaran yang diterima.

Piawaian Bukti mengajar orang untuk memperlahankan proses

sebelum penerimaan berlaku.

Ia mengajar orang untuk bertanya apa yang sebenarnya sedang ditunjukkan, apa yang sedang didakwa, apa yang menyokong dakwaan itu, apa yang hilang, apa yang bercanggah, apa yang dipersembahkan melalui ketakutan atau tekanan emosi, dan apa yang sekadar telah diulang sehingga kelihatan benar.

Piawaian Bukti tidak menggantikan Sumber dan Asal Usul.

Ia dibina daripadanya.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu berasal dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa daripadanya.

Tujuan Piawaian Bukti bukan untuk memberitahu orang apa yang perlu dipercayai.

Tujuannya ialah mengajar orang cara memeriksa maklumat sebelum mereka mempercayai, mengulang, mempertahankan, atau bertindak berasaskannya.

APA YANG MESTI DILAKUKAN OLEH BUKTI

Bukti bukan sekadar maklumat yang wujud.

Bukti mesti menunjukkan sesuatu.

Bukti mesti menyokong apa yang didakwa.

Bukti mesti tahan terhadap penyoalan.

Bukti mesti kekal terbuka kepada pemeriksaan lanjut.

Bukti mesti berhubung dengan realiti.

Bukti mesti selaras dengan tingkah laku.

Bukti mesti mendedahkan percanggahan.

Bukti mesti kekal konsisten dari semasa ke semasa.

Bukti mesti membantu orang belajar daripada apa yang ditunjukkan.

Bukti juga mengalu-alukan penyoalan.

Bukti tidak memerlukan perlindungan daripada penyoalan.

Bukti tidak takut kepada pemeriksaan.

Bukti tidak bergantung pada gelaran, autoriti, pengulangan, ketakutan, status, atau tekanan emosi untuk terus bertahan.

Penyoalan mengukuhkan bukti.

Penyoalan meningkatkan pemahaman.

Penyoalan mendedahkan kelemahan.

Penyoalan mendedahkan percanggahan.

Penyoalan mendedahkan apa yang hilang.

Penyoalan mendedahkan apa yang tidak disokong.

Penyoalan membantu orang belajar.

Maklumat yang tidak disokong sering menentang penyoalan

kerana penyoalan mengancam apa yang tidak dapat disokong dengan betul.

Oleh itu, Piawaian Bukti mengajar orang bahawa penyoalan bukan musuh kebenaran.

Penyoalan ialah salah satu laluan menuju kebenaran.

MAKLUMAT BUKAN BUKTI

Maklumat bukan secara automatik bukti.

Satu kenyataan bukan secara automatik bukti.

Satu gelaran bukan secara automatik bukti.

Satu peranan bukan secara automatik bukti.

Satu sistem bukan secara automatik bukti.

Cerita yang diulang bukan secara automatik bukti.

Cerita bertulis bukan secara automatik bukti.

Kepercayaan yang diwarisi bukan secara automatik bukti.

Naratif yang dilindungi bukan secara automatik bukti.

Seseorang yang dibayar untuk mengulang maklumat bukan secara automatik bukti.

Sistem yang mengatakan sesuatu itu benar bukan secara automatik bukti.

Ketakutan yang dilekatkan pada maklumat bukan secara automatik bukti.

Naratif balas yang menentang naratif lain bukan secara automatik bukti.

Maklumat yang dijana AI, diubah, diringkaskan, dipilih, atau dipersembahkan bukan secara automatik bukti.

Orang mesti bertanya:

Apa yang sedang didakwa?

Bukti apakah yang menyokongnya?

Dari mana bukti itu berasal?

Bolehkah bukti itu diperiksa?

Bolehkah bukti itu disoal?

Adakah bukti itu menyokong dakwaan?

Adakah tingkah laku menyokong dakwaan?

Adakah konsistensi menyokong dakwaan?

Bukti apakah yang hilang?

Bukti apakah yang telah disembunyikan?

Bukti apakah yang bercanggah dengan dakwaan?

Apa yang telah diterima tanpa bukti?

Adakah bukti ini dicipta, diubah, dipilih, diringkaskan, dirangka semula, atau dipersembahkan dengan cara yang boleh mengelirukan?

Ini penting kerana orang boleh diajar untuk menerima maklumat

tanpa pernah mempelajari sama ada ia disokong dengan betul.

Mereka boleh menghafal maklumat yang tidak disokong.

Mereka boleh mengulang maklumat yang tidak disokong.

Mereka boleh mempertahankan maklumat yang tidak disokong.

Mereka boleh menyampaikan maklumat yang tidak disokong kepada generasi seterusnya.

Persekitaran dunia kemudian berulang melalui maklumat yang diterima sebelum diperiksa dengan betul.

CERITA BERULANG MENJADI KEBENARAN

Salah satu kegagalan terbesar dalam pembelajaran manusia ialah orang boleh tersilap menganggap pengulangan sebagai kebenaran.

Satu cerita boleh dicipta.

Satu gelaran boleh memberinya autoriti.

Satu sistem boleh memberinya jangkauan.

Wang boleh memberi orang sebab untuk mengulangnya.

Masa boleh memberinya kebiasaan.

Rekod bertulis boleh memberinya penampilan kekal.

Bilangan orang yang mencukupi mengulangnya boleh memberinya bukti sosial.

Generasi akan datang kemudian boleh mewarisinya sebagai

kebenaran.

Tetapi pengulangan bukan bukti.

Cerita yang diulang bukan bukti.

Cerita bertulis bukan bukti.

Cerita yang diwarisi bukan bukti.

Cerita yang dilindungi bukan bukti.

Cerita yang disokong oleh gelaran, sistem, wang, jangkauan, ketakutan, status, dan masa masih bukan bukti melainkan ia boleh diperiksa dan disokong dengan betul.

Oleh itu, orang mesti bertanya:

Siapa yang mencipta cerita ini?

Siapa yang memberinya autoriti?

Siapa yang mengulangnya?

Siapa yang mendapat manfaat daripada ia dipercayai?

Siapa yang dibayar untuk mengekalkannya?

Siapa yang melindunginya daripada penyoalan?

Bukti apakah yang menyokongnya?

Bukti apakah yang bercanggah dengannya?

Apa yang berlaku apabila ia dicabar?

Adakah ini bukti?

Atau adakah ini kepercayaan yang diwarisi?

Tanpa Piawaian Bukti, cerita berulang boleh diterima sebagai kebenaran hanya kerana cukup ramai orang mengulangnya, menulis tentangnya, melindunginya, atau mewariskannya.

GELARAN, AUTORITI DAN PERANAN BERBAYAR BUKAN BUKTI

Orang sering diajar untuk mempercayai gelaran.

Mereka diajar untuk mempercayai autoriti.

Mereka diajar untuk mempercayai peranan rasmi.

Mereka diajar untuk mempercayai sistem.

Mereka diajar untuk mempercayai orang yang dibayar untuk bercakap, menguatkuasakan, mengajar, mempersembahkan, atau mengulang maklumat.

Tetapi gelaran bukan bukti.

Autoriti bukan bukti.

Peranan berbayar bukan bukti.

Jawatan rasmi bukan bukti.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Bukti apakah yang menyokong gelaran ini?

Bukti apakah yang menyokong autoriti ini?

Bukti apakah yang menyokong peranan ini?

Bukti apakah yang menyokong apa yang dikatakan oleh orang ini?

Bukti apakah yang menyokong apa yang didakwa oleh sistem ini?

Siapa yang mendapat manfaat jika ini dipercayai?

Siapa yang mendapat manfaat jika ini tidak disoal?

Siapa yang dibayar untuk mengulangnya?

Siapa yang dibayar untuk menguatkuasakannya?

Siapa yang dibayar untuk melindunginya?

Apa yang berlaku apabila bukti diminta?

Ini bukan tentang menolak setiap gelaran, peranan, sistem, atau autoriti secara automatik.

Ini tentang tidak tersilap menganggapnya sebagai bukti.

Piawaian Bukti mengajar orang bahawa autoriti masih mesti diperiksa.

Gelaran masih mesti diperiksa.

Sistem masih mesti diperiksa.

Peranan berbayar masih mesti diperiksa.

Piawaian yang sama mesti diterapkan di mana-mana.

SISTEM, SUMBER DAN BUKTI

Kewujudan sesuatu sistem bukan bukti bahawa sistem itu dicipta daripada kebenaran.

Ini berhubung secara langsung dengan Sumber dan Asal Usul.

Sumber dan Asal Usul bertanya:

Dari mana sistem ini berasal?

Siapa yang menciptanya?

Apa yang membentuknya?

Apakah tingkah laku yang ditunjukkannya dari semasa ke semasa?

Apa yang dilindunginya?

Apa yang diulangnya?

Apa yang disembunyikannya?

Apa yang dibenarkannya?

Piawaian Bukti kemudian bertanya:

Bukti apakah yang menyokong dakwaan sistem itu?

Bukti apakah yang bercanggah dengannya?

Bukti apakah yang hilang?

Bukti apakah yang dihasilkan selepas cabaran?

Adakah bukti itu menunjukkan kebenaran?

Atau adakah ia hanya menunjukkan autoriti, pematuhan, pengulangan, dan perlindungan?

Orang sering percaya bahawa kerana sesuatu sudah wujud, ia mesti telah dicipta daripada kebenaran.

Ini mesti disoal.

Jika sistem dicipta, dikekalkan, atau dilindungi oleh orang yang tidak bertindak daripada kebenaran, maka maklumat, gelaran, peraturan, rekod, autoriti, dan naratif yang dihasilkan oleh sistem tersebut tidak boleh sekadar diterima sebagai kebenaran hanya kerana ia wujud.

Sistem yang lama bukan bukti kebenaran.

Sistem yang berkuasa bukan bukti kebenaran.

Sistem yang rasmi bukan bukti kebenaran.

Sistem yang diulang merentasi generasi bukan bukti kebenaran.

Sistem yang dilindungi oleh wang, status, autoriti, ketakutan, atau kekuatan bukan bukti kebenaran.

Oleh itu, orang patut bertanya:

Bukti apakah yang menyokongnya?

Bukti apakah yang bercanggah dengannya?

Bukti apakah yang hilang?

Bukti apakah yang diabaikan?

Tingkah laku apakah yang ditunjukkan oleh sistem?

Apa yang dilakukan oleh sistem apabila dicabar?

Adakah ia menjawab?

Adakah ia membetulkan?

Adakah ia mengelak?

Adakah ia melindungi dirinya sendiri?

Adakah ia menghasilkan kebenaran?

Atau adakah ia menghasilkan pematuhan?

Di sinilah Piawaian Bukti berhubung secara langsung dengan persekitaran dunia.

Bukti tidak hanya terpakai kepada kenyataan.

Ia terpakai kepada sistem.

Ia terpakai kepada peraturan.

Ia terpakai kepada autoriti.

Ia terpakai kepada gelaran.

Ia terpakai kepada tingkah laku.

Ia terpakai kepada naratif.

Ia terpakai kepada corak berulang.

Ia terpakai kepada persembahan berasaskan ketakutan.

Ia terpakai kepada naratif balas.

Ia terpakai kepada bahan yang dijana, diubah, dipilih, atau

dihasilkan.

Inilah sebabnya Piawaian Bukti ialah salah satu laluan yang hilang dalam pendidikan.

Tanpanya, orang boleh diajar untuk berfungsi di dalam sistem tanpa pernah diajar cara menyoal sama ada sistem tersebut disokong oleh kebenaran, bukti, konsistensi, dan tingkah laku.

Piawaian Bukti wujud untuk menghentikan maklumat yang tidak disokong daripada menjadi kebenaran yang diterima.

Ia membantu orang mula beralih daripada penerimaan kepada pemeriksaan.

Ia membantu orang beralih daripada kepercayaan kepada pemahaman.

Ia membantu orang beralih daripada menjadi produk maklumat berulang kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

BUKTI DARI SEMASA KE SEMASA

Bahagian pertama seksyen ini menjelaskan bahawa maklumat, gelaran, autoriti, peranan berbayar, sistem, rekod bertulis, cerita berulang, kepercayaan yang diwarisi, persembahan berasaskan ketakutan, naratif balas, dan bahan yang dijana, diubah, dipilih, atau dihasilkan bukan secara automatik bukti.

Ia juga menjelaskan bahawa bukti mengalu-alukan penyoalan.

Bahagian ini kini beralih kepada bagaimana bukti mesti diperiksa dari semasa ke semasa.

Piawaian Bukti tidak hanya memeriksa satu saat.

Ia memeriksa apa yang ditunjukkan dari semasa ke semasa.

Satu kenyataan boleh mengelirukan.

Satu rekod boleh tidak lengkap.

Satu penjelasan boleh bersifat terpilih.

Satu jawapan boleh mengelakkan corak yang lebih luas.

Kenyataan yang ditangguhkan boleh digunakan untuk menggantikan apa yang ditunjukkan dalam masa nyata.

Inilah sebabnya bukti mesti diperiksa merentasi masa.

Orang patut bertanya:

Apa yang telah ditunjukkan dari semasa ke semasa?

Bilakah ia ditunjukkan?

Adakah ia ditunjukkan dalam masa nyata?

Adakah ia direkodkan selepas peristiwa itu?

Adakah ia dijelaskan kemudian?

Adakah penjelasan kemudian sepadan dengan bukti masa nyata?

Adakah bukti kekal konsisten?

Adakah tingkah laku kekal konsisten?

Adakah cerita berubah?

Adakah penjelasan berubah?

Adakah corak yang sama berulang?

Adakah percanggahan muncul?

Adakah bukti ditambah?

Adakah bukti dibuang?

Adakah bukti diabaikan?

Apa yang berlaku selepas cabaran?

Penjelasan yang ditangguhkan tidak boleh sekali-kali dibenarkan mengatasi bukti masa nyata yang ditunjukkan mengikut urutan.

Ini penting kerana kebenaran tidak sepatutnya bergantung pada satu saat yang terpencil apabila corak yang lebih panjang menunjukkan sesuatu yang berbeza.

Bukti dari semasa ke semasa membantu orang melihat corak.

Ia membantu orang melihat percanggahan.

Ia membantu orang melihat apa yang dilindungi.

Ia membantu orang melihat apa yang dielakkan.

Ia membantu orang melihat sama ada kata-kata, tingkah laku, rekod, masa, dan hasil selaras.

Oleh itu, Piawaian Bukti mengajar orang untuk memeriksa bukti sebagai sebahagian daripada satu urutan, bukan sebagai cebisan maklumat yang terputus-putus.

TINGKAH LAKU SEBAGAI BUKTI

Kata-kata tidak mencukupi.

Apa yang orang katakan mesti dibandingkan dengan apa yang orang lakukan.

Tingkah laku boleh mendedahkan apa yang disembunyikan oleh kenyataan.

Tingkah laku boleh mendedahkan apa yang dilindungi oleh gelaran.

Tingkah laku boleh mendedahkan apa yang dielakkan oleh sistem.

Tingkah laku boleh mendedahkan apa yang dibentuk oleh wang, kebergantungan, ketakutan, kedudukan, reputasi, atau insentif.

Seseorang boleh mengatakan bahawa mereka bertindak daripada kebenaran.

Sistem boleh mengatakan bahawa ia bertindak daripada keadilan.

Institusi boleh mengatakan bahawa ia bertindak daripada keprihatinan.

Peranan berbayar boleh mengatakan bahawa ia bertindak daripada tugas.

Gelaran boleh mengatakan bahawa ia bertindak daripada autoriti.

Tetapi Piawaian Bukti bertanya sama ada tingkah laku menyokong apa yang didakwa.

Orang patut bertanya:

Adakah tingkah laku sepadan dengan kata-kata?

Adakah tindakan sepadan dengan dakwaan?

Adakah sistem menjawab apabila dicabar?

Adakah autoriti membetulkan apabila ditunjukkan bukti?

Adakah peranan berbayar melindungi kebenaran?

Atau adakah ia melindungi kedudukan, sistem, wang, reputasi, atau naratif?

Adakah sikap berdiam diri bercanggah dengan dakwaan?

Adakah pengelakan bercanggah dengan dakwaan?

Adakah kelewatan bercanggah dengan dakwaan?

Adakah pembuangan, penyekatan, penolakan, atau hukuman bercanggah dengan dakwaan?

Tingkah laku dari semasa ke semasa boleh menjadi salah satu laluan bukti yang paling jelas kerana tingkah laku menunjukkan apa yang benar-benar dilakukan oleh orang dan sistem, bukan hanya apa yang mereka katakan mereka lakukan.

Jika kata-kata dan tingkah laku berpisah, Piawaian Bukti mesti menyoal perpisahan itu.

Jika satu dakwaan mengatakan satu perkara tetapi tingkah laku berulang kali menunjukkan perkara lain, tingkah laku itu mesti diperiksa.

BUKTI SELEPAS CABARAN

Piawaian Bukti juga mesti memeriksa apa yang berlaku selepas maklumat dicabar.

Banyak dakwaan kelihatan kukuh sehingga bukti diminta.

Banyak sistem kelihatan berpegang pada kebenaran sehingga ia diminta untuk menjawab.

Banyak gelaran kelihatan boleh dipercayai sehingga dakwaan mereka diperiksa.

Banyak naratif kelihatan stabil sehingga percanggahan ditunjukkan.

Cabaran mendedahkan piawaian bukti.

Bukti mengalu-alukan penyoalan kerana penyoalan mengukuhkan apa yang benar dan mendedahkan apa yang lemah, hilang, bercanggah, atau tidak disokong.

Maklumat yang tidak disokong sering menentang penyoalan kerana penyoalan mengancam apa yang tidak dapat disokong dengan sewajarnya.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang berlaku apabila bukti diminta?

Adakah bukti diberikan?

Adakah soalan dijawab?

Adakah isu itu diperbetulkan?

Adakah percanggahan itu ditangani?

Adakah bukti itu diabaikan?

Adakah orang yang bertanya diserang?

Adakah sikap berdiam diri digunakan?

Adakah autoriti digunakan menggantikan bukti?

Adakah proses digunakan menggantikan kebenaran?

Adakah isu itu dilengahkan sehingga orang berhenti menyoal?

Adakah sistem dilindungi dan bukannya bukti diperiksa?

Apa yang berlaku selepas cabaran penting kerana respons menjadi bukti.

Menjawab boleh menjadi bukti.

Membetulkan boleh menjadi bukti.

Enggan menjawab boleh menjadi bukti.

Mengelak boleh menjadi bukti.

Sikap berdiam diri boleh menjadi bukti.

Percanggahan boleh menjadi bukti.

Perlindungan boleh menjadi bukti.

Tidak menjawab secara berulang boleh menjadi bukti.

Piawaian Bukti mengajar orang untuk memeriksa bukan sahaja dakwaan asal, tetapi juga tingkah laku yang menyusul

apabila dakwaan itu dipersoalkan.

BUKTI, GARIS MASA DAN RESPONS

Piawaian Bukti juga memerlukan orang mengikuti bukti melalui garis masa dan respons.

Bukti tidak seharusnya dipisahkan daripada bila ia ditunjukkan, dari mana ia datang, siapa yang melihatnya, siapa yang menerimanya, siapa yang boleh mencabarnya, dan apa yang berlaku selepas itu.

Orang seharusnya bertanya:

Bilakah ini ditunjukkan?

Di manakah ini ditunjukkan?

Siapa yang menghasilkannya?

Siapa yang menerimanya?

Siapa yang melihatnya?

Siapa yang dicabar?

Siapa yang mempunyai peluang untuk menjawab?

Siapa yang mempunyai peluang untuk membetulkan?

Siapa yang mempunyai peluang untuk menyangkal?

Siapa yang terus berdiam diri?

Apa yang berlaku seterusnya?

Tingkah laku apa yang menyusul?

Corak apa yang berterusan?

Ini penting kerana bukti boleh dilemahkan apabila dipisahkan daripada garis masanya.

Bukti juga boleh dilemahkan apabila orang mengabaikan siapa yang melihatnya, siapa yang menerimanya, siapa yang mempunyai peluang untuk menjawab, dan apa yang berlaku selepas itu.

Bukti masa nyata penting kerana ia menunjukkan apa yang telah ditempatkan, ditunjukkan, direkodkan, dicabar, atau dijadikan kelihatan pada masa itu.

Penjelasan yang diberikan kemudian mesti dipersoalkan berbanding apa yang ditunjukkan dalam masa nyata.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah penjelasan kemudian sepadan dengan bukti masa nyata?

Adakah kenyataan kemudian menulis semula apa yang telah ditunjukkan?

Adakah rekod kemudian mengelakkan apa yang telah dicabar?

Adakah penjelasan kemudian membuang konteks?

Adakah garis masa menyokong dakwaan itu?

Adakah tingkah laku selepas perkara itu menjadi kelihatan menyokong atau bercanggah dengan dakwaan itu?

Piawaian bukti yang sebenar bukan sahaja bertanya sama ada

sesuatu itu wujud.

Ia bertanya bagaimana sesuatu itu wujud dalam rekod yang lebih luas.

Ia bertanya apa yang ditunjukkan oleh bukti apabila disusun mengikut urutan.

Ia bertanya sama ada garis masa menyokong dakwaan itu.

Ia bertanya sama ada tingkah laku selepas perkara itu menjadi kelihatan menyokong atau bercanggah dengan dakwaan itu.

Beginilah orang mula belajar daripada bukti dan bukannya sekadar mengumpul maklumat.

DILIHAT, DISEMBUNYIKAN, HILANG DAN BERCANGGAH

Piawaian Bukti mesti mengajar orang membandingkan apa yang ditunjukkan dengan apa yang tidak ditunjukkan.

Orang sering dipimpin oleh bukti yang diletakkan di hadapan mereka.

Tetapi apa yang hilang boleh sama pentingnya.

Apa yang disembunyikan boleh sama pentingnya.

Apa yang bercanggah boleh sama pentingnya.

Apa yang dilindungi daripada penyoalan boleh sama pentingnya.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang ditunjukkan?

Apa yang tidak ditunjukkan?

Apa yang hilang?

Apa yang disembunyikan?

Apa yang tidak disokong?

Apa yang bercanggah?

Apa yang dilindungi?

Apa yang dielakkan?

Apa yang telah dibuang?

Apa yang belum dijawab?

Ini penting kerana orang boleh dipimpin oleh bukti yang dipilih.

Mereka boleh ditunjukkan satu bahagian daripada gambaran sementara selebihnya disembunyikan.

Mereka boleh ditunjukkan satu kenyataan sementara tingkah laku bercanggah dengannya.

Mereka boleh ditunjukkan satu rekod sementara garis masa diabaikan.

Mereka boleh ditunjukkan autoriti sementara bukti tiada.

Mereka boleh ditunjukkan keyakinan sementara sokongan tiada.

Piawaian Bukti membantu orang melihat melampaui

pembentangan terpilih.

Ia membantu orang membandingkan apa yang ditunjukkan dengan apa yang hilang, disembunyikan, bercanggah, dielakkan, atau dilindungi.

PEMBENTANGAN BUKTI, KETAKUTAN DAN PEMATUHAN

Piawaian Bukti juga mesti mempersoalkan cara bukti dibentangkan.

Semakin berkuasa mekanisme yang membentangkan bukti, semakin penting untuk mempersoalkan bukti itu sendiri.

Orang boleh ditunjukkan ketakutan dan dipimpin untuk menganggap persekitaran ketakutan itu sendiri sebagai bukti.

Ketakutan boleh mewujudkan desakan.

Ketakutan boleh mewujudkan pematuhan.

Ketakutan boleh menghentikan penyoalan.

Ketakutan boleh membuat orang menerima bukti yang lemah, tidak lengkap, dipilih, atau tidak disokong sebelum mereka memeriksanya dengan sewajarnya.

Ketakutan boleh membuat orang mengikut gelaran, sistem, peranan berbayar, kenyataan rasmi, amaran berulang, dan tekanan awam tanpa bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Tetapi ketakutan bukan bukti.

Desakan bukan bukti.

Tekanan rasmi bukan bukti.

Amaran berulang bukan bukti.

Pematuhan berbayar bukan bukti.

Pengulangan besar-besaran bukan bukti.

Piawaian Bukti mesti bertanya sama ada orang sedang ditunjukkan bukti, atau sama ada mereka sedang ditunjukkan ketakutan yang direka untuk membuat mereka menerima tanpa bukti.

Orang seharusnya bertanya:

Bukti apa yang ditunjukkan?

Bagaimanakah ia dibentangkan?

Ketakutan apa yang dikaitkan dengannya?

Reaksi apa yang sedang diwujudkan?

Bukti apa yang hilang?

Bukti apa yang bercanggah?

Bukti apa yang dilindungi daripada penyoalan?

Adakah orang dibantu untuk memahami?

Atau adakah orang didesak untuk mematuhi?

Ini bertindih dengan Pengaruh Emosi, Naratif lawan Realiti, dan Kesan Psikologi, tetapi ia termasuk di sini kerana Piawaian Bukti

mesti mempersoalkan sama ada ketakutan digunakan sebagai pengganti bukti.

NARATIF BALAS DAN PIAWAIAN BUKTI

Piawaian Bukti juga mesti mempersoalkan naratif balas.

Orang boleh melihat satu naratif palsu, menolaknya, kemudian menerima naratif balas kerana ia kelihatan menentang naratif pertama.

Tetapi penentangan bukan bukti.

Naratif balas masih boleh dicipta.

Naratif balas masih boleh dibiayai.

Naratif balas masih boleh diberikan jangkauan.

Naratif balas masih boleh dikawal.

Naratif balas masih boleh membawa orang untuk percaya tanpa bukti.

Orang boleh terlepas daripada satu cerita yang dicipta dan serta-merta memasuki cerita dicipta yang lain.

Oleh itu, Piawaian Bukti mesti mempersoalkan kedua-dua naratif dan naratif balas.

Orang seharusnya bertanya:

Bukti apa yang menyokong naratif balas?

Dari manakah ia datang?

Siapa yang memberinya jangkauan?

Siapa yang mendapat manfaat jika ia dipercayai?

Adakah ia membantu orang memeriksa bukti?

Atau adakah ia sekadar memindahkan orang daripada satu kepercayaan kepada kepercayaan yang lain?

Adakah ia mempersoalkan Sumber dan Asal Usul?

Adakah ia mempersoalkan Piawaian Bukti?

Adakah ia mempersoalkan Insentif dan Keuntungan?

Adakah ia menerapkan piawaian yang sama di mana-mana?

Piawaian Bukti tidak boleh membenarkan orang menggantikan satu kepercayaan yang tidak disokong dengan kepercayaan lain yang tidak disokong.

Laluannya bukan daripada satu naratif kepada naratif yang lain.

Laluannya ialah daripada kepercayaan yang tidak disokong kepada penyoalan berasaskan bukti, melihat, memahami, belajar, dan pemikiran bebas.

AI, BUKTI YANG DIREKA DAN SEJARAH SUMBER

Piawaian Bukti juga mesti menyediakan orang untuk mempersoalkan bukti yang boleh dijana, diubah, diringkaskan, dipilih, dibingkaikan semula, atau direka.

Semakin meyakinkan bukti yang direka, semakin penting Sumber dan Asal Usul.

AI boleh membuat bukti palsu kelihatan nyata.

AI boleh membuat cerita palsu kelihatan disokong.

AI boleh membuat imej, suara, dokumen, ringkasan, dan penjelasan palsu kelihatan boleh dipercayai.

AI juga boleh digunakan untuk menyembunyikan, membingkaikan semula, meringkaskan, memilih, atau memesongkan bukti.

Oleh itu, maklumat yang dijana AI atau dibentangkan AI tidak boleh dianggap sebagai bukti tanpa pemeriksaan.

Ini bersambung secara langsung kembali kepada Sumber dan Asal Usul.

Sumber dan Asal Usul bertanya:

Dari manakah bukti ini datang?

Bilakah ia mula wujud?

Siapa yang menghasilkannya?

Apakah sejarahnya?

Adakah ia kelihatan sebelum alat untuk menjana, mengubah, atau mereka-rekanya wujud?

Piawaian Bukti kemudian bertanya:

Bolehkah sejarah itu diperiksa?

Adakah garis masa menyokongnya?

Bolehkah sumber asal diperiksa?

Bolehkah bukti dipisahkan daripada bahan yang dijana, diubah, diringkaskan, atau dibingkaikan semula?

Bukti dengan sejarah yang jelas sebelum manipulasi AI berbeza daripada bukti yang hanya muncul selepas alat untuk menjana, mengubah, atau mereka-rekanya wujud.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang mencipta bukti ini?

Adakah ia dijana?

Adakah ia diubah?

Adakah ia diringkaskan?

Adakah ia dipilih?

Adakah ia dikeluarkan daripada konteks?

Bolehkah bahan asal diperiksa?

Bolehkah sumber diperiksa?

Bolehkah garis masa diperiksa?

Adakah tingkah laku menyokongnya?

Adakah rekod bukti yang lebih luas menyokongnya?

Piawaian Bukti mesti membantu orang mempersoalkan
sama ada mereka sedang melihat bukti, atau pembentangan yang direka sehingga kelihatan seperti bukti.

PIAWAIAN BUKTI DAN KEMAJUAN MANUSIA

Piawaian Bukti bukan hanya tentang membuktikan atau menafikan dakwaan individu.

Ia merupakan sebahagian daripada Laluan yang Hilang kepada Kemajuan Manusia.

Piawaian Bukti bukan hanya tentang mempersoalkan bukti.

Ia adalah tentang mencegah manusia daripada mengelirukan pembentangan dengan kebenaran.

Manusia tidak boleh maju selagi pembentangan dikelirukan dengan kebenaran, ketakutan dikelirukan dengan bukti, autoriti dikelirukan dengan kebenaran, cerita berulang dikelirukan dengan bukti, dan maklumat yang tidak disokong diwarisi oleh generasi akan datang.

Piawaian Bukti wujud untuk menghentikan laluan ini daripada berulang.

Ia membantu melindungi laluan menuju pemahaman.

Ia mengajar orang supaya memperlahankan langkah sebelum menerima.

Ia mengajar orang memeriksa apa yang ditunjukkan.

Ia mengajar orang menyedari apa yang hilang.

Ia mengajar orang membandingkan kata-kata dengan tingkah laku.

Ia mengajar orang mengikuti bukti merentasi masa.

Ia mengajar orang mempersoalkan respons selepas cabaran.

Ia mengajar orang mempersoalkan pembentangan berasaskan ketakutan.

Ia mengajar orang mempersoalkan naratif balas.

Ia mengajar orang mempersoalkan bukti yang direka atau diubah.

Ia mengajar orang menerapkan piawaian yang sama di mana-mana.

Beginilah Piawaian Bukti mewarisi asas daripada Sumber dan Asal Usul.

Sumber dan Asal Usul membantu orang mempersoalkan dari mana maklumat, sistem, cerita, gelaran, tingkah laku, dan corak berulang datang.

Piawaian Bukti kemudian membantu orang menguji sama ada bukti menyokong apa yang didakwa, ditunjukkan, diulang, dilindungi, dicabar, disembunyikan, atau dipertentangkan.

Beginilah orang bergerak daripada kepercayaan kepada pemeriksaan.

Beginilah orang bergerak daripada pemeriksaan kepada melihat.

Beginilah orang bergerak daripada melihat kepada memahami.

Beginilah orang bergerak daripada memahami kepada belajar.

Beginilah orang bergerak daripada belajar kepada pemikiran bebas.

Beginilah orang bergerak daripada menjadi produk maklumat yang tidak disokong kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

Piawaian Bukti penting kerana tujuannya bukan sekadar mempersoalkan bukti.

Tujuannya adalah untuk meningkatkan keupayaan manusia belajar daripada bukti yang ditunjukkan dalam persekitaran dunia itu sendiri.

Tanpa Piawaian Bukti, orang boleh mewarisi maklumat yang tidak disokong dan mengulanginya sebagai kebenaran.

Dengan Piawaian Bukti, orang boleh mula melihat apa yang disokong, apa yang hilang, apa yang bercanggah, apa yang dilindungi, apa yang direka, apa yang berasaskan ketakutan, dan apa yang mesti dipersoalkan dengan lebih lanjut.

Itulah sebabnya Piawaian Bukti berada dalam Laluan yang Hilang kepada Kemajuan Manusia.

SEKSYEN 3 - INSENTIF DAN KEUNTUNGAN

APA SEBENARNYA INSENTIF DAN KEUNTUNGAN

Seksyen 1 menetapkan bahawa orang mesti belajar daripada persekitaran dunia dan bukannya sekadar menjadi produknya.

Seksyen 2 menetapkan bahawa orang mesti memeriksa sama ada bukti menyokong apa yang didakwa, diulang, dilindungi, dibentangkan, atau dikuatkuasakan.

Seksyen 3 kini beralih kepada Insentif dan Keuntungan.

Insentif dan Keuntungan wujud kerana orang tidak dapat memahami tingkah laku manusia dengan sewajarnya sehingga mereka memahami tingkah laku apa yang diberi ganjaran, dilindungi, menjadi kebergantungan, atau ditakuti akan kehilangan.

Orang sering diajar untuk melihat tindakan.

Mereka tidak diajar untuk mempersoalkan apa yang mendorong tindakan tersebut.

Orang sering diajar untuk melihat hasil.

Mereka tidak diajar untuk mempersoalkan insentif yang menghasilkan hasil tersebut.

Orang diajar mempercayai sistem.

Mereka tidak diajar untuk mempersoalkan apa yang diperoleh sistem tersebut daripada terus berlanjutan.

Orang sering diajar untuk menghakimi individu.

Mereka tidak diajar untuk mempersoalkan mekanisme yang membentuk individu tersebut.

Insentif dan Keuntungan mengajar orang untuk bertanya:

Siapa yang mendapat keuntungan?

Siapa yang mendapat manfaat?

Siapa yang bergantung kepada ini?

Siapa yang melindungi ini?

Siapa yang takut kehilangan ini?

Siapa yang diberi ganjaran untuk ini?

Siapa yang dibayar untuk ini?

Siapa yang menyumbang kepada penerusan ini?

Orang bukan sahaja hidup di dalam persekitaran dunia.

Melalui tingkah laku yang dibentuk oleh insentif, mereka membantu menciptanya semula.

Ini ialah salah satu sebab terbesar manusia mengulangi dunia yang sama.

Orang tidak berulang kali mencipta dunia yang sama kerana mereka jahat.

Mereka berulang kali mencipta dunia yang sama kerana insentif berulang kali memberi ganjaran kepada mereka kerana

menciptanya semula.

Manusia sering mencipta semula dunia yang sama tanpa memahami sepenuhnya apa yang mereka sedang sumbangkan.

Ini ialah salah satu sebab terbesar masalah dunia yang berulang terus berlaku.

WANG, KEBERGANTUNGAN DAN PERSEKITARAN DUNIA

Wang ialah salah satu mekanisme terbesar yang membentuk tingkah laku manusia.

Wang boleh mewujudkan kebergantungan.

Kebergantungan boleh mewujudkan pematuhan.

Pematuhan boleh mewujudkan sikap berdiam diri.

Sikap berdiam diri boleh melindungi sistem.

Sistem boleh terus wujud kerana orang bergantung kepadanya.

Orang sering diajar memikirkan wang hanya sebagai bayaran.

Tetapi wang juga membentuk tingkah laku.

Wang boleh mempengaruhi apa yang orang katakan.

Wang boleh mempengaruhi apa yang orang tidak katakan.

Wang boleh mempengaruhi apa yang orang ulangi.

Wang boleh mempengaruhi apa yang orang lindungi.

Wang boleh mempengaruhi apa yang orang elakkan daripada dipersoalkan.

Wang boleh mempengaruhi apa yang orang kuatkuasakan.

Wang boleh mempengaruhi apa yang orang benarkan untuk berterusan.

Wang boleh mempengaruhi apa yang orang normalkan.

Orang seharusnya bertanya:

Siapa yang dibayar?

Siapa yang membayar mereka?

Apa yang mereka dibayar untuk lakukan?

Apa yang mereka dibayar untuk tidak persoalkan?

Apa yang mereka dibayar untuk ulangi?

Apa yang mereka dibayar untuk kuatkuasakan?

Apa yang mereka dibayar untuk lindungi?

Apa yang berlaku jika mereka mencabar?

Apa yang berlaku jika mereka mendedahkan?

Wang tidak perlu mengawal setiap pemikiran.

Kebergantungan sahaja boleh mencukupi.

Orang boleh menjadi produk insentif tanpa pernah

menyedarinya sepenuhnya.

GANJARAN MANUSIA, RASA DIMILIKI DAN MENYESUAIKAN DIRI

Orang bukan sahaja dipengaruhi oleh wang.

Orang juga boleh dipengaruhi oleh:

Penerimaan.

Popularity.

Pengiktirafan.

Perhatian.

Status.

Persetujuan.

Rasa dimiliki.

Keselesaan.

Keselamatan.

Mengelakkan kritikan.

Mengelakkan penolakan.

Mengelakkan penyisihan.

Orang sering tidak bertanya:

“Adakah ini benar?”

Sebaliknya mereka mungkin bertanya:

“Apa yang orang lain lakukan?”

“Adakah orang akan menerima saya?”

“Adakah saya masih akan diterima jika saya tidak bersetuju?”

Ketakutan untuk berdiri sendirian boleh menjadi lebih kuat daripada keinginan untuk memahami.

Orang mungkin mengubah tingkah laku mereka untuk mendapatkan persetujuan, mengelakkan penyisihan, mengekalkan rasa dimiliki, dan menyesuaikan diri dengan persekitaran yang mereka percaya menjadi tempat kebergantungan mereka.

Orang boleh secara beransur-ansur membenarkan rasa dimiliki menjadi lebih penting daripada pemahaman.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah saya mengikuti kebenaran?

Atau adakah saya mengikuti orang lain?

Adakah saya berfikir secara bebas?

Atau adakah saya cuba menyesuaikan diri?

Siapa yang mendapat manfaat apabila orang berhenti berfikir secara bebas?

Tingkah laku apa yang sedang ditiru?

Tingkah laku apa yang sedang dinormalkan?

ORANG MENIRU ORANG

Orang sering mewarisi tingkah laku daripada orang lain.

Orang meniru:

Bahasa.

Pendapat.

Trend.

Gaya hidup.

Penampilan.

Sikap.

Tabiat.

Tingkah laku sosial.

Tingkah laku dalam talian.

Bukan semestinya kerana mereka memahaminya secara bebas, tetapi kerana ia kelihatan normal, popular, berjaya, atau diterima.

Tingkah laku berulang boleh menjadi normal hanya kerana cukup ramai orang melakukannya.

Menyesuaikan diri boleh menjadi normal.

Normalisasi boleh menjadi pengulangan.

Pengulangan boleh menjadi tingkah laku yang diwarisi.

Tingkah laku yang diwarisi boleh menjadi realiti yang diterima.

Semakin lama tingkah laku diulang, semakin tidak kelihatan mekanisme di sebaliknya.

Orang mungkin berhenti menyoal kerana pengulangan itu sendiri boleh mewujudkan gambaran kebenaran.

PERSEKITARAN CETEK

Persekitaran moden boleh menggalakkan orang mengutamakan penampilan berbanding pemahaman.

Orang mungkin disibukkan dengan:

Bagaimana rupa mereka.

Bagaimana mereka kelihatan dalam talian.

Sejauh mana mereka kelihatan berjaya.

Sejauh mana mereka kelihatan bahagia.

Sejauh mana mereka kelihatan popular.

Apa yang orang lain fikirkan tentang mereka.

Orang mungkin menampilkan versi ideal diri mereka sambil menyembunyikan realiti.

Senyuman palsu boleh menggantikan kesejahteraan sebenar.

Kejayaan yang dipamerkan boleh menggantikan kebenaran.

Identiti dalam talian boleh menggantikan keaslian.

Imej boleh menjadi lebih penting daripada pemahaman.

Orang boleh kelihatan terhubung sedangkan mereka berasa terasing.

Orang boleh kelihatan bahagia sedangkan mereka berasa tidak bahagia.

Orang boleh kelihatan berjaya sedangkan mereka bergelut secara peribadi.

Apabila penampilan menjadi lebih penting daripada kebenaran, persekitaran cetek boleh terbentuk.

POPULARITI, STATUS DAN PERBANDINGAN

Orang mungkin mengukur diri mereka dengan orang lain.

Lebih banyak wang.

Lebih banyak harta benda.

Lebih ramai pengikut.

Lebih banyak status.

Lebih banyak perhatian.

Lebih banyak pengiktirafan.

Ini boleh mewujudkan kitaran perbandingan tanpa penghujung tanpa pemahaman.

Popularity bukan bukti.

Perhatian bukan bukti.

Pengikut bukan bukti.

Status bukan bukti.

Dilihat secara meluas tidak secara automatik menjadikan sesuatu itu benar.

Orang boleh tersalah anggap keterlihatan sebagai kebenaran, popularity sebagai ketepatan, dan pengaruh sebagai kebolehpercayaan.

KETAKUTAN, SIKAP BERDIAM DIRI DAN RASA DIMILIKI

Orang mungkin mengelakkan penyoalan kerana penyoalan boleh mengancam rasa dimiliki.

Orang mungkin takut kepada:

Kritikan.

Ejekan.

Penolakan.

Penyisihan.

Rasa malu.

Pengasingan.

Kehilangan peluang.

Berdiri sendirian.

Ketakutan boleh menggalakkan sikap berdiam diri.

Sikap berdiam diri boleh melindungi pengulangan.

Pengulangan boleh menjadi normal.

Tingkah laku yang dinormalkan boleh diwarisi oleh generasi akan datang.

Kitaran itu boleh berterusan tanpa orang memahami sepenuhnya apa yang mereka sumbangkan.

Orang juga mesti memahami bahawa insentif boleh menjadi lebih kuat daripada kebenaran.

Orang boleh tahu bahawa sesuatu seharusnya dipersoalkan dan masih meneruskannya kerana insentif melindungi tingkah laku itu.

PENDIDIKAN, GURU DAN MENGULANGI DUNIA

Pendidikan ialah salah satu contoh paling jelas bagi Insentif dan Keuntungan.

Guru sering menjadi produk sistem pendidikan yang sama tempat mereka sendiri diajar.

Mereka dididik di dalamnya.

Mereka dilatih di dalamnya.

Mereka dibayar di dalamnya.

Mereka dinilai di dalamnya.

Mereka ditempatkan dalam peranan di dalamnya.

Mereka dijangka mengajar di dalamnya.

Mereka dijangka menyampaikan maklumat di dalamnya.

Mereka dijangka menilai maklumat di dalamnya.

Tetapi mereka tidak diajar untuk mengajar kanak-kanak laluan berstruktur berasaskan bukti untuk menyoal persekitaran dunia itu sendiri.

Ini bukan tentang menyerang guru.

Ia adalah tentang memahami sistem.

Guru boleh menjadi penyumbang kepada pengulangan dunia yang sama kerana mereka beroperasi dalam persekitaran yang dipacu oleh insentif yang sama.

Pendidikan boleh berulang kali mencipta semula dunia yang sama tanpa pernah berniat berbuat demikian.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang diberi ganjaran oleh pendidikan?

Apa yang diulangi oleh pendidikan?

Apa yang dilindungi oleh pendidikan?

Apa yang dielakkan oleh pendidikan?

Apa yang gagal diajar oleh pendidikan?

Apa yang berlaku jika pendidikan berubah?

Apa yang berlaku jika kanak-kanak belajar menyoal persekitaran dunia itu sendiri?

MENGAPA INSENTIF DAN KEUNTUNGAN PENTING

Insentif dan Keuntungan penting kerana orang tidak dapat memahami dengan sewajarnya mengapa manusia mengulangi dunia yang sama sehingga mereka memahami apa yang memberi ganjaran kepada pengulangan itu.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya:

Siapa yang mendapat manfaat?

Siapa yang bergantung?

Siapa yang melindungi?

Siapa yang rugi?

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh insentif ini?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh tingkah laku ini?

Beginilah orang mula melihat mekanisme yang beroperasi di bawah permukaan persekitaran dunia.

Beginilah orang bergerak daripada kepercayaan kepada pemeriksaan.

Beginilah orang bergerak daripada pemeriksaan kepada melihat.

Beginilah orang bergerak daripada melihat kepada memahami.

Beginilah orang bergerak daripada memahami kepada belajar.

Beginilah orang bergerak daripada belajar kepada pemikiran bebas.

Manusia tidak boleh maju selagi orang terus melakukan apa yang dilakukan oleh orang sebelum mereka tanpa memahami apa yang mereka sumbangkan.

Beginilah orang bergerak daripada menjadi produk sistem yang dipacu insentif kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

INSENTIF DAN KEUNTUNGAN

INSENTIF MERENTASI MASA

Bahagian pertama seksyen ini menjelaskan bahawa orang bukan sahaja hidup di dalam persekitaran dunia.

Melalui tingkah laku yang dibentuk oleh insentif, mereka membantu menciptanya semula.

Bahagian ini kini beralih kepada bagaimana insentif berterusan merentasi masa.

Orang tidak selalu mendedahkan insentif mereka dengan segera.

Tingkah laku merentasi masa sering mendedahkannya.

Seseorang mungkin mengatakan satu perkara tetapi berulang kali berkelakuan dengan cara lain.

Sesuatu sistem mungkin mengatakan ia wujud untuk satu tujuan tetapi berulang kali melindungi sesuatu yang lain.

Sesuatu organisasi mungkin mendakwa berkecuali tetapi berulang kali menghasilkan hasil yang sama.

Sesuatu peranan mungkin mendakwa menjalankan kewajipan sedangkan ia berulang kali menghasilkan pematuhan.

Sesuatu jawatan berbayar mungkin mendakwa membawa kebenaran sedangkan ia berulang kali melindungi sistem yang menjadi tempat pergantungannya.

Insentif merentasi masa membantu orang melihat corak yang boleh disembunyikan oleh detik tunggal.

Orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang telah berulang merentasi masa?

Hasil apa yang telah berulang?

Insentif apa yang terus dilindungi?

Insentif apa yang terus disembunyikan?

Siapa yang berulang kali mendapat manfaat?

Siapa yang berulang kali mengelakkan kerugian?

Siapa yang berulang kali memperoleh wang?

Siapa yang berulang kali memperoleh status?

Siapa yang berulang kali mengekalkan kedudukan?

Siapa yang berulang kali mengelakkan akauntabiliti?

Siapa yang berulang kali menyumbang kepada penerusan persekitaran yang sama?

Corak merentasi masa boleh mendedahkan insentif yang tidak dapat dijelaskan oleh kenyataan semata-mata.

Ini bersambung secara langsung dengan Piawaian Bukti.

Piawaian Bukti bertanya sama ada tingkah laku menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya insentif apa yang membentuk tingkah laku itu.

PERANAN YANG DIWARISI DAN SUMBANGAN BERULANG

Insentif boleh diwarisi melalui peranan.

Seseorang mungkin memasuki sesuatu peranan selepas orang lain meninggalkannya, bersara, meninggal dunia, atau digantikan.

Orang itu mungkin percaya bahawa mereka sekadar mengambil pekerjaan.

Tetapi peranan itu mungkin sudah membawa suatu corak.

Ia mungkin membawa tingkah laku berulang.

Ia mungkin membawa sikap berdiam diri yang berulang.

Ia mungkin membawa perlindungan berulang.

Ia mungkin membawa penguatkuasaan berulang.

Ia mungkin membawa ketaatan berulang.

Ia mungkin membawa pengajaran berulang.

Ia mungkin membawa pematuhan berulang.

Orang yang memasuki peranan itu kemudian mungkin meneruskan apa yang diteruskan oleh orang sebelumnya.

Beginilah persekitaran dunia boleh berulang merentasi generasi.

Orang tidak perlu mencipta mekanisme asal untuk menyumbang kepadanya.

Mereka boleh mewarisi sesuatu peranan dan membantu meneruskan mekanisme itu.

Orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang dihasilkan oleh peranan ini sebelum orang ini memasukinya?

Tingkah laku apa yang diperlukan oleh peranan ini sekarang?

Tingkah laku apa yang akan diteruskan oleh peranan ini selepas orang ini meninggalkannya?

Apa yang dilindungi oleh peranan itu?

Apa yang diulangi oleh peranan itu?

Apa yang tidak digalakkan oleh peranan itu?

Apa yang dicegah oleh peranan itu daripada dipersoalkan oleh orang?

Apa yang dijadikan normal oleh peranan itu?

Ini penting kerana orang boleh menyumbang kepada kemudaratan berulang, sikap berdiam diri berulang, pematuhan berulang, dan perlindungan sistem berulang sambil percaya bahawa mereka sekadar melakukan apa yang dilakukan oleh orang sebelum mereka.

SIKAP BERDIAM DIRI, PERLINDUNGAN DAN INSENTIF

Sikap berdiam diri boleh menjadi salah satu petunjuk insentif yang paling kuat.

Orang sering menganggap sikap berdiam diri tidak bermakna apa-apa.

Tetapi sikap berdiam diri boleh menjadi tingkah laku.

Sikap berdiam diri boleh melindungi sistem.

Sikap berdiam diri boleh melindungi wang.

Sikap berdiam diri boleh melindungi autoriti.

Sikap berdiam diri boleh melindungi kebergantungan.

Sikap berdiam diri boleh melindungi reputasi.

Sikap berdiam diri boleh melindungi kedudukan.

Sikap berdiam diri boleh melindungi naratif.

Sikap berdiam diri boleh melindungi salah laku.

Orang seharusnya bertanya:

Siapa yang terus berdiam diri?

Apa yang dilindungi oleh sikap berdiam diri itu?

Siapa yang mendapat manfaat daripada sikap berdiam diri itu?

Siapa yang rugi jika sikap berdiam diri itu berakhir?

Apa yang berlaku jika seseorang bersuara?

Apakah akibat yang mungkin mereka hadapi?

Insentif apa yang menggalakkan orang terus berdiam diri?

Apa yang telah dibiarkan berterusan oleh sikap berdiam diri?

Orang mungkin terus berdiam diri kerana bersuara mengancam apa yang menjadi tempat pergantungan mereka.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana bersuara mengancam pendapatan mereka.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana bersuara mengancam reputasi mereka.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana bersuara mengancam kedudukan mereka dalam sesuatu sistem.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana bersuara mengancam peranan yang mereka warisi.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana normalisasi telah

mengajar mereka untuk tidak menyoal.

Oleh itu, sikap berdiam diri menjadi tingkah laku yang mesti dipersoalkan.

KETAKUTAN KEHILANGAN

Orang bukan sahaja bertindak kerana apa yang mereka peroleh.

Orang juga bertindak kerana apa yang mereka takut kehilangan.

Ketakutan kehilangan boleh membentuk tingkah laku sekuat keuntungan itu sendiri.

Orang mungkin takut kehilangan:

Wang.

Pekerjaan.

Status.

Kedudukan.

Rasa dimiliki.

Persetujuan.

Perlindungan.

Autoriti.

Pengaruh.

Keselamatan.

Reputasi.

Masa depan.

Ketakutan kehilangan boleh menghentikan penyoalan sebelum penyoalan bermula.

Ketakutan kehilangan boleh mewujudkan sikap berdiam diri.

Ketakutan kehilangan boleh mewujudkan sikap mengikut.

Ketakutan kehilangan boleh mewujudkan ketaatan.

Ketakutan kehilangan boleh mewujudkan penyertaan dalam perkara yang mungkin tidak dipersetujui sepenuhnya oleh orang.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang orang ini takut kehilangan?

Apa yang peranan ini takut kehilangan?

Apa yang sistem ini takut kehilangan?

Apa yang berubah jika orang berhenti percaya?

Apa yang berubah jika orang berhenti mematuhi?

Apa yang berubah jika orang mula menyoal?

Apa yang berubah jika orang berhenti melakukan apa yang dilakukan oleh orang sebelum mereka?

Ketakutan kehilangan boleh mewujudkan pematuhan jauh

sebelum kekerasan diperlukan.

Orang juga mesti memahami bahawa kebenaran tidak sentiasa cukup kuat untuk mengatasi insentif.

Orang boleh tahu sesuatu seharusnya dipersoalkan dan masih meneruskannya kerana ketakutan kehilangan melindungi tingkah laku itu.

SUMBANGAN KOLEKTIF DAN DUNIA YANG BERULANG

Persekitaran dunia biasanya tidak dikekalkan oleh seorang sahaja.

Ia dikekalkan oleh berjuta-juta orang yang menyumbang bahagian-bahagian kecil kepada mekanisme yang sama.

Seorang mengajar.

Seorang menguatkuasakan.

Seorang mengulangi.

Seorang meluluskan.

Seorang menulis.

Seorang terus berdiam diri.

Seorang mengikut.

Seorang melindungi.

Secara individu tingkah laku ini boleh kelihatan tidak berbahaya.

Secara kolektif ia boleh mencipta semula seluruh persekitaran

dunia.

Orang mungkin hanya melihat:

Peranan mereka sendiri.

Tugas mereka sendiri.

Gaji mereka sendiri.

Arahan mereka sendiri.

Tanggungjawab mereka sendiri.

Kelangsungan hidup mereka sendiri.

Tetapi persekitaran dunia dibina daripada sumbangan gabungan ramai orang yang mengulangi bahagian-bahagian kecil daripada mekanisme yang sama.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Apa yang saya sumbangkan?

Corak berulang apa yang saya bantu teruskan?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh tingkah laku saya?

Apa yang akan berlaku jika berjuta-juta orang terus melakukan perkara yang sama?

Ini ialah salah satu bahagian paling penting dalam Insentif dan Keuntungan.

PENDIDIKAN, GURU DAN INSENTIF

Pendidikan mesti dipersoalkan melalui Insentif dan Keuntungan kerana pendidikan membentuk generasi seterusnya.

Guru ialah produk sistem yang dipacu insentif yang sama.

Mereka dididik di dalamnya.

Mereka dilatih di dalamnya.

Mereka dibayar di dalamnya.

Mereka dinilai di dalamnya.

Mereka ditempatkan dalam peranan di dalamnya.

Mereka dijangka menyampaikan maklumat di dalamnya.

Mereka dijangka menilai maklumat di dalamnya.

Mereka dijangka membantu kanak-kanak berfungsi di dalamnya.

Tetapi mereka tidak diberikan laluan pendidikan berstruktur berasaskan bukti untuk mengajar kanak-kanak menyoal persekitaran dunia sebenar.

Ini penting kerana guru menjadi sumber maklumat kepada kanak-kanak.

Mereka juga menjadi sebahagian daripada struktur insentif yang membentuk apa yang diajar kepada kanak-kanak, apa yang kanak-kanak ulangi, apa yang kanak-kanak diberi ganjaran, dan apa yang tidak digalakkan untuk dipersoalkan oleh kanak-kanak.

Ini bukan tentang menyerang guru.

Ia adalah tentang memahami sistem yang dipacu insentif tempat mereka beroperasi.

Oleh itu, pendidikan boleh berulang kali mencipta semula dunia yang sama tanpa pernah berniat berbuat demikian.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang diberi ganjaran oleh pendidikan?

Apa yang diulangi oleh pendidikan?

Apa yang dilindungi oleh pendidikan?

Apa yang dinormalkan oleh pendidikan?

Apa yang tidak digalakkan oleh pendidikan?

Apa yang gagal dipersoalkan oleh pendidikan?

Apa yang guru dibayar untuk sampaikan?

Apa yang guru dilatih untuk nilai?

Kanak-kanak sedang disediakan untuk berfungsi di dalam apa?

Apa yang berlaku jika guru mempersoalkan sistem itu sendiri?

Apa yang berlaku jika kanak-kanak diajar menyoal persekitaran dunia itu sendiri?

Pendidikan tidak dapat benar-benar bertambah baik jika insentif di dalam pendidikan tidak dipersoalkan.

Jika guru dibayar, dilatih, dinilai, dan ditempatkan dalam peranan yang mengulangi sistem yang sama, maka pendidikan boleh terus

menghasilkan orang yang disediakan untuk berfungsi di dalam persekitaran dunia dan bukannya belajar daripadanya.

SISTEM, INSENTIF DAN HASIL BERULANG

Sistem boleh bertahan untuk tempoh yang panjang kerana insentif dibina ke dalamnya.

Orang mungkin memasuki sistem dengan percaya bahawa mereka bebas.

Tetapi sistem boleh secara beransur-ansur membentuk tingkah laku melalui kebergantungan.

Semakin lama insentif tidak dipersoalkan, semakin normal ia boleh kelihatan.

Sistem boleh memberi ganjaran kepada sikap berdiam diri.

Sistem boleh memberi ganjaran kepada pematuhan.

Sistem boleh memberi ganjaran kepada kesetiaan.

Sistem boleh memberi ganjaran kepada pengulangan.

Sistem boleh memberi ganjaran kepada penguatkuasaan.

Sistem boleh memberi ganjaran kepada tindakan melindungi sistem itu sendiri.

Sistem boleh menghukum penyoalan.

Sistem boleh menghukum pendedahan.

Sistem boleh menghukum kebenaran.

Sistem boleh menghukum keengganan.

Orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang diberi ganjaran oleh sistem?

Tingkah laku apa yang tidak digalakkan oleh sistem?

Tingkah laku apa yang dihukum oleh sistem?

Tingkah laku apa yang dilindungi oleh sistem?

Hasil apa yang berulang kali diwujudkan oleh sistem?

Masalah berulang apa yang terus muncul?

Insentif apa yang menyebabkan hasil tersebut?

Orang sering cuba membetulkan hasil tanpa mempersoalkan insentif.

Jika insentif kekal tidak berubah, tingkah laku sering kekal tidak berubah.

Jika tingkah laku kekal tidak berubah, hasil sering kekal tidak berubah.

Oleh itu, manusia boleh mengulangi dunia yang sama sambil percaya bahawa mereka sedang cuba memperbaikinya.

INSENTIF DAN KEMAJUAN MANUSIA

Insentif dan Keuntungan ialah sebahagian daripada Laluan yang Hilang kepada Kemajuan Manusia.

Manusia tidak boleh maju selagi insentif kekal tidak kelihatan.

Manusia tidak boleh maju selagi orang terus melakukan apa yang dilakukan oleh orang sebelum mereka tanpa memahami apa yang mereka sumbangkan.

Manusia tidak boleh maju selagi rasa dimiliki menjadi lebih kuat daripada kebenaran.

Manusia tidak boleh maju selagi popularity menggantikan pemahaman.

Manusia tidak boleh maju selagi persekitaran cetek menggantikan keaslian.

Manusia tidak boleh maju selagi ketakutan terhadap penyisihan menghentikan penyoalan.

Manusia tidak boleh maju selagi normalisasi menukar pengulangan menjadi realiti yang diterima.

Manusia tidak boleh maju selagi sistem memberi ganjaran kepada pengulangan dan bukannya pemahaman.

Manusia tidak boleh maju selagi pendidikan menyediakan kanak-kanak untuk berfungsi di dalam persekitaran dunia tanpa mengajar mereka cara menyoalnya dengan sewajarnya.

Manusia tidak boleh maju selagi orang mempertahankan apa yang memudaratkan mereka kerana mereka bergantung kepadanya.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang

didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya:

Siapa yang mendapat manfaat?

Siapa yang bergantung?

Siapa yang melindungi?

Siapa yang rugi?

Siapa yang dibayar?

Siapa yang terus berdiam diri?

Siapa yang mengikut?

Siapa yang menormalkan?

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh insentif ini?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh tingkah laku ini?

Beginilah orang mula melihat mekanisme yang beroperasi di bawah permukaan persekitaran dunia.

Beginilah orang bergerak daripada kepercayaan kepada pemeriksaan.

Beginilah orang bergerak daripada pemeriksaan kepada melihat.

Beginilah orang bergerak daripada melihat kepada memahami.

Beginilah orang bergerak daripada memahami kepada belajar.

Beginilah orang bergerak daripada belajar kepada pemikiran bebas.

Apabila insentif menjadi kelihatan, tingkah laku menjadi kelihatan.

Apabila tingkah laku menjadi kelihatan, sumbangan menjadi kelihatan.

Apabila sumbangan menjadi kelihatan, pemahaman menjadi mungkin.

Apabila pemahaman menjadi mungkin, manusia boleh mula berhenti mengulangi dunia yang sama.

SEKSYEN 4 - WATAK DAN KONSISTENSI

APA SEBENARNYA WATAK DAN KONSISTENSI

Seksyen 1 menetapkan bahawa orang mesti belajar melihat persekitaran dunia dan bukannya sekadar menjadi produknya.

Seksyen 2 menetapkan bahawa orang mesti memeriksa sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Seksyen 3 menetapkan bahawa orang mesti memahami insentif apa yang memberi ganjaran, melindungi, dan mengulangi tingkah laku.

Seksyen 4 kini beralih kepada Watak dan Konsistensi.

Watak dan Konsistensi wujud kerana orang tidak dapat memahami dengan sewajarnya manusia, sistem, organisasi, persekitaran, atau dunia itu sendiri sehingga mereka memahami tingkah laku apa yang berulang kali ditunjukkan merentasi masa.

Orang sering diajar mendengar kata-kata.

Mereka tidak diajar dengan sewajarnya untuk mengkaji tingkah laku.

Orang diajar mempercayai gelaran.

Mereka tidak diajar dengan sewajarnya untuk memeriksa konsistensi.

Orang sering diajar mempercayai janji.

Mereka tidak diajar dengan sewajarnya untuk mempersoalkan

corak.

Orang sering diajar menilai detik-detik terpencil.

Mereka tidak diajar untuk belajar daripada tingkah laku berulang.

Watak dan Konsistensi mengajar orang untuk bertanya:

Tingkah laku apa yang berulang kali ditunjukkan?

Tingkah laku apa yang berulang kali diberi ganjaran?

Tingkah laku apa yang berulang kali dilindungi?

Tingkah laku apa yang berulang kali dielakkan?

Tingkah laku apa yang kekal konsisten merentasi masa?

Tingkah laku apa yang berubah bergantung pada keadaan?

Tingkah laku apa yang membantu mencipta semula persekitaran dunia?

Watak bukan satu detik.

Watak ialah tingkah laku yang berulang kali ditunjukkan merentasi masa.

Konsistensi bukan satu kenyataan.

Konsistensi ialah keselarasan berulang antara kata-kata, tingkah laku, dan hasil merentasi masa.

Watak ialah salah satu alat pembelajaran terhebat manusia kerana tingkah laku berulang mendedahkan apa yang sering disembunyikan oleh kata-kata, imej, reputasi, dan pembentangan.

Ini penting kerana tingkah laku berulang sering mendedahkan lebih banyak daripada yang mampu didedahkan oleh detik-detik terpencil.

APA YANG SEDANG DITUNJUKKAN

Persekitaran dunia sudah menunjukkan kepada manusia bagaimana ia beroperasi.

Masalahnya bukan sentiasa bahawa tiada apa-apa yang ditunjukkan.

Masalahnya ialah orang belum diajar dengan sewajarnya cara untuk menyoal, melihat, memahami, dan belajar daripada apa yang ditunjukkan.

Orang mungkin melihat pembohongan.

Orang mungkin melihat percanggahan.

Orang mungkin melihat sikap berdiam diri.

Orang mungkin melihat kebergantungan.

Orang mungkin melihat ketakutan.

Orang mungkin melihat wang membentuk tingkah laku.

Orang mungkin melihat sistem melindungi dirinya sendiri.

Orang mungkin melihat media mengulangi naratif.

Orang mungkin melihat autoriti mengelakkan bukti.

Orang mungkin melihat orang lain mengikut.

Orang mungkin melihat corak berulang terus berlaku.

Tetapi tanpa kerangka penyoalan yang betul, orang masih boleh sampai kepada pemahaman yang salah.

Orang sering sampai kepada pemahaman yang salah kerana mereka belum diajar dengan sewajarnya cara untuk menyoal, melihat, memahami, dan belajar daripada apa yang ditunjukkan.

Orang boleh melihat apa yang ditunjukkan dan masih tidak memahami maksudnya.

Mereka boleh melihat tingkah laku dan hanya menumpukan pada individu.

Mereka boleh melihat percanggahan dan berhenti pada kemarahan.

Mereka boleh melihat pembohongan dan berhenti pada menyalahkan.

Mereka boleh melihat sistem dan berhenti pada penjelasan permukaan.

Mereka boleh melihat masalah berulang dan masih belum memahami mekanisme yang menciptanya.

Watak dan Konsistensi mengajar orang untuk mempersoalkan apa yang ditunjukkan melalui tingkah laku berulang.

Ia meminta orang bukan sahaja bertanya:

Apa yang berlaku?

Tetapi juga:

Apa yang ditunjukkan oleh ini?

Tingkah laku apa yang sedang didedahkan?

Corak apa yang sedang didedahkan?

Percanggahan apa yang sedang dipaparkan?

Apa yang diajar oleh ini tentang persekitaran dunia?

Apa yang boleh dipelajari manusia daripada ini?

Dunia ialah sekolah sebenar kerana persekitaran dunia sentiasa menunjukkan tingkah laku, percanggahan, pengulangan, insentif, sikap berdiam diri, kebergantungan, autoriti, ketakutan, dan akibat.

Orang tidak boleh belajar daripada apa yang mereka tidak dapat lihat.

Tetapi orang juga tidak boleh belajar daripada apa yang mereka belum diajar cara untuk persoalkan.

KATA-KATA, TINGKAH LAKU DAN CORAK

Orang sering menilai apa yang orang katakan.

Tetapi tingkah laku boleh mendedahkan apa yang disembunyikan oleh kata-kata.

Kata-kata boleh dilatih.

Kata-kata boleh dipilih.

Kata-kata boleh diulang.

Kata-kata boleh dilindungi.

Kata-kata boleh dibentangkan.

Tingkah laku sering lebih sukar disembunyikan dalam tempoh masa yang panjang.

Maklumat boleh memberitahu orang apa yang berlaku.

Tingkah laku boleh mengajar orang mengapa ia berlaku.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah kata-kata sepadan dengan tingkah laku?

Adakah tindakan sepadan dengan dakwaan?

Adakah hasil sepadan dengan janji?

Adakah tingkah laku kekal sama merentasi masa?

Adakah tingkah laku berubah bergantung pada siapa yang memerhati?

Adakah tingkah laku berubah bergantung pada siapa yang mendapat manfaat?

Tingkah laku berulang boleh mendedahkan percanggahan yang tidak dapat didedahkan oleh kenyataan terpencil.

Corak sering mendedahkan lebih banyak daripada janji.

Konsistensi sering mendedahkan lebih banyak daripada reputasi.

Tingkah laku sering mendedahkan lebih banyak daripada gelaran.

Oleh itu, orang mesti belajar mengkaji corak dan bukannya detik terpencil.

TINGKAH LAKU TIDAK PERNAH WUJUD SECARA TERASING

Tingkah laku tidak wujud secara terasing.

Orang mempengaruhi orang.

Sistem mempengaruhi orang.

Orang mempengaruhi sistem.

Orang dewasa mempengaruhi kanak-kanak.

Kanak-kanak menjadi orang dewasa.

Generasi akan datang mewarisi tingkah laku.

Generasi akan datang kemudian membantu mencipta semula persekitaran dunia.

Setiap tingkah laku berulang mempunyai akibat melampaui individu.

Tingkah laku berulang boleh menjadi normal.

Normalisasi boleh menjadi warisan.

Warisan boleh menjadi realiti yang diterima.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh ini?

Siapa yang belajar daripada tingkah laku ini?

Siapa yang akan mewarisi tingkah laku ini?

Persekitaran dunia masa depan apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh tingkah laku ini?

Watak dan Konsistensi mengajar orang untuk berfikir melampaui individu dan mula belajar daripada persekitaran yang lebih luas.

WATAK MENGATASI REPUTASI

Orang sering diajar mempercayai reputasi.

Tetapi reputasi tidak secara automatik sama dengan watak.

Reputasi boleh dicipta.

Reputasi boleh dilindungi.

Reputasi boleh diulang.

Reputasi boleh dipromosikan.

Reputasi boleh diwarisi.

Watak berbeza.

Watak berulang kali ditunjukkan melalui tingkah laku.

Orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang berulang kali ditunjukkan?

Apa yang berlaku apabila tekanan muncul?

Apa yang berlaku apabila tiada sesiapa memerhati?

Apa yang berlaku apabila ada sesuatu untuk diperoleh?

Apa yang berlaku apabila ada sesuatu untuk hilang?

Apa yang berlaku apabila kebenaran bercanggah dengan insentif?

Watak sering menjadi paling kelihatan apabila insentif terlibat.

Inilah sebabnya Watak dan Konsistensi bersambung secara langsung dengan Insentif dan Keuntungan.

KONSISTENSI MERENTASI MASA

Konsistensi tidak boleh dinilai daripada satu peristiwa.

Konsistensi mesti diperiksa merentasi masa.

Orang mungkin mengatakan mereka menghargai kebenaran.

Orang mungkin mengatakan mereka menghargai pembelajaran.

Orang mungkin mengatakan mereka menghargai keadilan.

Orang mungkin mengatakan mereka menghargai penyoalan.

Tetapi konsistensi bertanya sama ada tingkah laku berulang kali menyokong dakwaan tersebut.

Orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang telah ditunjukkan merentasi masa?

Corak apa yang telah berulang?

Percanggahan apa yang telah muncul?

Tingkah laku apa yang kekal tidak berubah?

Tingkah laku apa yang hilang apabila keadaan berubah?

Konsistensi sering menjadi salah satu laluan bukti yang paling kuat kerana orang akhirnya menunjukkan apa yang mereka lakukan berulang kali.

Ini bersambung secara langsung dengan Piawaian Bukti.

Piawaian Bukti bertanya sama ada tingkah laku menyokong apa yang didakwa.

Watak dan Konsistensi bertanya sama ada tingkah laku berulang kali kekal selaras merentasi masa.

IMEJ BERBANDING WATAK

Orang boleh menjadi mahir mengurus imej.

Imej ialah apa yang orang mahu dilihat oleh orang lain.

Watak ialah apa yang ditunjukkan oleh tingkah laku berulang kali.

Imej boleh dicipta.

Imej boleh dilindungi.

Imej boleh dipamerkan.

Imej boleh dipromosikan.

Imej boleh diberi ganjaran.

Tetapi imej tidak secara automatik sama dengan watak.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah saya melihat imej?

Atau adakah saya melihat tingkah laku?

Adakah saya melihat pembentangan?

Atau adakah saya melihat konsistensi?

Tingkah laku apa yang berulang kali ditunjukkan?

Tingkah laku apa yang berulang kali disembunyikan?

Tingkah laku apa yang muncul apabila tekanan ditiadakan?

Tingkah laku apa yang muncul apabila tekanan ditambah?

Orang boleh menghabiskan bertahun-tahun melindungi imej sedangkan tingkah laku mereka berulang kali mendedahkan sesuatu yang berbeza.

ORANG, SISTEM DAN PERSEKITARAN DUNIA

Watak dan Konsistensi bukan hanya terpakai kepada individu.

Ia terpakai kepada segala-galanya yang beroperasi di dalam persekitaran dunia.

Ia terpakai kepada:

Orang.

Guru.

Ibu bapa.

Sekolah.

Kerajaan.

Media.

Institusi.

Sistem.

Organisasi.

Komuniti.

Persekitaran.

Orang sering memeriksa apa yang dikatakan oleh perkara-perkara ini.

Mereka tidak memeriksa dengan sewajarnya apa yang perkara-perkara ini lakukan berulang kali.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang berulang kali ditunjukkan?

Tingkah laku apa yang berulang kali dilindungi?

Tingkah laku apa yang berulang kali dielakkan?

Tingkah laku apa yang berulang kali diberi ganjaran?

Tingkah laku apa yang berulang kali dinormalkan?

Tingkah laku apa yang berulang kali diwarisi?

Tingkah laku apa yang sedang ditunjukkan kepada manusia sebagai sesuatu untuk dipelajari?

Watak dan Konsistensi mesti diterapkan di mana-mana.

PENDIDIKAN, GURU DAN WATAK

Pendidikan juga mesti dipersoalkan melalui Watak dan Konsistensi.

Guru menjadi sumber maklumat kepada kanak-kanak.

Kanak-kanak bukan sahaja belajar daripada maklumat.

Mereka juga belajar daripada tingkah laku.

Kanak-kanak memerhati:

Apa yang orang dewasa lakukan.

Apa yang guru lakukan.

Apa yang sistem beri ganjaran.

Apa yang sistem elakkan.

Apa yang sistem lindungi.

Apa yang sistem ulangi.

Apa yang sistem tunjukkan sebagai normal.

Ini bukan tentang menyerang guru.

Ia adalah tentang memahami persekitaran tempat mereka beroperasi.

Orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang berulang kali dilihat oleh kanak-kanak?

Tingkah laku apa yang berulang kali diberi ganjaran kepada kanak-kanak?

Tingkah laku apa yang berulang kali tidak digalakkan untuk dipersoalkan oleh kanak-kanak?

Adakah kanak-kanak sedang disediakan untuk mengulangi persekitaran dunia?

Atau adakah kanak-kanak sedang disediakan untuk belajar daripadanya?

Jika kanak-kanak tidak diajar cara mempersoalkan tingkah laku, percanggahan, insentif, sikap berdiam diri, dan corak berulang, mereka boleh mewarisi persekitaran dunia yang sama tanpa memahami apa yang ditunjukkan kepada mereka.

MENGAPA WATAK DAN KONSISTENSI PENTING

Watak dan Konsistensi penting kerana orang tidak dapat memahami persekitaran dunia dengan sewajarnya sehingga mereka memahami tingkah laku berulang.

Tujuannya bukan untuk terperangkap dalam kemarahan, menyalahkan, ketakutan, atau penentangan tanpa penghujung.

Tujuannya adalah untuk belajar daripada apa yang sudah

ditunjukkan oleh persekitaran dunia.

Persekitaran dunia itu sendiri menjadi persekitaran pendidikan.

Tingkah laku menjadi pelajaran.

Percanggahan menjadi pelajaran.

Pengulangan menjadi pelajaran.

Persekitaran itu sendiri menjadi guru.

Kesedaran manusia maju apabila orang berhenti bertindak balas terhadap apa yang ditunjukkan dan mula belajar daripada apa yang ditunjukkan.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya apa yang memberi ganjaran kepada tingkah laku itu.

Watak dan Konsistensi bertanya:

Adakah tingkah laku berulang kali selaras dengan apa yang didakwa?

Apa yang ditunjukkan oleh tingkah laku itu?

Apa yang diajar oleh percanggahan itu?

Apa yang didedahkan oleh corak berulang itu?

Apa yang boleh dipelajari manusia daripada apa yang ditunjukkan?

Beginilah orang mula bergerak melampaui detik terpencil.

Beginilah orang mula mengenali corak.

Beginilah orang mula mengenali percanggahan.

Beginilah orang mula mengenali konsistensi.

Beginilah orang mula belajar daripada apa yang sudah ditunjukkan oleh persekitaran dunia.

Beginilah orang bergerak daripada kepercayaan kepada pemeriksaan.

Beginilah orang bergerak daripada pemeriksaan kepada melihat.

Beginilah orang bergerak daripada melihat kepada memahami.

Beginilah orang bergerak daripada memahami kepada belajar.

Beginilah orang bergerak daripada belajar kepada pemikiran bebas.

Beginilah orang bergerak daripada menjadi produk persekitaran dunia kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

WATAK MERENTASI MASA

Bahagian pertama seksyen ini menjelaskan bahawa Watak dan Konsistensi bukan tentang detik terpencil.

Ia adalah tentang memahami tingkah laku berulang merentasi masa.

Bahagian ini kini beralih kepada bagaimana Watak dan Konsistensi beroperasi merentasi masa.

Orang tidak sentiasa mendedahkan watak mereka dengan segera.

Tingkah laku merentasi masa sering mendedahkannya.

Seseorang mungkin mengatakan satu perkara tetapi berulang kali melakukan perkara lain.

Sesuatu sistem mungkin mendakwa satu tujuan tetapi berulang kali menghasilkan hasil yang berbeza.

Sesuatu organisasi mungkin mendakwa berkecuali tetapi berulang kali melindungi tingkah laku tertentu.

Sesuatu institusi mungkin mendakwa adil tetapi berulang kali mengelakkan soalan yang sukar.

Sesuatu peranan mungkin mendakwa menjalankan kewajipan tetapi berulang kali menghasilkan pematuhan.

Watak merentasi masa membantu orang melihat corak yang boleh disembunyikan oleh detik terpencil.

Orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang telah berulang kali ditunjukkan?

Hasil apa yang telah berulang kali dihasilkan?

Corak apa yang terus muncul?

Percanggahan apa yang terus muncul?

Tingkah laku apa yang kekal tidak berubah?

Tingkah laku apa yang berubah bergantung pada keadaan?

Tingkah laku apa yang berubah bergantung pada siapa yang memerhati?

Corak merentasi masa sering mendedahkan watak dengan lebih tepat daripada kenyataan semata-mata.

PERCANGGAHAN DAN TINGKAH LAKU MANUSIA

Percanggahan boleh menjadi salah satu laluan paling kuat menuju pemahaman watak.

Orang boleh mengatakan mereka menghargai kebenaran sambil mengelakkan kebenaran yang sukar.

Orang boleh mengatakan mereka menghargai penyoalan sambil tidak menggalakkan soalan.

Orang boleh mengatakan mereka menghargai pembelajaran sambil melindungi pengulangan.

Orang boleh mengatakan mereka menghargai keadilan sambil berulang kali menghasilkan hasil yang tidak adil.

Orang boleh mengatakan mereka menghargai pemikiran bebas sambil memberi ganjaran kepada konformiti.

Orang seharusnya bertanya:

Di manakah kata-kata dan tingkah laku berpisah?

Percanggahan apa yang berulang kali muncul?

Corak apa yang berterusan walaupun terdapat percanggahan?

Siapa yang mendapat manfaat daripada penerusan percanggahan itu?

Insentif apa yang melindungi percanggahan itu?

Percanggahan bukan secara automatik pembuktian niat buruk.

Tetapi percanggahan berulang mesti dipersoalkan.

Percanggahan berulang boleh mendedahkan mekanisme yang beroperasi di bawah permukaan.

PERSEKITARAN DUNIA SUDAH MENUNJUKKAN KEPADA MANUSIA

Persekitaran dunia sudah menunjukkan kepada manusia bagaimana ia beroperasi.

Masalahnya bukan sentiasa bahawa tiada apa-apa yang ditunjukkan.

Masalahnya ialah manusia belum diajar dengan sewajarnya cara belajar daripada apa yang ditunjukkan.

Orang boleh melihat percanggahan dan berhenti pada menyalahkan.

Orang boleh melihat pembohongan dan berhenti pada kemarahan.

Orang boleh melihat sistem dan berhenti pada penjelasan permukaan.

Orang boleh melihat masalah berulang dan berhenti pada kekecewaan.

Orang boleh melihat tingkah laku berulang dan berhenti pada reaksi emosi.

Orang boleh melihat peristiwa yang kelihatan dan masih tidak memahami mekanisme yang menciptanya.

Orang sering sampai kepada pemahaman yang salah kerana mereka masih belum memiliki pengetahuan, pemahaman, atau keupayaan menyoal yang mencukupi.

Orang mungkin melihat:

Satu peristiwa.

Seorang individu.

Satu sistem.

Satu pembohongan.

Satu percanggahan.

Satu hasil.

Kemudian berhenti di situ.

Watak dan Konsistensi mengajar orang untuk meneruskan.

Orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang didedahkan oleh ini?

Mekanisme apa yang disingkapkan oleh ini?

Corak berulang apa yang ditunjukkan oleh ini?

Percanggahan apa yang dipaparkan oleh ini?

Apa yang boleh dipelajari manusia daripada ini?

Tujuannya bukan penyoalan tanpa penghujung.

Tujuannya ialah pemahaman.

REAKSI BERBANDING PEMBELAJARAN

Salah satu batasan terbesar dalam kemajuan manusia ialah orang sering bertindak balas terhadap apa yang ditunjukkan dan bukannya belajar daripadanya.

Reaksi boleh menghentikan kemajuan.

Orang menjadi marah.

Orang menjadi takut.

Orang memilih pihak.

Orang mempertahankan pendirian.

Orang menyerang pendirian.

Orang terperangkap dalam naratif.

Orang boleh menghabiskan tenaga yang sangat banyak untuk bertindak balas tanpa memahami apa yang mereka sedang tindak balas.

Watak dan Konsistensi mengajar orang bergerak melampaui reaksi.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang ditunjukkan oleh ini?

Apa yang diajar oleh ini?

Tingkah laku apa yang sedang didedahkan?

Corak berulang apa yang sedang didedahkan?

Mekanisme apa yang sedang beroperasi?

Apa yang boleh dipelajari manusia daripada ini?

Destinasinya bukan reaksi.

Destinasinya ialah pemahaman.

WATAK TERPILIH DAN PEMIKIRAN TERPILIH

Orang tidak sentiasa berkelakuan secara konsisten.

Orang mungkin berkelakuan berbeza bergantung pada:

Wang.

Status.

Khalayak.

Autoriti.

Persetujuan.

Popularity.

Ketakutan.

Keuntungan.

Kerugian.

Orang mungkin kelihatan benar dalam satu persekitaran dan mengelakkan kebenaran dalam persekitaran lain.

Orang mungkin mempersoalkan satu perkara sambil melindungi perkara yang lain.

Orang mungkin mencabar satu sistem sambil mempertahankan sistem lain.

Orang mungkin menerapkan prinsip secara terpilih.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah tingkah laku ini kekal konsisten di mana-mana?

Atau adakah ia hanya muncul dalam keadaan tertentu?

Apa yang berubah apabila insentif muncul?

Apa yang berubah apabila tekanan muncul?

Apa yang berubah apabila sesuatu yang bernilai berisiko?

Watak sering menjadi paling kelihatan apabila insentif dan tekanan bertembung.

SIKAP BERDIAM DIRI, PENYERTAAN DAN TINGKAH LAKU BERULANG

Watak bukan sahaja didedahkan oleh tindakan.

Watak juga boleh didedahkan oleh sikap berdiam diri.

Sikap berdiam diri boleh menjadi tingkah laku.

Sikap berdiam diri boleh menjadi perlindungan.

Sikap berdiam diri boleh menjadi penyertaan.

Orang seharusnya bertanya:

Siapa yang terus berdiam diri?

Apa yang sedang dilindungi?

Tingkah laku berulang apa yang dibiarkan berterusan?

Kebenaran apa yang sedang dielakkan?

Percanggahan apa yang sedang diabaikan?

Orang mungkin terus berdiam diri kerana bersuara mengancam apa yang menjadi tempat pergantungan mereka.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana bersuara mengancam kedudukan mereka.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana bersuara mengancam rasa dimiliki.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana bersuara mengancam persetujuan.

Oleh itu, watak juga merangkumi apa yang berulang kali dipilih oleh orang untuk tidak lakukan.

TINGKAH LAKU, PENGARUH DAN GENERASI AKAN DATANG

Tingkah laku tidak pernah wujud secara terasing.

Orang mempengaruhi orang.

Sistem mempengaruhi orang.

Orang mempengaruhi sistem.

Orang dewasa mempengaruhi kanak-kanak.

Kanak-kanak menjadi orang dewasa.

Generasi akan datang mewarisi tingkah laku.

Generasi akan datang kemudian membantu mencipta semula persekitaran dunia.

Setiap tingkah laku berulang mempunyai akibat melampaui individu.

Orang mungkin percaya mereka hanya membuat keputusan kecil.

Tetapi berjuta-juta tingkah laku berulang boleh mencipta semula seluruh persekitaran dunia.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang saya sumbangkan?

Tingkah laku apa yang saya bantu normalkan?

Tingkah laku apa yang akan diwarisi oleh generasi akan datang?

Persekitaran dunia apakah yang akan dibantu untuk dicipta semula oleh tingkah laku ini?

PENDIDIKAN, GURU DAN WATAK

Pendidikan juga mesti diperiksa melalui Watak dan Konsistensi.

Kanak-kanak bukan sahaja mewarisi maklumat.

Kanak-kanak mewarisi tingkah laku.

Kanak-kanak memerhati:

Bagaimana orang dewasa berkelakuan.

Bagaimana guru berkelakuan.

Bagaimana autoriti berkelakuan.

Bagaimana sistem berkelakuan.

Bagaimana orang bertindak balas.

Bagaimana orang terus berdiam diri.

Bagaimana orang menyoal.

Bagaimana orang mengelakkan penyoalan.

Kanak-kanak boleh secara beransur-ansur mewarisi tingkah laku tersebut sendiri.

Ini bukan tentang menyerang guru.

Ia adalah tentang memahami persekitaran yang membentuk mereka.

Orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang berulang kali dilihat oleh kanak-kanak?

Tingkah laku apa yang berulang kali diwarisi oleh kanak-kanak?

Tingkah laku apa yang berulang kali diberi ganjaran kepada kanak-kanak?

Tingkah laku apa yang berulang kali tidak digalakkan untuk dipersoalkan oleh kanak-kanak?

Pendidikan tidak dapat benar-benar bertambah baik jika tingkah laku berulang kekal tidak kelihatan.

KESEDARAN MANUSIA DAN BELAJAR DARIPADA PERSEKITARAN DUNIA

Salah satu laluan terbesar yang hilang dalam kemajuan manusia ialah belajar daripada apa yang sudah kelihatan.

Manusia sentiasa ditunjukkan:

Percanggahan.

Kebergantungan.

Sikap berdiam diri.

Autoriti.

Ketakutan.

Sikap mengikut.

Normalisasi.

Insentif.

Pengulangan.

Tingkah laku.

Tetapi manusia belum diajar dengan sewajarnya cara belajar daripada mekanisme ini.

Orang sering menunggu untuk diajar sedangkan mereka sudah berdiri di dalam persekitaran pembelajaran terbesar yang wujud.

Persekitaran dunia itu sendiri ialah pelajaran.

Persekitaran dunia itu sendiri ialah bukti.

Persekitaran dunia itu sendiri ialah peluang untuk belajar.

Persekitaran dunia itu sendiri ialah guru.

Kesedaran manusia maju apabila orang berhenti bertindak balas terhadap apa yang ditunjukkan dan mula belajar daripada apa

yang ditunjukkan.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Apa yang ditunjukkan oleh ini?

Apa yang diajar oleh ini?

Apa yang boleh dipelajari manusia daripada ini?

Corak berulang apa yang sedang didedahkan?

Tingkah laku apa yang sedang didedahkan?

Persekitaran dunia apakah yang sedang dicipta semula?

Apabila orang belajar bertanya soalan-soalan ini, mereka mula bergerak melampaui reaksi dan menuju pemahaman.

WATAK DAN KEMAJUAN MANUSIA

Watak dan Konsistensi ialah sebahagian daripada Laluan yang Hilang kepada Kemajuan Manusia.

Manusia tidak boleh maju selagi percanggahan berulang kekal tidak kelihatan.

Manusia tidak boleh maju selagi orang mengatakan satu perkara dan berulang kali melakukan perkara lain.

Manusia tidak boleh maju selagi imej menjadi lebih penting daripada tingkah laku.

Manusia tidak boleh maju selagi reputasi menjadi lebih penting daripada konsistensi.

Manusia tidak boleh maju selagi piawaian berganda kekal dinormalkan.

Manusia tidak boleh maju selagi insentif berulang kali mengatasi prinsip.

Manusia tidak boleh maju selagi tingkah laku berulang diwarisi tanpa pemeriksaan.

Manusia tidak boleh maju selagi kanak-kanak mewarisi tingkah laku tanpa diajar cara mempersoalkannya.

Manusia tidak boleh maju selagi orang bertindak balas terhadap apa yang ditunjukkan dan bukannya belajar daripadanya.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya apa yang memberi ganjaran dan melindungi tingkah laku.

Watak dan Konsistensi bertanya:

Adakah tingkah laku berulang kali selaras dengan apa yang didakwa?

Apa yang ditunjukkan oleh tingkah laku itu?

Apa yang diajar oleh percanggahan itu?

Apa yang didedahkan oleh corak berulang itu?

Apa yang boleh dipelajari manusia daripada apa yang

ditunjukkan?

Beginilah orang mula mengenali corak.

Beginilah orang mula mengenali percanggahan.

Beginilah orang mula mengenali konsistensi.

Beginilah orang mula belajar daripada apa yang sudah ditunjukkan oleh persekitaran dunia.

Beginilah orang bergerak daripada kepercayaan kepada pemeriksaan.

Beginilah orang bergerak daripada pemeriksaan kepada melihat.

Beginilah orang bergerak daripada melihat kepada memahami.

Beginilah orang bergerak daripada memahami kepada belajar.

Beginilah orang bergerak daripada belajar kepada pemikiran bebas.

Beginilah orang bergerak daripada menjadi produk persekitaran dunia kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

SEKSYEN 5 - KEIZINAN UNTUK MENYOAL

APA SEBENARNYA KEIZINAN UNTUK MENYOAL

Seksyen 1 menetapkan bahawa orang mesti belajar melihat persekitaran dunia dan bukannya sekadar menjadi produknya.

Seksyen 2 menetapkan bahawa orang mesti memeriksa sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Seksyen 3 menetapkan bahawa orang mesti memahami insentif apa yang memberi ganjaran, melindungi, dan mengulangi tingkah laku.

Seksyen 4 menetapkan bahawa orang mesti belajar daripada apa yang sudah ditunjukkan kepada manusia oleh tingkah laku berulang.

Seksyen 5 kini beralih kepada Keizinan untuk Menyoal.

Keizinan untuk Menyoal wujud kerana orang dibentuk oleh persekitaran yang mengajar mereka menerima, mengikut, mengulangi, taat, dan terus berdiam diri, sedangkan mereka tidak diajar cara mempersoalkan perkara ini.

Orang diajar apa yang perlu difikirkan tanpa diajar cara mempersoalkan pemikiran itu sendiri dengan sewajarnya.

Orang diajar apa yang perlu dipercayai dan mereka tidak diajar bagaimana kepercayaan itu terbentuk.

Orang diajar apa yang perlu diulangi dan mereka tidak diajar cara memeriksa apa yang sedang diulangi.

Orang diajar siapa yang perlu dipercayai dan mereka tidak diajar cara mempersoalkan kepercayaan.

Orang diajar autoriti mana yang perlu diterima dan mereka tidak diajar cara mempersoalkan autoriti.

Orang diajar cara berfungsi di dalam sistem dan mereka tidak diajar cara mempersoalkan sistem.

Ini mewujudkan salah satu halangan terbesar kepada kemajuan manusia.

Orang boleh mula merasakan bahawa penyoalan memerlukan keizinan.

Keizinan daripada autoriti.

Keizinan daripada sistem.

Keizinan daripada guru.

Keizinan daripada ibu bapa.

Keizinan daripada majikan.

Keizinan daripada kerajaan.

Keizinan daripada media.

Keizinan daripada pakar.

Keizinan daripada kumpulan.

Keizinan daripada popularity.

Keizinan daripada penerimaan sosial.

Keizinan daripada persekitaran dunia di sekeliling mereka.

Keizinan untuk Menyoal mengajar orang untuk bertanya:

Adakah saya dibenarkan mempersoalkan ini?

Siapa yang mengajar saya bahawa saya memerlukan keizinan?

Apa yang saya takut akan berlaku jika saya menyoal?

Siapa yang mendapat manfaat jika saya tidak menyoal?

Tingkah laku apa yang dilindungi apabila penyoalan tidak digalakkan?

Persekitaran dunia apakah yang dicipta semula apabila orang menunggu keizinan untuk menyoal?

Keizinan untuk Menyoal bukan hanya tentang bertanya soalan.

Ia adalah tentang memahami mengapa orang menghentikan diri mereka daripada menyoal sejak awal.

Keizinan untuk Menyoal juga mengajar orang untuk mempersoalkan keizinan itu sendiri.

PENGKONDISIAN DAN STRUKTUR KEIZINAN SEPANJANG HAYAT

Orang sering dikondisikan untuk mencari keizinan sepanjang hidup mereka.

Kanak-kanak mungkin mencari keizinan daripada orang dewasa.

Pelajar mungkin mencari keizinan daripada guru.

Pekerja mungkin mencari keizinan daripada majikan.

Orang mungkin mencari keizinan daripada sistem.

Orang mungkin mencari keizinan daripada kumpulan.

Orang mungkin mencari keizinan daripada autoriti.

Orang mungkin mencari keizinan daripada masyarakat itu sendiri.

Merentasi masa, tingkah laku ini boleh menjadi normal.

Orang boleh secara beransur-ansur berhenti mempercayai pemerhatian mereka sendiri.

Mereka boleh secara beransur-ansur berhenti mempercayai keupayaan mereka sendiri untuk belajar.

Mereka boleh secara beransur-ansur berhenti mempersoalkan apa yang ditunjukkan.

Orang boleh menjadi begitu terbiasa mencari keizinan sehingga mereka tidak lagi menyedari bahawa mereka melakukannya.

Struktur keizinan akhirnya boleh menjadi tidak kelihatan.

Orang mungkin tidak lagi menyedari bahawa mereka beroperasi di dalamnya.

Orang seharusnya bertanya:

Siapa yang mengajar saya untuk mencari keizinan?

Bilakah saya mula mencari keizinan?

Struktur keizinan apa yang telah saya warisi?

Adakah saya mempercayai keupayaan saya sendiri untuk belajar?

Atau adakah saya menunggu persetujuan sebelum saya belajar?

MENUNGGU KEIZINAN UNTUK BELAJAR

Orang sering menunggu untuk diajar sedangkan mereka sudah berdiri di dalam persekitaran pembelajaran terbesar yang wujud.

Persekitaran dunia sudah menunjukkan tingkah laku, percanggahan, pengulangan, kebergantungan, sikap berdiam diri, autoriti, insentif, ketakutan, akibat, dan corak berulang.

Tetapi orang mungkin masih menunggu orang lain memberitahu mereka apa yang penting.

Mereka mungkin menunggu autoriti meluluskannya.

Mereka mungkin menunggu media menunjukkannya.

Mereka mungkin menunggu pakar menerangkannya.

Mereka mungkin menunggu guru mengajarnya.

Mereka mungkin menunggu kumpulan menerimanya.

Mereka mungkin menunggu popularity sebelum memeriksanya.

Mereka mungkin menunggu keizinan sebelum belajar.

Manusia sering menunggu keizinan untuk belajar daripada

dunia yang sudah kelihatan.

Ini bermakna orang boleh hidup di dalam persekitaran dunia tanpa belajar daripadanya.

Mereka boleh melihat apa yang ditunjukkan dan masih tidak mempersoalkannya.

Mereka boleh melihat percanggahan dan masih menunggu orang lain menerangkannya.

Mereka boleh melihat tingkah laku berulang dan masih menunggu orang lain meluluskan penyoalannya.

Mereka boleh melihat sistem mengulangi corak yang sama dan masih menunggu orang lain memberitahu mereka bahawa ia penting.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah saya belajar daripada persekitaran dunia?

Atau adakah saya menunggu keizinan untuk belajar daripadanya?

Adakah saya mempersoalkan apa yang ditunjukkan?

Atau adakah saya menunggu orang lain mempersoalkannya terlebih dahulu?

Adakah saya menggunakan fikiran saya sendiri?

Atau adakah saya menunggu sumber lain memutuskan apa yang patut mendapat perhatian saya?

Dunia ialah sekolah sebenar.

Tetapi orang tidak boleh belajar daripada dunia jika mereka menunggu keizinan untuk menyoalnya.

AUTORITI, PERSETUJUAN DAN PEMIKIRAN YANG DISERAHKAN

Orang diajar mempercayai autoriti tanpa diajar dengan sewajarnya untuk mempersoalkan autoriti.

Mereka diajar mempercayai gelaran.

Mereka diajar mempercayai peranan.

Mereka diajar mempercayai kedudukan.

Mereka diajar mempercayai sistem.

Mereka diajar mempercayai kenyataan rasmi.

Mereka diajar mempercayai sumber yang diluluskan.

Mereka diajar mempercayai apa yang dibentangkan sebagai boleh diterima.

Ini boleh mewujudkan pemikiran yang diserahkan.

Pemikiran yang diserahkan berlaku apabila orang membenarkan individu, peranan, sistem, sumber, kumpulan, atau autoriti lain memutuskan apa yang mereka dibenarkan persoalkan, percayai, terima, ulangi, atau tolak.

Orang mungkin percaya mereka berfikir secara bebas sedangkan mereka masih berfikir di dalam sempadan yang dicipta oleh orang lain.

Mereka mungkin mempersoalkan satu perkara sambil membiarkan kerangka yang lebih luas tidak dipersoalkan.

Mereka mungkin menolak satu autoriti sambil menerima autoriti lain.

Mereka mungkin meninggalkan satu naratif dan memasuki naratif yang lain.

Mereka mungkin berhenti pada suatu kesimpulan kerana ia telah diluluskan oleh seseorang yang sudah mereka percayai.

Keizinan untuk Menyoal mengajar orang untuk bertanya:

Adakah saya berfikir untuk diri sendiri?

Atau adakah saya membiarkan sumber lain berfikir untuk saya?

Adakah saya mempersoalkan kerangka itu sendiri?

Atau adakah saya hanya menyoal di dalam kerangka yang telah diberikan kepada saya?

Adakah saya mempercayai bukti?

Atau adakah saya mempercayai persetujuan?

Adakah saya mengikuti pemahaman?

Atau adakah saya mengikuti autoriti?

Pemikiran bebas tidak dapat berkembang jika orang menyerahkan penyoalan kepada orang lain.

KETAKUTAN, RASA DIMILIKI DAN MENYESUAIKAN DIRI

Orang sering menghentikan diri mereka daripada menyoal kerana penyoalan boleh mengancam rasa dimiliki.

Mereka mungkin takut ditolak.

Mereka mungkin takut dikritik.

Mereka mungkin takut diejek.

Mereka mungkin takut diasingkan.

Mereka mungkin takut kehilangan persetujuan.

Mereka mungkin takut kehilangan status.

Mereka mungkin takut kehilangan kerja.

Mereka mungkin takut kehilangan hubungan.

Mereka mungkin takut berdiri sendirian.

Rasa dimiliki boleh menjadi lebih kuat daripada penyoalan.

Persetujuan boleh menjadi lebih kuat daripada kebenaran.

Ketakutan boleh menjadi lebih kuat daripada pemahaman.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana mereka mahu menyesuaikan diri.

Orang mungkin mengulangi apa yang diulangi oleh orang lain kerana mereka mahu diterima.

Orang mungkin mempertahankan apa yang dipertahankan

oleh orang lain kerana mereka takut disisihkan.

Orang mungkin mengelakkan bertanya soalan kerana mereka tidak mahu kelihatan berbeza.

Orang mungkin mengikuti tingkah laku orang lain sebelum mereka memahami apa yang mereka ikuti.

Ini bersambung secara langsung dengan Insentif dan Keuntungan.

Orang mungkin bukan sahaja mengelakkan penyoalan kerana mereka percaya sesuatu itu benar.

Mereka mungkin mengelakkan penyoalan kerana penyoalan mengancam apa yang menjadi tempat pergantungan mereka, tempat mereka rasa dimiliki, atau apa yang mereka takut kehilangan.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang saya takut kehilangan jika saya mempersoalkan ini?

Adakah saya terus berdiam diri kerana saya memahami?

Atau adakah saya terus berdiam diri kerana saya takut disisihkan?

Adakah saya bersetuju kerana saya telah memeriksanya?

Atau adakah saya bersetuju kerana saya mahu diterima?

Adakah saya mengulangi ini kerana ia benar?

Atau adakah saya mengulangi ini kerana orang lain mengulanginya?

Keizinan untuk Menyoal mengajar orang memisahkan

kebenaran daripada rasa dimiliki.

SIKAP MENGIKUT, KONFORMITI DAN PENERIMAAN SOSIAL

Persekitaran manusia sering memberi ganjaran kepada sikap mengikut.

Orang boleh diberi ganjaran kerana bersetuju.

Orang boleh diberi ganjaran kerana mengulangi.

Orang boleh diberi ganjaran kerana mematuhi.

Orang boleh diberi ganjaran kerana kekal di dalam sempadan yang diterima.

Orang boleh diberi ganjaran kerana tidak mempersoalkan apa yang diterima oleh orang lain.

Konformiti boleh menjadi normal.

Normalisasi boleh menjadi warisan.

Tingkah laku yang diwarisi boleh menjadi realiti yang diterima.

Orang kemudian boleh tersalah anggap penerimaan sosial sebagai kebenaran.

Mereka mungkin percaya sesuatu itu betul kerana ramai orang menerimanya.

Mereka mungkin percaya sesuatu itu selamat kerana ramai orang mengikutinya.

Mereka mungkin percaya sesuatu itu salah untuk dipersoalkan kerana hanya sedikit orang yang mempersoalkannya.

Mereka mungkin percaya sesuatu itu tidak penting kerana ia tidak diberikan persetujuan, jangkauan, status, atau popularity.

Orang juga mungkin takut menjadi berbeza.

Mereka mungkin takut berdiri berasingan.

Mereka mungkin takut tidak dapat menyesuaikan diri.

Mereka mungkin takut kelihatan salah.

Mereka mungkin takut bersendirian.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah saya mengikut kerana saya memahami?

Atau adakah saya mengikut kerana orang lain mengikut?

Adakah saya menerima kerana bukti menyokongnya?

Atau adakah saya menerima kerana ia diterima secara sosial?

Adakah saya mengelakkan penyoalan kerana saya telah memeriksanya?

Atau kerana mempersoalkannya akan membuat saya berdiri berasingan?

Sikap mengikut bukanlah pemahaman.

Konformiti bukan kebenaran.

Penerimaan sosial bukan bukti.

Struktur keizinan boleh menjadi salah satu mekanisme terbesar yang membenarkan masalah dunia berulang terus berlaku.

Keizinan untuk Menyoal penting kerana orang tidak boleh menjadi pemikir bebas selagi mereka bergantung pada persetujuan sosial untuk menentukan apa yang boleh dipersoalkan.

KANAK-KANAK, PENDIDIKAN DAN KEHILANGAN KEUPAYAAN UNTUK MENYOAL

Kanak-kanak secara semula jadi bertanya soalan.

Kanak-kanak sering mahu tahu mengapa.

Mereka bertanya mengapa sesuatu berlaku.

Mereka bertanya mengapa orang berkelakuan dengan cara tertentu.

Mereka bertanya mengapa peraturan wujud.

Mereka bertanya mengapa orang dewasa mengatakan satu perkara dan melakukan perkara lain.

Mereka bertanya kerana mereka cuba memahami.

Tetapi persekitaran dunia boleh secara beransur-ansur melatih kanak-kanak supaya menjauhi penyoalan.

Kanak-kanak mungkin diajar untuk diam.

Kanak-kanak mungkin diajar untuk menerima.

Kanak-kanak mungkin diajar untuk mengulangi.

Kanak-kanak mungkin diajar untuk taat.

Kanak-kanak mungkin diajar untuk berhenti bertanya mengapa.

Kanak-kanak mungkin diajar bahawa penyoalan itu biadab.

Kanak-kanak mungkin diajar bahawa mempersoalkan autoriti itu salah.

Kanak-kanak mungkin diajar bahawa jawapan yang betul lebih penting daripada soalan yang lebih baik.

Kanak-kanak mungkin diajar bahawa persetujuan lebih penting daripada pemahaman.

Kanak-kanak malah mungkin dilabel sukar, mengganggu, bermasalah, atau pembuat masalah hanya kerana mereka bertanya soalan yang mencabar sempadan yang diterima.

Pendidikan sering memberi ganjaran kepada jawapan lebih daripada penyoalan.

Ia sering memberi ganjaran kepada pengulangan lebih daripada pemeriksaan.

Ia sering memberi ganjaran kepada ketaatan lebih daripada pemikiran bebas.

Ia sering menyediakan kanak-kanak untuk berfungsi di dalam persekitaran dunia tanpa mengajar mereka cara menyoalnya dengan sewajarnya.

Inilah sebabnya Keizinan untuk Menyoal sangat penting bagi pendidikan.

Jika kanak-kanak kehilangan keupayaan untuk menyoal, mereka boleh mewarisi persekitaran dunia tanpa memahami apa yang membentuknya.

Jika kanak-kanak tidak diajar cara menyoal dengan selamat dan sewajarnya, mereka boleh menjadi produk corak berulang yang sama tempat mereka dilahirkan.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah kanak-kanak diajar cara menyoal?

Atau adakah mereka hanya diajar cara menjawab?

Adakah kanak-kanak diajar cara memeriksa?

Atau adakah mereka hanya diajar cara mengulangi?

Adakah kanak-kanak diajar cara belajar daripada persekitaran dunia?

Atau adakah mereka disediakan untuk berfungsi di dalamnya?

Kanak-kanak memerlukan keizinan untuk menyoal kerana penyoalan ialah salah satu laluan menuju melihat, memahami, belajar, dan pemikiran bebas.

MENGAPA KEIZINAN UNTUK MENYOAL PENTING

Keizinan untuk Menyoal penting kerana orang tidak boleh belajar daripada dunia yang mereka rasa tidak dibenarkan untuk persoalkan.

Struktur keizinan yang tidak kelihatan boleh menjadi sempadan

psikologi yang tidak lagi dilihat oleh orang.

Orang mungkin bebas secara fizikal sedangkan secara mental mereka beroperasi di dalam sempadan yang telah mereka warisi.

Orang boleh menghabiskan hidup mereka menunggu orang lain menyelesaikan masalah yang mereka sendiri turut sumbangkan.

Mereka boleh menunggu pemimpin.

Mereka boleh menunggu sistem.

Mereka boleh menunggu pakar.

Mereka boleh menunggu autoriti.

Mereka boleh menunggu orang lain bertindak.

Manusia tidak boleh menjadi pemikir bebas selagi menunggu keizinan untuk berfikir secara bebas.

Manusia tidak boleh maju selagi orang menunggu keizinan untuk menjadi pembelajar persekitaran dunia.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya apa yang memberi ganjaran dan melindungi tingkah laku.

Watak dan Konsistensi bertanya sama ada tingkah laku berulang

kali selaras dengan apa yang didakwa.

Keizinan untuk Menyoal bertanya:

Siapa atau apa yang membuat orang percaya bahawa penyoalan memerlukan keizinan?

Apa yang berlaku apabila orang menyoal?

Apa yang berlaku apabila orang tidak menyoal?

Tingkah laku apa yang dilindungi apabila penyoalan tidak digalakkan?

Persekitaran dunia apakah yang dicipta semula apabila orang menunggu keizinan untuk menyoal?

Beginilah orang mula melihat sempadan yang tidak kelihatan di sekeliling pemikiran mereka sendiri.

Beginilah orang mula mengenali pemikiran yang diserahkan.

Beginilah orang mula mengenali sikap berdiam diri berasaskan ketakutan.

Beginilah orang mula mengenali konformiti.

Beginilah orang mula mengenali persetujuan sosial sebagai suatu mekanisme.

Beginilah orang bergerak daripada penerimaan kepada penyoalan.

Beginilah orang bergerak daripada penyoalan kepada melihat.

Beginilah orang bergerak daripada melihat kepada memahami.

Beginilah orang bergerak daripada memahami kepada belajar.

Beginilah orang bergerak daripada belajar kepada pemikiran bebas.

Beginilah orang bergerak daripada menjadi produk persekitaran dunia kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

PENAPISAN DIRI DAN KEIZINAN DALAMAN

Bahagian pertama seksyen ini menjelaskan bahawa orang boleh mula merasakan bahawa penyoalan memerlukan keizinan.

Bahagian ini kini beralih kepada salah satu mekanisme terbesar yang tidak kelihatan dan beroperasi di dalam persekitaran dunia.

Orang sering menghentikan diri mereka daripada menyoal sebelum orang lain melakukannya.

Mereka menapis diri sendiri.

Mereka mendiamkan diri sendiri.

Mereka mengetepikan pemerhatian mereka sendiri.

Mereka mengabaikan percanggahan.

Mereka mengelakkan soalan yang sukar.

Mereka menekan rasa ingin tahu.

Mereka menghentikan diri daripada bersuara.

Orang mungkin berfikir:

Saya tidak seharusnya mempersoalkan ini.

Saya tidak seharusnya mengatakan itu.

Saya tidak seharusnya bertanya.

Saya seharusnya membiarkan perkara ini.

Saya tidak seharusnya mencabar itu.

Saya tidak seharusnya berdiri berasingan.

Orang boleh secara beransur-ansur menjadi penghalang kepada pembelajaran mereka sendiri.

Orang seharusnya bertanya:

Mengapa saya menghentikan diri sendiri?

Apa yang saya takutkan?

Siapa yang mengajar saya takut menyoal?

Akibat apa yang saya bayangkan?

Adakah saya melindungi kebenaran?

Atau adakah saya melindungi keselesaan, persetujuan, rasa dimiliki, atau kebergantungan?

Keizinan untuk Menyoal mengajar orang mengenali halangan dalaman yang menghentikan pembelajaran sebelum pembelajaran pun bermula.

Keizinan untuk Menyoal juga mengajar orang untuk mempersoalkan keizinan itu sendiri.

STRUKTUR KEIZINAN YANG TIDAK KELIHATAN

Struktur keizinan akhirnya boleh menjadi tidak kelihatan.

Orang mungkin tidak lagi menyedari bahawa mereka beroperasi di dalamnya.

Orang mungkin percaya mereka pemikir bebas sedangkan mereka masih berfungsi di dalam sempadan yang diwarisi.

Orang mungkin percaya mereka sedang menyoal sedangkan mereka masih kekal di dalam bidang penyoalan yang diluluskan.

Orang mungkin percaya mereka bebas sedangkan mereka masih mencari persetujuan daripada orang lain.

Orang mungkin bebas secara fizikal sedangkan secara psikologi mereka terbatas.

Bukan kerana seseorang secara fizikal menghentikan mereka, tetapi kerana struktur keizinan yang tidak kelihatan telah menjadi normal.

Orang boleh menjadi begitu terbiasa mencari keizinan sehingga mereka tidak lagi menyedari bahawa mereka melakukannya.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang saya dibenarkan persoalkan?

Siapa yang menetapkan sempadan tersebut?

Apa yang tidak pernah saya persoalkan?

Apa yang telah diajar kepada saya supaya tidak dipersoalkan?

Apa yang terasa tidak selesa untuk dipersoalkan?

Apa yang saya takut akan berlaku jika saya mempersoalkannya?

Struktur keizinan yang tidak kelihatan boleh menjadi sempadan psikologi yang tidak lagi dilihat oleh orang.

TINGKAH LAKU KUMPULAN DAN KEIZINAN KOLEKTIF

Manusia ialah pelajar sosial.

Orang sering belajar daripada tingkah laku orang lain.

Orang memerhati kumpulan.

Orang meniru kumpulan.

Orang mengulangi apa yang dilakukan kumpulan.

Orang mengikut kumpulan.

Orang mempertahankan kumpulan.

Orang mencari penerimaan daripada kumpulan.

Oleh itu, kumpulan boleh mewujudkan struktur keizinan kolektif.

Orang mungkin berasa selamat untuk menyoal apabila

orang lain menyoal.

Orang mungkin terus berdiam diri apabila orang lain terus berdiam diri.

Orang mungkin mengikut apabila orang lain mengikut.

Orang mungkin mengulangi apabila orang lain mengulangi.

Orang mungkin mengelakkan penyoalan hanya kerana tiada orang lain menyoal.

Tingkah laku kolektif boleh menjadi lebih kuat daripada pemahaman individu.

Orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang diberi ganjaran oleh kumpulan ini?

Tingkah laku apa yang tidak digalakkan oleh kumpulan ini?

Tingkah laku apa yang dinormalkan oleh kumpulan ini?

Tingkah laku apa yang dilindungi oleh kumpulan ini?

Adakah saya berfikir secara bebas?

Atau adakah saya meniru tingkah laku kumpulan itu?

Kumpulan tidak secara automatik mewujudkan pemahaman.

Kumpulan juga boleh mencipta semula pengulangan.

SIKAP BERDIAM DIRI, KETAATAN DAN PENYERTAAN

Sikap berdiam diri ialah salah satu mekanisme keizinan terkuat yang beroperasi di dalam persekitaran dunia.

Orang sering menganggap sikap berdiam diri tidak bermakna apa-apa.

Tetapi sikap berdiam diri boleh menjadi penyertaan.

Sikap berdiam diri boleh menjadi perlindungan.

Sikap berdiam diri boleh menjadi sumbangan.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana mereka takut akibatnya.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana mereka bergantung pada sistem.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana mereka takut berdiri berasingan.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana mereka telah mewarisi sikap berdiam diri sebagai tingkah laku normal.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana mereka telah belajar bahawa ketaatan diberi ganjaran.

Orang seharusnya bertanya:

Siapa yang mendapat manfaat daripada sikap berdiam diri itu?

Tingkah laku apa yang sedang dilindungi?

Percanggahan apa yang dibiarkan berterusan?

Persekitaran dunia apakah yang sedang dicipta semula?

Orang mesti memahami bahawa ketaatan tidak secara automatik sama dengan pemahaman.

Ketaatan tidak secara automatik sama dengan kebenaran.

Penyertaan tidak sentiasa aktif.

Orang boleh menyumbang hanya dengan meneruskan tingkah laku yang tidak pernah mereka periksa.

Struktur keizinan boleh menjadi salah satu mekanisme terbesar yang membenarkan masalah dunia berulang terus berlaku.

KECETEKAAN, IMEJ DAN PENERIMAAN SOSIAL

Orang sering belajar mengurus imej sebelum mereka belajar membangunkan pemahaman.

Orang boleh menjadi mahir kelihatan berjaya.

Orang boleh menjadi mahir kelihatan bahagia.

Orang boleh menjadi mahir kelihatan berpengetahuan.

Orang boleh menjadi mahir kelihatan penting.

Orang boleh menjadi mahir kelihatan diterima.

Persekitaran sosial boleh memberi ganjaran kepada pembentangan.

Orang mungkin meniru kata-kata orang lain.

Orang mungkin meniru tingkah laku orang lain.

Orang mungkin meniru penampilan orang lain.

Orang mungkin meniru apa yang mereka percaya popular.

Orang mungkin menyembunyikan perasaan sebenar mereka.

Orang mungkin menampilkan kehidupan yang tidak mencerminkan realiti.

Orang mungkin melindungi imej dan bukannya kebenaran.

Orang mungkin menghabiskan bertahun-tahun berpura-pura bahagia sambil menyembunyikan perasaan sebenar mereka.

Orang mungkin terperangkap mempertahankan imej yang tidak lagi mereka kenali sebagai diri mereka sendiri.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang saya cuba lindungi?

Adakah saya menunjukkan realiti?

Atau adakah saya menunjukkan imej?

Adakah saya berfikir secara bebas?

Atau adakah saya meniru apa yang kelihatan berjaya?

Adakah saya belajar daripada persekitaran dunia?

Atau adakah saya belajar cara menyesuaikan diri di dalamnya?

Kecetekan boleh menjadi satu lagi mekanisme yang

menghentikan orang daripada menyoal.

Orang mungkin takut kehilangan imej yang telah mereka bina selama bertahun-tahun.

KEIZINAN UNTUK MENJADI BERBEZA

Salah satu halangan terbesar yang tidak kelihatan terhadap penyoalan ialah ketakutan untuk menjadi berbeza.

Orang mungkin takut berdiri berasingan.

Orang mungkin takut perbezaan pendapat.

Orang mungkin takut kelihatan salah.

Orang mungkin takut dihakimi.

Orang mungkin takut bersendirian.

Orang mungkin takut kehilangan penerimaan.

Orang mungkin takut kehilangan rasa dimiliki.

Orang mungkin takut menjadi orang luar.

Ini boleh mewujudkan tekanan yang sangat besar untuk menyeragamkan diri.

Orang akhirnya boleh belajar bahawa menyesuaikan diri lebih selamat daripada memahami.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah saya cuba memahami?

Atau adakah saya cuba menyesuaikan diri?

Adakah saya melindungi kebenaran?

Atau adakah saya melindungi rasa dimiliki?

Adakah saya mengikuti pemahaman?

Atau adakah saya mengikuti penerimaan?

Kemajuan manusia sering bermula apabila orang berhenti takut untuk menjadi berbeza.

MENUNGGU ORANG LAIN MENYELESAIKAN MASALAH

Orang sering menunggu orang lain menyelesaikan masalah yang mereka sendiri turut sumbangkan.

Mereka mungkin menunggu pemimpin.

Mereka mungkin menunggu sistem.

Mereka mungkin menunggu pakar.

Mereka mungkin menunggu autoriti.

Mereka mungkin menunggu orang lain bertindak.

Tetapi persekitaran dunia dicipta semula secara kolektif oleh berjuta-juta sumbangan individu.

Seorang mengajar.

Seorang mengulangi.

Seorang menguatkuasakan.

Seorang meluluskan.

Seorang melindungi.

Seorang terus berdiam diri.

Seorang mengikut.

Secara individu tingkah laku ini boleh kelihatan kecil.

Secara kolektif ia boleh mencipta semula seluruh persekitaran dunia.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang saya sumbangkan?

Apa yang saya bantu cipta semula?

Tingkah laku apa yang saya ulangi?

Tingkah laku apa yang saya lindungi?

Tingkah laku apa yang saya normalkan?

Manusia tidak dapat menyelesaikan masalah berulang sambil menunggu orang lain menyelesaikannya.

KESEDARAN MANUSIA DAN KEIZINAN UNTUK MENYOAL

Kesedaran manusia maju apabila orang berhenti menunggu keizinan untuk belajar.

Orang sering menunggu untuk diajar sedangkan mereka sudah berdiri di dalam persekitaran pembelajaran terbesar yang wujud.

Persekitaran dunia itu sendiri ialah pelajaran.

Persekitaran dunia itu sendiri ialah bukti.

Persekitaran dunia itu sendiri ialah peluang untuk belajar.

Persekitaran dunia itu sendiri ialah guru.

Orang tidak memerlukan keizinan untuk belajar daripada apa yang sudah kelihatan.

Mereka memerlukan alat untuk memahaminya.

Manusia sering menunggu keizinan untuk belajar daripada dunia yang sudah kelihatan.

Inilah sebabnya Keizinan untuk Menyoal penting.

Ia menyingkirkan halangan yang tidak kelihatan yang menghentikan pembelajaran.

KEIZINAN UNTUK MENYOAL DAN KEMAJUAN MANUSIA

Keizinan untuk Menyoal ialah sebahagian daripada Laluan yang Hilang kepada Kemajuan Manusia.

Manusia tidak boleh maju selagi orang menunggu keizinan untuk menyoal.

Manusia tidak boleh maju selagi pemikiran yang diserahkan

menggantikan pemikiran bebas.

Manusia tidak boleh maju selagi rasa dimiliki menjadi lebih kuat daripada kebenaran.

Manusia tidak boleh maju selagi ketakutan menjadi lebih kuat daripada pemahaman.

Manusia tidak boleh maju selagi penerimaan sosial mengawal tingkah laku.

Manusia tidak boleh maju selagi kecetekan menjadi normal.

Manusia tidak boleh maju selagi kanak-kanak kehilangan keupayaan untuk menyoal dan membesar menjadi orang dewasa yang terus mencari keizinan sebelum belajar.

Manusia tidak boleh maju selagi orang menghentikan diri daripada belajar sebelum pembelajaran bermula.

Manusia tidak boleh menjadi pemikir bebas selagi menunggu keizinan untuk berfikir secara bebas.

Manusia tidak boleh maju selagi orang menunggu keizinan untuk menjadi pembelajar persekitaran dunia.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya apa yang memberi ganjaran dan melindungi tingkah laku.

Watak dan Konsistensi bertanya sama ada tingkah laku berulang selaras dengan apa yang didakwa.

Keizinan untuk Menyoal bertanya:

Siapa atau apa yang mengawal keizinan?

Apa yang menghentikan orang daripada menyoal?

Tingkah laku apa yang dilindungi apabila penyoalan tidak digalakkan?

Persekitaran dunia apakah yang dicipta semula apabila orang menunggu keizinan?

Apa yang berlaku apabila orang berhenti menunggu keizinan untuk belajar?

Beginilah orang mula mengenali halangan yang tidak kelihatan di sekeliling pemikiran mereka sendiri.

Beginilah orang mula mengenali penapisan diri.

Beginilah orang mula mengenali tingkah laku kumpulan.

Beginilah orang mula mengenali sikap berdiam diri berasaskan ketakutan.

Beginilah orang mula mengenali kecetekan.

Beginilah orang bergerak daripada penerimaan kepada penyoalan.

Beginilah orang bergerak daripada penyoalan kepada melihat.

Beginilah orang bergerak daripada melihat kepada memahami.

Beginilah orang bergerak daripada memahami kepada belajar.

Beginilah orang bergerak daripada belajar kepada pemikiran bebas.

Beginilah orang bergerak daripada menjadi produk persekitaran dunia kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

SEKSYEN 6 - PENGARUH EMOSI

APA SEBENARNYA PENGARUH EMOSI

Seksyen 1 menetapkan bahawa orang mesti belajar melihat persekitaran dunia dan bukannya sekadar menjadi produknya.

Seksyen 2 menetapkan bahawa orang mesti memeriksa sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Seksyen 3 menetapkan bahawa orang mesti memahami insentif apa yang memberi ganjaran, melindungi, dan mengulangi tingkah laku.

Seksyen 4 menetapkan bahawa orang mesti belajar daripada apa yang sudah ditunjukkan kepada manusia oleh tingkah laku berulang.

Seksyen 5 menetapkan bahawa orang mesti memahami mengapa mereka mungkin menghentikan diri daripada menyoal sebelum pembelajaran pun bermula.

Seksyen 6 kini beralih kepada Pengaruh Emosi.

Pengaruh Emosi wujud kerana orang tidak dapat memahami dengan sewajarnya tingkah laku manusia, kepercayaan, rasa percaya, sikap berdiam diri, reaksi, pengulangan, atau pembelajaran sehingga mereka memahami bagaimana emosi boleh membentuk fikiran sebelum pemahaman berkembang.

Manusia ialah makhluk beremosi sebelum mereka menjadi pemikir yang benar-benar bebas.

Orang boleh bertindak balas sebelum mereka memahami.

Orang boleh takut sebelum mereka memeriksa.

Orang boleh mempertahankan sebelum mereka menyoal.

Orang boleh percaya sebelum mereka menguji bukti.

Orang boleh memilih pihak sebelum mereka belajar.

Orang boleh menjadi terikat secara emosi sebelum mereka memahami apa yang membentuk keterikatan itu.

Ini mewujudkan salah satu halangan terbesar kepada kemajuan manusia.

Emosi boleh mempengaruhi apa yang diterima oleh orang.

Emosi boleh mempengaruhi apa yang ditolak oleh orang.

Emosi boleh mempengaruhi siapa yang dipercayai oleh orang.

Emosi boleh mempengaruhi apa yang ditakuti oleh orang.

Emosi boleh mempengaruhi apa yang dipertahankan oleh orang.

Emosi boleh mempengaruhi apa yang dielakkan oleh orang.

Emosi boleh mempengaruhi perkara yang orang pilih untuk berdiam diri mengenainya.

Emosi boleh mempengaruhi apa yang diulangi oleh orang.

Emosi boleh mempengaruhi apa yang orang enggan

persoalkan.

Pengaruh Emosi mengajar orang untuk bertanya:

Emosi apa yang sedang diaktifkan?

Reaksi apa yang sedang diwujudkan?

Ketakutan apa yang sedang dicetuskan?

Kemarahan apa yang sedang digunakan?

Keterikatan apa yang sedang dilindungi?

Kepercayaan apa yang sedang dipertahankan?

Tingkah laku apa yang dihasilkan oleh emosi ini?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh reaksi emosi ini?

Pengaruh Emosi bukan tentang menyingkirkan emosi daripada manusia.

Ia adalah tentang mempelajari bagaimana emosi membentuk manusia sebelum pemahaman berkembang.

EMOSI BUKAN MUSUH

Emosi bukan musuh.

Emosi ialah sebahagian daripada menjadi manusia.

Emosi boleh menunjukkan bahawa sesuatu itu penting.

Emosi boleh memberi amaran kepada orang tentang

bahaya.

Emosi boleh mendedahkan kesakitan.

Emosi boleh mendedahkan kepedulian.

Emosi boleh mendedahkan ketakutan.

Emosi boleh mendedahkan keterikatan.

Emosi boleh mendedahkan apa yang dihargai oleh orang.

Tetapi emosi tidak secara automatik sama dengan kebenaran.

Ketakutan tidak secara automatik sama dengan kebenaran.

Kemarahan tidak secara automatik sama dengan kebenaran.

Kemarahan meluap tidak secara automatik sama dengan kebenaran.

Keterujaan tidak secara automatik sama dengan kebenaran.

Kesedihan tidak secara automatik sama dengan kebenaran.

Kebahagiaan tidak secara automatik sama dengan kebenaran.

Desakan tidak secara automatik sama dengan kebenaran.

Keyakinan tidak secara automatik sama dengan kebenaran.

Orang boleh merasakan sesuatu dengan sangat kuat dan masih salah memahami apa yang ditunjukkan.

Orang boleh berasa pasti dan masih salah.

Orang boleh berasa takut dan masih tidak memahami apa

yang mencipta ketakutan itu.

Orang boleh berasa marah dan masih tidak memahami mekanisme di bawah kemarahan itu.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang saya rasa?

Mengapa saya merasakannya?

Apa yang mencipta emosi ini?

Bukti apa yang menyokong apa yang saya rasa?

Tingkah laku apa yang didorong oleh emosi ini kepada saya?

Adakah emosi ini membantu saya memahami?

Atau adakah emosi ini menghentikan saya daripada belajar?

Emosi seharusnya dipersoalkan, bukan ditaati secara membuta tuli.

PEMBENTANGAN EMOSI BUKAN BUKTI

Pembentangan emosi bukan bukti.

Seseorang yang kedengaran baik hati bukan bukti.

Seseorang yang kedengaran penuh semangat bukan bukti.

Seseorang yang kedengaran marah bukan bukti.

Seseorang yang kedengaran ikhlas bukan bukti.

Seseorang yang kedengaran yakin bukan bukti.

Seseorang yang kedengaran tenang bukan bukti.

Seseorang yang kedengaran prihatin bukan bukti.

Seseorang yang mempunyai gelaran bukan bukti.

Seseorang yang dipanggil pakar bukan bukti.

Orang boleh dipengaruhi oleh pembentangan emosi sebelum mereka memeriksa sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Seseorang boleh bercakap dengan lembut dan masih menyesatkan.

Seseorang boleh kedengaran baik hati dan masih menipu.

Seseorang boleh kedengaran penuh semangat dan masih salah.

Seseorang boleh kedengaran marah dan masih memanipulasi.

Seseorang boleh kedengaran ikhlas dan masih berlakon.

Seseorang boleh kedengaran yakin dan masih kekurangan bukti.

Seseorang boleh menggunakan gelaran untuk mewujudkan rasa percaya sebelum kebenaran diperiksa.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah saya mempercayai bukti?

Atau adakah saya mempercayai pembentangan?

Adakah saya mendengar kebenaran?

Atau adakah saya bertindak balas terhadap emosi?

Adakah saya ditunjukkan bukti?

Atau adakah saya dipengaruhi secara emosi untuk menerima?

Ini bersambung secara langsung dengan Piawaian Bukti.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Pengaruh Emosi bertanya sama ada emosi digunakan untuk membuat orang menerima sebelum bukti diperiksa.

PERSEMBAHAN EMOSI DAN IMEJ WATAK PALSU

Persembahan emosi boleh mencipta imej watak palsu merentasi masa.

Seseorang boleh berulang kali mempersembahkan kebaikan.

Seseorang boleh berulang kali mempersembahkan keikhlasan.

Seseorang boleh berulang kali mempersembahkan keyakinan.

Seseorang boleh berulang kali mempersembahkan ketenangan.

Seseorang boleh berulang kali mempersembahkan keprihatinan.

Seseorang boleh berulang kali mempersembahkan autoriti.

Seseorang boleh berulang kali mempersembahkan kepakaran.

Merentasi masa, persembahan emosi yang berulang boleh mencipta imej awam yang disalah anggap oleh orang sebagai watak.

Ini bersambung secara langsung dengan Watak dan Konsistensi.

Watak bukan apa yang seseorang persembahkan secara emosi.

Watak ialah apa yang berulang kali ditunjukkan oleh tingkah laku merentasi masa.

Orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang menyokong pembentangan emosi ini?

Konsistensi apa yang menyokong imej ini?

Bukti apa yang menyokong kepercayaan ini?

Insentif apa yang mungkin membentuk persembahan ini?

Apa yang berlaku apabila imej emosi ini dipersoalkan?

Persembahan emosi mesti dipersoalkan kerana imej watak palsu boleh membuat orang mempercayai sebelum mereka memeriksa.

REAKSI SEBELUM PEMAHAMAN

Salah satu batasan terbesar dalam pembelajaran manusia ialah orang sering bertindak balas sebelum mereka memahami.

Reaksi boleh berlaku dengan cepat.

Pemahaman memerlukan usaha.

Reaksi boleh terasa serta-merta.

Pemahaman memerlukan penyoalan.

Reaksi boleh terasa pasti.

Pemahaman memerlukan pemeriksaan.

Reaksi boleh membuat orang percaya bahawa mereka sudah tahu.

Pemahaman memerlukan orang memperlahankan langkah dan belajar.

Orang mungkin melihat sesuatu dan serta-merta menjadi marah.

Mereka mungkin mendengar sesuatu dan serta-merta menjadi takut.

Mereka mungkin membaca sesuatu dan serta-merta memilih pihak.

Mereka mungkin menonton sesuatu dan serta-merta mempertahankan pendirian.

Mereka mungkin mengalami sesuatu dan serta-merta menerima kesimpulan.

Tetapi reaksi bukan pemahaman.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah saya sedang bertindak balas?

Atau adakah saya sedang belajar?

Adakah saya sedang mempertahankan?

Atau adakah saya sedang memeriksa?

Adakah saya sedang memilih pihak?

Atau adakah saya cuba memahami?

Adakah saya digerakkan secara emosi?

Atau adakah saya melihat dengan jelas?

Destinasinya bukan reaksi.

Destinasinya ialah pemahaman.

KETAKUTAN SEBAGAI MEKANISME EMOSI

Ketakutan ialah salah satu mekanisme emosi terkuat yang beroperasi di dalam persekitaran dunia.

Ketakutan boleh menghentikan penyoalan.

Ketakutan boleh menghentikan orang daripada bersuara.

Ketakutan boleh menghentikan pendedahan.

Ketakutan boleh menghentikan pembelajaran.

Ketakutan boleh menghentikan kebenaran.

Ketakutan boleh menghentikan pemikiran bebas.

Ketakutan boleh mewujudkan pematuhan.

Ketakutan boleh mewujudkan sikap berdiam diri.

Ketakutan boleh mewujudkan ketaatan.

Ketakutan boleh mewujudkan pengulangan.

Orang mungkin takut kepada autoriti.

Orang mungkin takut kepada sistem.

Orang mungkin takut kehilangan wang.

Orang mungkin takut kehilangan kerja.

Orang mungkin takut kehilangan rasa dimiliki.

Orang mungkin takut kehilangan persetujuan.

Orang mungkin takut salah.

Orang mungkin takut bersendirian.

Orang mungkin takut berdiri berasingan.

Ketakutan boleh menjadi lebih kuat daripada penyoalan.

Ketakutan boleh menjadi lebih kuat daripada bukti.

Ketakutan boleh menjadi lebih kuat daripada konsistensi.

Ketakutan boleh menjadi lebih kuat daripada kebenaran.

Orang seharusnya bertanya:

Ketakutan apa yang sedang beroperasi?

Siapa yang mendapat manfaat daripada ketakutan ini?

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh ketakutan ini?

Apa yang dihentikan oleh ketakutan ini daripada saya persoalkan?

Apa yang dihentikan oleh ketakutan ini daripada saya pelajari?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh ketakutan ini?

Ketakutan tidak seharusnya mengawal tingkah laku secara automatik.

Ketakutan seharusnya dipersoalkan.

KEMARAHAN, KEMARAHAN MELUAP DAN PENAWANAN EMOSI

Kemarahan boleh mendedahkan bahawa sesuatu itu penting.

Tetapi kemarahan juga boleh menghentikan pembelajaran.

Kemarahan meluap boleh membuat orang berasa berkuasa sambil menghalang pemahaman.

Orang boleh ditawan secara emosi oleh kemarahan.

Mereka boleh menyerang sebelum memeriksa.

Mereka boleh menyalahkan sebelum memahami.

Mereka boleh mengulangi sebelum menyoal.

Mereka boleh mempertahankan sebelum belajar.

Mereka boleh terperangkap dalam reaksi emosi.

Kemarahan juga boleh digunakan oleh naratif, sistem, kumpulan, media, dan persekitaran sosial untuk memastikan orang terus bertindak balas dan bukannya memahami.

Orang juga mungkin tersalah anggap kemarahan sebagai

kebenaran.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu kedengaran marah.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu kelihatan penuh semangat.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu bercakap dengan kekuatan emosi.

Tetapi kemarahan bukan bukti.

Semangat bukan bukti.

Kekuatan emosi bukan bukti.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang ditunjukkan oleh kemarahan ini?

Apa yang disembunyikan oleh kemarahan ini?

Apa yang didorong oleh kemarahan ini untuk saya lakukan?

Siapa yang mendapat manfaat daripada kemarahan ini?

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh kemarahan meluap ini?

Adakah kemarahan ini membantu saya belajar?

Atau adakah ia memerangkap saya dalam reaksi?

Kemarahan tidak boleh menjadi penghujung pembelajaran.

Kemarahan mesti menjadi sesuatu yang dipelajari oleh orang.

RASA PERCAYA YANG DIREKA SECARA EMOSI DAN PENIPUAN EMOSI

Rasa percaya boleh direka secara emosi.

Orang boleh dipengaruhi untuk mempercayai sebelum bukti diperiksa.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu kelihatan baik hati.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu kelihatan tenang.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu kelihatan ikhlas.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu kelihatan yakin.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu kelihatan prihatin.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu kelihatan profesional.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu menggunakan gelaran.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu dibentangkan sebagai pakar.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu menceritakan kisah beremosi.

Tetapi penampilan bukan bukti.

Kebaikan bukan bukti.

Ketenangan bukan bukti.

Keikhlasan bukan bukti.

Keyakinan bukan bukti.

Penampilan profesional bukan bukti.

Status pakar bukan bukti.

Cerita beremosi bukan bukti dengan sendirinya.

Orang boleh ditipu oleh persembahan emosi.

Seseorang boleh mempersembahkan kebaikan.

Seseorang boleh mempersembahkan keikhlasan.

Seseorang boleh mempersembahkan keyakinan.

Seseorang boleh mempersembahkan keprihatinan.

Seseorang boleh mempersembahkan autoriti.

Seseorang boleh mempersembahkan kepakaran.

Orang seharusnya bertanya:

Bukti apa yang menyokong rasa percaya ini?

Tingkah laku apa yang menyokong rasa percaya ini?

Konsistensi apa yang menyokong rasa percaya ini?

Insentif apa yang mungkin membentuk pembentangan ini?

Adakah saya dibantu untuk memahami?

Atau adakah saya digerakkan secara emosi untuk percaya?

Rasa percaya yang direka mesti dipersoalkan kerana penipuan emosi boleh membuat orang percaya sebelum bukti diperiksa.

KETERIKATAN EMOSI TERHADAP KEPERCAYAAN

Orang boleh menjadi terikat secara emosi kepada kepercayaan.

Mereka boleh menjadi terikat kepada naratif.

Mereka boleh menjadi terikat kepada kumpulan.

Mereka boleh menjadi terikat kepada identiti.

Mereka boleh menjadi terikat kepada sistem.

Mereka boleh menjadi terikat kepada autoriti.

Mereka boleh menjadi terikat kepada pembohongan.

Mereka boleh menjadi terikat kepada apa yang mereka warisi.

Apabila keterikatan emosi terbentuk, penyoalan boleh terasa seperti serangan.

Mempersoalkan kepercayaan boleh terasa seperti mempersoalkan orang itu.

Mempersoalkan kumpulan boleh terasa seperti pengkhianatan.

Mempersoalkan sistem boleh terasa seperti bahaya.

Mempersoalkan naratif boleh terasa seperti kehilangan.

Ini boleh menghentikan orang daripada belajar.

Orang mungkin mempertahankan kepercayaan yang tidak pernah mereka periksa kerana kepercayaan tersebut telah menjadi sebahagian daripada siapa yang mereka sangka diri mereka.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah saya mempertahankan kebenaran?

Atau adakah saya mempertahankan keterikatan?

Adakah saya melindungi bukti?

Atau adakah saya melindungi identiti?

Adakah saya memeriksa ini?

Atau adakah saya melindunginya secara emosi?

Apa yang akan berlaku jika kepercayaan ini salah?

Apa yang akan saya kehilangan jika saya mempersoalkannya?

Keterikatan emosi boleh menjadi salah satu halangan terbesar kepada pemikiran bebas.

PERSEKITARAN SOSIAL DAN PENGARUH EMOSI

Persekitaran moden boleh sentiasa mengaktifkan emosi.

Orang ditunjukkan ketakutan.

Orang ditunjukkan kemarahan meluap.

Orang ditunjukkan konflik.

Orang ditunjukkan perbandingan.

Orang ditunjukkan popularitи.

Orang ditunjukkan status.

Orang ditunjukkan rasa iri.

Orang ditunjukkan rasa cemburu.

Orang ditunjukkan desakan.

Orang ditunjukkan kecetekan.

Persekitaran emosi ini boleh membentuk tingkah laku.

Ia boleh membuat orang bertindak balas.

Ia boleh membuat orang membandingkan.

Ia boleh membuat orang meniru.

Ia boleh membuat orang mempertahankan.

Ia boleh membuat orang berasa tidak memadai.

Ia boleh membuat orang mencari persetujuan.

Ia boleh membuat orang takut disisihkan.

Ia boleh membuat orang tersalah anggap keterlihatan sebagai kepentingan.

Ia juga boleh membuat orang mengelirukan persembahan

emosi dengan kebenaran.

Orang seharusnya bertanya:

Emosi apa yang diwujudkan oleh persekitaran ini?

Tingkah laku apa yang diberi ganjaran oleh persekitaran ini?

Perbandingan apa yang sedang digalakkan?

Reaksi apa yang sedang dihasilkan?

Pembentangan emosi apa yang sedang dipercayai?

Pemahaman apa yang sedang dihalang?

Persekitaran sosial boleh menjadi bilik darjah emosi.

Tetapi jika orang tidak diajar cara mempersoalkan pengaruh emosi, bilik darjah itu boleh mengajar reaksi dan bukannya pemahaman.

PENDIDIKAN, KANAK-KANAK DAN PENGARUH EMOSI

Pendidikan juga mesti mengajar kanak-kanak untuk mempersoalkan pengaruh emosi.

Kanak-kanak bukan sahaja memerlukan maklumat.

Kanak-kanak perlu memahami bagaimana fikiran mereka boleh dibentuk.

Mereka perlu memahami bagaimana emosi boleh mempengaruhi rasa percaya, ketakutan, kepercayaan, reaksi,

sikap berdiam diri, rasa dimiliki, dan tingkah laku.

Kanak-kanak boleh dibuat berasa takut.

Kanak-kanak boleh dibuat berasa marah.

Kanak-kanak boleh dibuat berasa malu.

Kanak-kanak boleh dibuat berasa segan.

Kanak-kanak boleh dibuat berasa disisihkan.

Kanak-kanak boleh dibuat berasa salah kerana menyoal.

Kanak-kanak mungkin belajar untuk terus berdiam diri kerana emosi telah mengajar mereka bahawa penyoalan menimbulkan ketidakselesaan.

Kanak-kanak juga mungkin belajar mempercayai pembentangan emosi.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu kedengaran baik hati.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu kedengaran yakin.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu kedengaran penuh semangat.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu membawa gelaran.

Mereka mungkin mempercayai seseorang kerana orang itu dibentangkan sebagai pakar.

Ini bukan tentang menyingkirkan emosi daripada kanak-kanak.

Ia adalah tentang membantu kanak-kanak memahami emosi.

Kanak-kanak seharusnya belajar bahawa seseorang yang kelihatan baik hati, marah, yakin, ikhlas, pakar, atau berautoriti tidak menghapuskan keperluan untuk mempersoalkan bukti, tingkah laku, konsistensi, dan insentif.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah kanak-kanak diajar bagaimana emosi membentuk tingkah laku?

Adakah kanak-kanak diajar bagaimana ketakutan boleh menghentikan penyoalan?

Adakah kanak-kanak diajar bagaimana kemarahan boleh menghentikan pembelajaran?

Adakah kanak-kanak diajar bagaimana rasa dimiliki boleh membentuk kepercayaan?

Adakah kanak-kanak diajar bagaimana rasa malu boleh mewujudkan sikap berdiam diri?

Adakah kanak-kanak diajar bagaimana pembentangan emosi boleh mewujudkan rasa percaya sebelum bukti diperiksa?

Adakah kanak-kanak diajar cara mempersoalkan pengaruh emosi dengan selamat?

Jika kanak-kanak tidak diajar cara mempersoalkan pengaruh emosi, mereka boleh menjadi produk persekitaran emosi yang tidak mereka fahami.

MENGAPA PENGARUH EMOSI PENTING

Pengaruh Emosi penting kerana manusia tidak dapat belajar dengan sewajarnya daripada persekitaran dunia selagi emosi berulang kali mengatasi pemahaman.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya apa yang memberi ganjaran dan melindungi tingkah laku.

Watak dan Konsistensi bertanya sama ada tingkah laku berulang selaras dengan apa yang didakwa.

Keizinan untuk Menyoal bertanya siapa atau apa yang mengawal keizinan.

Pengaruh Emosi bertanya:

Emosi apa yang membentuk perkara ini?

Reaksi apa yang sedang diwujudkan?

Ketakutan apa yang sedang digunakan?

Kemarahan apa yang sedang digunakan?

Rasa percaya apa yang sedang direka?

Keterikatan apa yang sedang dilindungi?

Tingkah laku apa yang dihasilkan oleh emosi ini?

Pemahaman apa yang dihalang oleh emosi ini?

Beginilah orang mula mengenali pengaruh emosi.

Beginilah orang mula mengenali reaksi.

Beginilah orang mula mengenali keterikatan emosi.

Beginilah orang mula mengenali rasa percaya yang direka.

Beginilah orang mula mengenali penipuan emosi.

Beginilah orang mula mengenali tingkah laku berasaskan ketakutan.

Beginilah orang bergerak daripada reaksi kepada penyoalan.

Beginilah orang bergerak daripada penyoalan kepada melihat.

Beginilah orang bergerak daripada melihat kepada memahami.

Beginilah orang bergerak daripada memahami kepada belajar.

Beginilah orang bergerak daripada belajar kepada pemikiran bebas.

Beginilah orang bergerak daripada menjadi produk persekitaran emosi kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

PENGARUH EMOSI MERENTASI MASA

Bahagian pertama seksyen ini menjelaskan bahawa emosi bukan musuh, tetapi emosi tidak secara automatik sama dengan kebenaran.

Ia juga menjelaskan bahawa pembentangan emosi bukan bukti, bahawa rasa percaya boleh direka secara emosi sebelum bukti diperiksa, dan bahawa persembahan emosi berulang boleh mencipta imej watak palsu merentasi masa.

Bahagian ini kini beralih kepada bagaimana Pengaruh Emosi beroperasi merentasi masa.

Pengaruh emosi bukan hanya berlaku dalam satu detik.

Ia boleh diulang.

Ia boleh dinormalkan.

Ia boleh diwarisi.

Ia boleh menjadi sebahagian daripada persekitaran dunia.

Orang mungkin berulang kali bertindak balas sebelum mereka memahami.

Mereka mungkin berulang kali takut sebelum mereka memeriksa.

Mereka mungkin berulang kali mempertahankan sebelum mereka menyoal.

Mereka mungkin berulang kali melindungi kepercayaan sebelum mereka menguji bukti.

Mereka mungkin berulang kali mengikuti emosi sebelum mereka

belajar.

Mereka mungkin berulang kali mempercayai pembentangan sebelum mereka memeriksa bukti.

Merentasi masa, reaksi emosi boleh menjadi corak.

Corak emosi boleh menjadi tingkah laku.

Tingkah laku boleh membantu mencipta semula persekitaran dunia.

Orang seharusnya bertanya:

Reaksi emosi apa yang telah berulang merentasi masa?

Ketakutan apa yang telah berulang?

Kemarahan apa yang telah berulang?

Keterikatan apa yang telah dilindungi?

Pembentangan emosi apa yang berulang kali dipercayai?

Persembahan emosi apa yang berulang kali mencipta kepercayaan?

Corak emosi apa yang terus muncul?

Tingkah laku apa yang berulang kali dihasilkan oleh emosi ini?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh corak emosi ini?

Pengaruh Emosi merentasi masa membantu orang melihat bahawa reaksi tidak sentiasa terpencil.

Ia boleh menjadi tingkah laku manusia yang berulang.

PENGKONDISIAN EMOSI

Orang boleh dikondisikan secara emosi oleh persekitaran dunia.

Mereka boleh dikondisikan untuk takut kepada soalan tertentu.

Mereka boleh dikondisikan untuk berasa malu kerana menyoal.

Mereka boleh dikondisikan untuk berasa bersalah kerana berdiri berasingan.

Mereka boleh dikondisikan untuk berasa marah sebelum memahami.

Mereka boleh dikondisikan untuk berasa setia sebelum pemeriksaan.

Mereka boleh dikondisikan untuk berasa terancam apabila kepercayaan dipersoalkan.

Mereka boleh dikondisikan untuk berasa selamat apabila menyeragamkan diri.

Mereka juga boleh dikondisikan untuk mempercayai pembentangan emosi.

Mereka mungkin belajar mempercayai keyakinan.

Mereka mungkin belajar mempercayai semangat.

Mereka mungkin belajar mempercayai kelembutan.

Mereka mungkin belajar mempercayai kebaikan.

Mereka mungkin belajar mempercayai gelaran.

Mereka mungkin belajar mempercayai pembentangan pakar.

Mereka mungkin belajar mempercayai cerita beremosi.

Mereka mungkin belajar mempercayai orang yang kelihatan ikhlas.

Pengkondisian emosi ini boleh bermula awal dalam kehidupan.

Kanak-kanak boleh belajar apa yang mewujudkan persetujuan.

Kanak-kanak boleh belajar apa yang mewujudkan penolakan.

Kanak-kanak boleh belajar apa yang mewujudkan rasa malu.

Kanak-kanak boleh belajar apa yang mewujudkan hukuman.

Kanak-kanak boleh belajar apa yang mewujudkan rasa dimiliki.

Kanak-kanak boleh belajar pembentangan emosi apa yang meraih rasa percaya.

Kanak-kanak kemudian boleh membesar menjadi orang dewasa yang membawa corak emosi yang tidak pernah mereka persoalkan.

Orang seharusnya bertanya:

Respons emosi apa yang telah saya warisi?

Respons emosi apa yang diajar kepada saya?

Respons emosi apa yang diberi ganjaran?

Respons emosi apa yang dihukum?

Pembentangan emosi apa yang telah diajar kepada saya untuk dipercayai?

Topik apa yang membuat saya bertahan secara emosi?

Soalan apa yang membuat saya tidak selesa?

Emosi apa yang menghentikan saya daripada memeriksa dengan sewajarnya?

Pengkondisian emosi boleh menjadi salah satu mekanisme tersembunyi yang membentuk tingkah laku manusia.

KETAKUTAN, AUTORITI DAN KETAATAN

Ketakutan boleh menjadi sangat berkait dengan autoriti.

Orang mungkin takut mempersoalkan autoriti.

Orang mungkin takut mencabar sistem.

Orang mungkin takut tidak bersetuju dengan guru.

Orang mungkin takut mempersoalkan kerajaan.

Orang mungkin takut mempersoalkan media.

Orang mungkin takut mempersoalkan pakar.

Orang mungkin takut mempersoalkan majikan.

Orang mungkin takut akibatnya.

Ketakutan kemudian boleh mewujudkan ketaatan sebelum

pemahaman berkembang.

Orang mungkin taat kerana mereka memahami.

Tetapi orang juga mungkin taat kerana mereka takut apa yang berlaku jika mereka tidak taat.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah saya taat kerana saya memahami?

Atau adakah saya taat kerana saya takut?

Adakah saya menerima kerana bukti menyokongnya?

Atau adakah saya menerima kerana autoriti mewujudkan ketakutan?

Adakah saya terus berdiam diri kerana saya bersetuju?

Atau adakah saya terus berdiam diri kerana saya takut akibatnya?

Ketaatan berasaskan ketakutan boleh memastikan masalah dunia berulang terus berlaku kerana orang mungkin berhenti menyoal sebelum kebenaran diperiksa.

KETERIKATAN EMOSI DAN IDENTITI

Orang boleh menjadi terikat secara emosi kepada siapa yang mereka percaya diri mereka.

Mereka boleh menjadi terikat kepada identiti mereka.

Kumpulan mereka.

Peranan mereka.

Status mereka.

Kepercayaan mereka.

Pendapat mereka.

Sejarah mereka.

Imej mereka.

Reputasi mereka.

Autoriti mereka.

Sistem mereka.

Apabila identiti menjadi terikat secara emosi kepada kepercayaan, penyoalan boleh terasa peribadi.

Soalan boleh terasa seperti serangan.

Bukti boleh terasa seperti ancaman.

Percanggahan boleh terasa seperti penghinaan.

Pembetulan boleh terasa seperti penolakan.

Pembelajaran boleh terasa seperti kehilangan.

Orang kemudian mungkin mempertahankan identiti dan bukannya mencari kebenaran.

Orang seharusnya bertanya:

Bahagian mana dalam diri saya yang berasa terancam?

Identiti apa yang saya lindungi?

Kepercayaan apa yang terasa terlalu menyakitkan untuk dipersoalkan?

Apa yang akan saya kehilangan jika saya mengubah pemahaman saya?

Adakah saya melindungi kebenaran?

Atau adakah saya melindungi siapa yang saya percaya diri saya?

Kemajuan manusia memerlukan orang menjadi mampu belajar tanpa menganggap setiap cabaran sebagai kemusnahan peribadi.

MANIPULASI EMOSI DAN PEMBENTANGAN

Emosi boleh digunakan untuk membentuk bagaimana maklumat diterima.

Maklumat boleh dibentangkan dengan ketakutan.

Ia boleh dibentangkan dengan desakan.

Ia boleh dibentangkan dengan kemarahan meluap.

Ia boleh dibentangkan dengan simpati.

Ia boleh dibentangkan dengan rasa malu.

Ia boleh dibentangkan dengan rasa bersalah.

Ia boleh dibentangkan dengan rasa bangga.

Ia boleh dibentangkan dengan rasa dimiliki.

Ia boleh dibentangkan dengan ancaman.

Ia boleh dibentangkan dengan kebaikan.

Ia boleh dibentangkan dengan ketenangan.

Ia boleh dibentangkan dengan keikhlasan.

Ia boleh dibentangkan dengan keyakinan.

Ia boleh dibentangkan melalui identiti pakar.

Ia boleh dibentangkan melalui status profesional.

Pembentangan ini boleh mempengaruhi orang sebelum bukti diperiksa.

Orang mungkin menerima kerana mereka takut.

Mereka mungkin mengulangi kerana mereka marah.

Mereka mungkin mempertahankan kerana mereka berasa setia.

Mereka mungkin mematuhi kerana mereka berasa bersalah.

Mereka mungkin terus berdiam diri kerana mereka berasa malu.

Mereka mungkin mempercayai kerana seseorang kedengaran baik hati.

Mereka mungkin mempercayai kerana seseorang kedengaran ikhlas.

Mereka mungkin mempercayai kerana seseorang kedengaran yakin.

Mereka mungkin mempercayai kerana seseorang kedengaran tenang.

Mereka mungkin mempercayai kerana seseorang kedengaran profesional.

Mereka mungkin mempercayai kerana seseorang dibentangkan sebagai pakar.

Orang seharusnya bertanya:

Emosi apa yang dikaitkan dengan maklumat ini?

Adakah emosi digunakan untuk membantu pemahaman?

Atau adakah emosi digunakan untuk menghentikan penyoalan?

Adakah bukti sedang ditunjukkan?

Atau adakah tekanan emosi digunakan menggantikan bukti?

Adakah rasa percaya diperoleh melalui bukti?

Atau adakah rasa percaya direka melalui pembentangan?

Ini bersambung secara langsung dengan Piawaian Bukti.

Ketakutan bukan bukti.

Kemarahan meluap bukan bukti.

Desakan bukan bukti.

Tekanan emosi bukan bukti.

Kebaikan bukan bukti.

Keikhlasan bukan bukti.

Keyakinan bukan bukti.

Pembentangan pakar bukan bukti.

CERITA BEREMOSI DAN KEPERCAYAAN YANG DICIPTA

Cerita boleh mencipta kepercayaan emosi.

Cerita boleh membuat orang berasa simpati.

Cerita boleh membuat orang berasa marah.

Cerita boleh membuat orang berasa takut.

Cerita boleh membuat orang berasa setia.

Cerita boleh membuat orang berasa bersalah.

Cerita boleh membuat orang berasa bertanggungjawab.

Cerita boleh membuat orang memilih pihak.

Cerita boleh membuat orang menerima sebelum mereka memeriksa.

Cerita boleh benar.

Cerita juga boleh dipilih.

Cerita boleh dibentuk.

Cerita boleh dipersembahkan.

Cerita boleh diulang.

Cerita boleh digunakan untuk mengarahkan respons emosi.

Orang seharusnya bertanya:

Emosi apa yang diwujudkan oleh cerita ini?

Bukti apa yang menyokong cerita ini?

Bukti apa yang hilang?

Perspektif apa yang sedang dipilih?

Tingkah laku apa yang dihasilkan oleh cerita ini?

Siapa yang mendapat manfaat apabila orang mempercayai cerita ini?

Adakah cerita ini membantu orang memahami?

Atau adakah cerita ini mengarahkan orang secara emosi?

Cerita beremosi mesti dipersoalkan kerana ia boleh membuat orang merasa sebelum mereka memeriksa.

EMOSI, NARATIF DAN MEMILIH PIHAK

Pengaruh Emosi juga bersambung dengan naratif.

Orang boleh ditarik secara emosi ke dalam cerita.

Mereka boleh digalakkan untuk memilih pihak.

Mereka boleh digalakkan untuk mempertahankan satu kumpulan dan menyerang kumpulan lain.

Mereka boleh digalakkan untuk melihat wira dan penjahat sebelum mereka memahami mekanisme.

Mereka boleh digalakkan untuk bertindak balas secara emosi sebelum bukti diperiksa.

Naratif boleh menjadi berkuasa apabila ia melekat pada emosi.

Orang mungkin mempertahankan naratif kerana ia memberi mereka rasa dimiliki.

Mereka mungkin mempertahankannya kerana ia memberi mereka identiti.

Mereka mungkin mempertahankannya kerana ia memberi mereka kepastian.

Mereka mungkin mempertahankannya kerana ia memberi mereka musuh.

Tetapi memilih pihak tidak sama dengan memahami.

Orang seharusnya bertanya:

Cerita apa yang sedang menarik saya masuk?

Emosi apa yang diwujudkan oleh cerita ini?

Siapa yang mendapat manfaat apabila orang memilih pihak?

Bukti apa yang sedang diabaikan?

Mekanisme apa yang sedang disembunyikan?

Pemahaman apa yang sedang dihalang?

Manusia tidak boleh maju jika emosi memastikan orang terperangkap dalam naratif dan bukannya membantu mereka

belajar daripada persekitaran dunia.

PENGARUH EMOSI, SIKAP BERDIAM DIRI DAN PERLINDUNGAN DIRI

Emosi boleh mewujudkan sikap berdiam diri.

Orang mungkin terus berdiam diri kerana mereka berasa takut.

Mereka mungkin terus berdiam diri kerana mereka berasa malu.

Mereka mungkin terus berdiam diri kerana mereka berasa segan.

Mereka mungkin terus berdiam diri kerana mereka berasa bersalah.

Mereka mungkin terus berdiam diri kerana mereka takut ditolak.

Mereka mungkin terus berdiam diri kerana mereka takut salah.

Mereka mungkin terus berdiam diri kerana mereka takut berdiri sendirian.

Sikap berdiam diri kemudian boleh melindungi pengulangan.

Sikap berdiam diri boleh melindungi sistem.

Sikap berdiam diri boleh melindungi naratif.

Sikap berdiam diri boleh melindungi kebergantungan.

Sikap berdiam diri boleh melindungi salah laku.

Sikap berdiam diri boleh melindungi penerusan persekitaran dunia.

Orang seharusnya bertanya:

Emosi apa yang mewujudkan sikap berdiam diri?

Apa yang dilindungi oleh sikap berdiam diri ini?

Apa yang akan berlaku jika sikap berdiam diri berakhir?

Kebenaran apa yang dihalang oleh emosi daripada disuarakan oleh orang?

Corak berulang apa yang dibantu untuk diteruskan oleh sikap berdiam diri?

Sikap berdiam diri yang didorong emosi boleh menjadi bentuk penyertaan yang kuat.

PENDIDIKAN, KANAK-KANAK DAN KESELAMATAN EMOSI

Kanak-kanak memerlukan keselamatan emosi untuk menyoal dengan sewajarnya.

Jika kanak-kanak dibuat takut untuk menyoal, mereka mungkin berhenti menyoal.

Jika kanak-kanak dimalukan kerana menyoal, mereka mungkin berhenti menyoal.

Jika kanak-kanak diejek kerana menyoal, mereka mungkin berhenti menyoal.

Jika kanak-kanak dilabel sukar kerana menyoal, mereka mungkin berhenti menyoal.

Jika kanak-kanak dianggap pembuat masalah kerana menyoal, mereka mungkin berhenti menyoal.

Jika kanak-kanak dihukum secara emosi kerana menyoal, mereka mungkin belajar bahawa sikap berdiam diri lebih selamat daripada pemahaman.

Ini penting kerana penyoalan ialah salah satu laluan menuju pembelajaran.

Kanak-kanak perlu belajar bahawa soalan boleh diperiksa dengan selamat.

Mereka perlu belajar bahawa emosi boleh difahami.

Mereka perlu belajar bahawa ketidakselesaan tidak secara automatik bermaksud soalan itu salah.

Mereka perlu belajar bahawa ketakutan tidak secara automatik bermaksud mereka harus berhenti.

Mereka perlu belajar bahawa kemarahan tidak secara automatik bermaksud mereka memahami.

Mereka juga perlu belajar bahawa pembentangan emosi boleh menyesatkan.

Mereka perlu belajar bahawa kebaikan tidak secara automatik sama dengan bukti.

Mereka perlu belajar bahawa keyakinan tidak secara automatik sama dengan bukti.

Mereka perlu belajar bahawa keikhlasan tidak secara automatik sama dengan bukti.

Mereka perlu belajar bahawa pembentangan pakar tidak secara automatik sama dengan bukti.

Kanak-kanak seharusnya belajar bahawa seseorang yang kelihatan baik hati, marah, yakin, ikhlas, pakar, atau berautoriti tidak menghapuskan keperluan untuk mempersoalkan bukti, tingkah laku, konsistensi, dan insentif.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah kanak-kanak selamat secara emosi untuk menyoal?

Adakah kanak-kanak diajar untuk memahami reaksi emosi?

Adakah kanak-kanak diajar bahawa soalan ialah sebahagian daripada pembelajaran?

Adakah kanak-kanak diajar bahawa ketidakselesaan boleh diperiksa?

Adakah kanak-kanak diajar bagaimana emosi boleh membentuk kepercayaan, sikap berdiam diri, dan tingkah laku?

Adakah kanak-kanak diajar bagaimana pembentangan emosi boleh mewujudkan rasa percaya sebelum bukti diperiksa?

Pendidikan tidak dapat benar-benar bertambah baik jika kanak-kanak dilatih secara emosi supaya menjauhi penyoalan.

PENGARUH EMOSI DAN KESEDARAN MANUSIA

Kesedaran manusia maju apabila orang belajar memahami emosi dan bukannya dikawal oleh emosi.

Ini tidak bermaksud manusia menjadi tanpa emosi.

Ini bermaksud emosi menjadi sebahagian daripada pembelajaran.

Ketakutan menjadi sesuatu untuk dipersoalkan.

Kemarahan menjadi sesuatu untuk difahami.

Keterikatan menjadi sesuatu untuk diperiksa.

Rasa malu menjadi sesuatu untuk dikenali.

Sikap berdiam diri menjadi sesuatu untuk dipelajari.

Reaksi menjadi sesuatu untuk dilangkaui.

Pembentangan emosi menjadi sesuatu untuk dipersoalkan.

Rasa percaya yang direka menjadi sesuatu untuk diperiksa.

Cerita beremosi menjadi sesuatu untuk diuji.

Orang tidak perlu memusnahkan emosi.

Mereka perlu memahami pengaruh emosi.

Persekitaran dunia sentiasa menunjukkan pengaruh emosi.

Ia menunjukkan ketakutan.

Ia menunjukkan kemarahan.

Ia menunjukkan kemarahan meluap.

Ia menunjukkan rasa dimiliki.

Ia menunjukkan rasa malu.

Ia menunjukkan perbandingan.

Ia menunjukkan keterikatan.

Ia menunjukkan sikap berdiam diri.

Ia menunjukkan reaksi.

Ia menunjukkan persembahan emosi.

Ia menunjukkan rasa percaya yang direka.

Ia menunjukkan penipuan emosi.

Orang seharusnya bertanya:

Pengaruh emosi apa yang sedang ditunjukkan?

Pembentangan emosi apa yang sedang dipercayai?

Apa yang boleh dipelajari manusia daripadanya?

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh emosi?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh emosi?

Apabila pengaruh emosi menjadi kelihatan, tingkah laku menjadi kelihatan.

Apabila tingkah laku menjadi kelihatan, pemahaman menjadi mungkin.

Apabila pemahaman menjadi mungkin, pembelajaran boleh maju.

PENGARUH EMOSI DAN KEMAJUAN MANUSIA

Pengaruh Emosi ialah sebahagian daripada Laluan yang Hilang kepada Kemajuan Manusia.

Manusia tidak boleh maju selagi emosi berulang kali mengatasi pemahaman.

Manusia tidak boleh maju selagi ketakutan menghentikan penyoalan.

Manusia tidak boleh maju selagi kemarahan menggantikan pembelajaran.

Manusia tidak boleh maju selagi kemarahan meluap menggantikan pemeriksaan.

Manusia tidak boleh maju selagi keterikatan emosi melindungi kepercayaan yang diwarisi.

Manusia tidak boleh maju selagi rasa malu mewujudkan sikap berdiam diri.

Manusia tidak boleh maju selagi tekanan emosi menggantikan bukti.

Manusia tidak boleh maju selagi pembentangan emosi mencipta kepercayaan sebelum bukti diperiksa.

Manusia tidak boleh maju selagi cerita beremosi mencipta kepercayaan sebelum pemahaman berkembang.

Manusia tidak boleh maju selagi kanak-kanak dilatih secara emosi supaya menjauhi penyoalan.

Manusia tidak boleh maju selagi orang bertindak balas terhadap persekitaran dunia dan bukannya belajar daripadanya.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya apa yang memberi ganjaran dan melindungi tingkah laku.

Watak dan Konsistensi bertanya sama ada tingkah laku berulang selaras dengan apa yang didakwa.

Keizinan untuk Menyoal bertanya siapa atau apa yang mengawal keizinan.

Pengaruh Emosi bertanya:

Emosi apa yang membentuk perkara ini?

Reaksi apa yang sedang diwujudkan?

Ketakutan apa yang sedang digunakan?

Keterikatan apa yang sedang dilindungi?

Sikap berdiam diri apa yang sedang dihasilkan?

Pembentangan emosi apa yang sedang dipercayai?

Rasa percaya apa yang sedang direka?

Cerita beremosi apa yang sedang digunakan?

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh emosi ini?

Pemahaman apa yang dihalang oleh emosi ini?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh emosi ini?

Beginilah orang mula mengenali pengaruh emosi.

Beginilah orang mula mengenali pengkondisian emosi.

Beginilah orang mula mengenali manipulasi emosi.

Beginilah orang mula mengenali pembentangan emosi.

Beginilah orang mula mengenali rasa percaya yang direka.

Beginilah orang mula mengenali cerita beremosi.

Beginilah orang mula mengenali sikap berdiam diri yang didorong emosi.

Beginilah orang bergerak daripada reaksi kepada penyoalan.

Beginilah orang bergerak daripada penyoalan kepada melihat.

Beginilah orang bergerak daripada melihat kepada memahami.

Beginilah orang bergerak daripada memahami kepada belajar.

Beginilah orang bergerak daripada belajar kepada pemikiran bebas.

Beginilah orang bergerak daripada menjadi produk persekitaran emosi kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

SEKSYEN 7 - NARATIF LAWAN REALITI

APA SEBENARNYA NARATIF LAWAN REALITI

Seksyen 1 menetapkan bahawa orang mesti belajar daripada persekitaran dunia dan bukannya sekadar menjadi produknya.

Seksyen 2 menetapkan bahawa orang mesti memeriksa sama ada bukti menyokong apa yang didakwa, diulang, dilindungi, dibentangkan, atau dikuatkuasakan.

Seksyen 3 menetapkan bahawa manusia berulang kali mencipta semula dunia yang sama kerana insentif berulang kali memberi ganjaran kepada orang kerana menciptanya semula.

Seksyen 4 menetapkan bahawa tingkah laku berulang sering mendedahkan lebih banyak daripada kata-kata.

Seksyen 5 menetapkan bahawa orang sering tidak digalakkan untuk menyoal sebelum pembelajaran pun bermula.

Seksyen 6 menetapkan bahawa emosi boleh membentuk rasa percaya, kepercayaan, ketakutan, reaksi, sikap berdiam diri, dan tingkah laku sebelum pemahaman berkembang.

Seksyen 7 kini beralih kepada Naratif lawan Realiti.

Naratif lawan Realiti wujud kerana orang ditunjukkan naratif tanpa diajar dengan sewajarnya cara memeriksa realiti.

Orang dilahirkan ke dalam naratif.

Orang diajar naratif.

Orang ditunjukkan naratif.

Orang mewarisi naratif.

Orang mempertahankan naratif.

Orang terikat secara emosi kepada naratif.

Orang akhirnya boleh tersalah anggap naratif sebagai realiti itu sendiri.

Naratif ialah salah satu mekanisme terbesar yang membentuk manusia.

Naratif tidak secara automatik sama dengan realiti.

Naratif ialah cerita.

Naratif ialah penjelasan.

Naratif ialah suatu versi peristiwa.

Naratif ialah kerangka yang digalakkan untuk diterima oleh orang.

Naratif boleh benar.

Naratif boleh benar sebahagiannya.

Naratif boleh tidak lengkap.

Naratif boleh dimanipulasi.

Naratif boleh dipilih.

Naratif boleh direka.

Naratif boleh dilindungi.

Naratif boleh diwarisi.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Cerita apa yang sedang ditunjukkan kepada saya?

Siapa yang mencipta cerita ini?

Siapa yang mengulangi cerita ini?

Siapa yang melindungi cerita ini?

Siapa yang mendapat manfaat jika cerita ini dipercayai?

Bukti apa yang menyokong cerita ini?

Realiti apa yang menyokong cerita ini?

Apa yang telah ditinggalkan?

Apa yang telah ditambah?

Apa yang sedang disembunyikan?

Naratif lawan Realiti mengajar orang memisahkan apa yang dibentangkan daripada apa yang sebenarnya ditunjukkan.

REALITI WUJUD SECARA BEBAS

Realiti wujud secara bebas daripada apa yang orang percayai mengenainya.

Realiti tidak memerlukan persetujuan.

Realiti tidak memerlukan popularitI.

Realiti tidak memerlukan gelaran.

Realiti tidak memerlukan autoriti.

Realiti tidak memerlukan emosi.

Realiti tidak memerlukan pengulangan.

Realiti terus wujud sama ada orang mengiktirafnya atau tidak.

Orang boleh menafikan realiti.

Orang boleh mengabaikan realiti.

Orang boleh menolak realiti secara emosi.

Orang boleh mempertahankan naratif daripada realiti.

Orang secara kolektif boleh mengelakkan realiti.

Tetapi realiti terus wujud.

Ini ialah salah satu pelajaran terbesar yang mesti dipelajari manusia.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Adakah saya belajar daripada realiti?

Atau adakah saya mempertahankan naratif?

Adakah saya melihat apa yang ditunjukkan?

Atau adakah saya melindungi apa yang saya warisi?

Adakah saya belajar daripada persekitaran dunia?

Atau adakah saya belajar daripada cerita tentang persekitaran dunia?

MANUSIA BOLEH HIDUP DI DALAM NARATIF

Salah satu batasan terbesar dalam pembelajaran manusia ialah orang boleh menghabiskan seluruh hidup mereka tinggal di dalam naratif yang tidak pernah mereka periksa secara bebas.

Orang boleh mewarisi cerita.

Orang boleh mewarisi gelaran.

Orang boleh mewarisi sistem.

Orang boleh mewarisi autoriti.

Orang boleh mewarisi kepercayaan.

Orang boleh mewarisi penjelasan.

Orang boleh mewarisi ketakutan.

Orang boleh mewarisi tingkah laku.

Orang boleh mewarisi corak berulang.

Orang akhirnya boleh mempertahankan semuanya tanpa memahami dari mana asalnya.

Orang kemudian boleh tersalah anggap naratif yang diwarisi sebagai realiti itu sendiri.

Tanpa penyoalan, orang boleh menghabiskan seluruh hidup mereka mempertahankan apa yang dicipta untuk mereka warisi.

MANUSIA MENGAJAR MANUSIA

Manusia sebahagian besarnya diajar oleh manusia.

Orang mencipta sistem.

Orang mencipta naratif.

Orang mencipta cerita.

Orang mencipta gelaran.

Orang mencipta peranan.

Orang mencipta penjelasan.

Orang kemudian mengajar generasi akan datang apa yang dicipta oleh generasi terdahulu.

Generasi akan datang kemudian boleh tersalah anggap naratif yang diwarisi sebagai realiti itu sendiri.

Orang boleh mewarisi apa yang diterima oleh generasi terdahulu tanpa pernah memeriksanya secara bebas.

Ini ialah salah satu sebab terbesar dunia yang sama berulang.

Manusia boleh mencipta naratif, mewarisi naratif, mempertahankan naratif, kemudian tersalah anggap naratif tersebut sebagai realiti itu sendiri.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Siapa yang pada asalnya mencipta ini?

Siapa yang menurunkannya?

Siapa yang masih mengajarnya?

Siapa yang masih melindunginya?

Siapa yang masih mendapat manfaat daripadanya?

Realiti apa yang menyokongnya?

Manusia tidak dapat maju dengan sewajarnya selagi manusia terus mewarisi naratif sebelum belajar cara mempersoalkannya.

CERITA YANG DICIPTA, GELARAN YANG DICIPTA DAN AUTORITI YANG DICIPTA

Naratif tidak muncul dengan sendirinya.

Orang menciptanya.

Cerita boleh dicipta.

Gelaran boleh dicipta.

Autoriti boleh dicipta.

Kedudukan boleh dicipta.

Peranan boleh dicipta.

Sistem boleh dicipta.

Kepercayaan boleh dicipta.

Naratif kemudian boleh dikaitkan dengan semuanya.

Orang kemudian boleh mewarisinya.

Orang boleh mengulanginya.

Orang boleh mempertahankannya.

Orang boleh terikat secara emosi kepadanya.

Generasi akan datang akhirnya boleh mewarisinya sebagai realiti.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Siapa yang mencipta gelaran ini?

Siapa yang mencipta autoriti ini?

Siapa yang mencipta peranan ini?

Siapa yang mencipta cerita ini?

Siapa yang memberinya keabsahan?

Siapa yang melindunginya?

Siapa yang mendapat manfaat daripada penerusannya?

Realiti apa yang menyokongnya?

Kewujudan gelaran tidak secara automatik sama dengan realiti.

Kewujudan autoriti tidak secara automatik sama dengan realiti.

Kewujudan peranan tidak secara automatik sama dengan realiti.

Kewujudan cerita tidak secara automatik sama dengan realiti.

Kewujudan sistem tidak secara automatik sama dengan realiti.

Realiti mesti sentiasa diperiksa secara bebas daripada naratif itu sendiri.

WANG, PENGULANGAN DAN PENGUKUHAN NARATIF

Naratif boleh menjadi sangat berkuasa apabila wang terlibat.

Orang boleh dibayar untuk mencipta naratif.

Orang boleh dibayar untuk mengulangi naratif.

Orang boleh dibayar untuk mengajar naratif.

Orang boleh dibayar untuk menguatkuasakan naratif.

Orang boleh dibayar untuk melindungi naratif.

Orang boleh dibayar untuk menulis naratif.

Orang boleh dibayar untuk mengedarkan naratif.

Orang boleh dibayar untuk mempertahankan naratif.

Generasi akan datang kemudian boleh mewarisi naratif yang diulang.

Ini tidak secara automatik bermaksud setiap naratif itu palsu.

Ini bermaksud mekanisme itu mesti dipersoalkan.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Siapa yang membiayai naratif ini?

Siapa yang mengulanginya?

Siapa yang mengajarnya?

Siapa yang melindunginya?

Siapa yang mendapat manfaat daripadanya?

Apa yang berlaku jika ia dicabar?

Apa yang berlaku jika ia didedahkan?

Realiti apa yang menyokongnya?

Naratif akhirnya boleh menjadi begitu dinormalkan sehingga orang berhenti menyedari bahawa ia ialah naratif.

SISTEM KEPERCAYAAN DAN PENERIMAAN YANG DIWARISI

Orang boleh digalakkan untuk mempercayai perkara yang tidak dapat mereka periksa secara bebas.

Mereka kemudian boleh mempertahankan kepercayaan tersebut.

Mereka boleh terikat secara emosi kepada kepercayaan tersebut.

Mereka boleh mengulangi kepercayaan tersebut.

Mereka boleh mewariskan kepercayaan tersebut kepada generasi akan datang.

Generasi akan datang kemudian boleh mewarisi kepercayaan itu tanpa pernah memeriksa Sumber dan Asal Usulnya secara bebas.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Siapa yang mencipta kepercayaan ini?

Siapa yang mendapat manfaat daripada kepercayaan ini?

Bukti apa yang menyokong kepercayaan ini?

Realiti apa yang menyokong kepercayaan ini?

Apa yang berlaku apabila ia dipersoalkan?

Apa yang berlaku jika orang berhenti mempercayainya?

Kepercayaan itu sendiri bukan realiti.

Realiti mesti sentiasa diperiksa secara bebas.

PERSEKITARAN DUNIA SENTIASA MENUNJUKKAN KEPADA MANUSIA BAGAIMANA NARATIF BEROPERASI

Persekitaran dunia sentiasa menunjukkan kepada manusia bagaimana naratif beroperasi.

Orang cuma belum diajar dengan sewajarnya cara belajar daripada apa yang ditunjukkan.

Dunia ialah sekolah sebenar.

Manusia sentiasa ditunjukkan:

Pengulangan.

Perlindungan.

Gelaran.

Autoriti.

Rasa dimiliki.

Ketakutan.

Kebergantungan.

Sikap berdiam diri.

Insentif.

Emosi.

Persembahan.

Naratif.

Orang sering bertindak balas terhadap mekanisme ini dan bukannya belajar daripadanya.

Masalahnya bukan bahawa tiada apa-apa yang kelihatan.

Masalahnya ialah orang belum diajar dengan sewajarnya cara untuk menyoal, melihat, memahami, dan belajar daripada apa yang kelihatan.

NARATIF BOLEH MENJADI LEBIH KUAT DARIPADA REALITI

Salah satu bahaya terbesar yang dihadapi manusia ialah naratif boleh menjadi lebih kuat daripada realiti itu sendiri.

Realiti boleh kelihatan.

Realiti boleh didokumentasikan.

Realiti boleh berulang kali ditunjukkan.

Realiti boleh mendedahkan percanggahan.

Realiti boleh mendedahkan corak berulang.

Realiti boleh mendedahkan tingkah laku manusia.

Tetapi orang masih boleh mempertahankan naratif sebagai gantinya.

Orang boleh menolak apa yang ditunjukkan.

Orang boleh melindungi apa yang mereka warisi.

Orang boleh terikat secara emosi kepada cerita.

Orang boleh mempertahankan sistem.

Orang boleh mempertahankan autoriti.

Orang boleh mempertahankan penjelasan berulang.

Orang boleh mempertahankan apa yang menjadi tempat pergantungan mereka.

Orang boleh mempertahankan apa yang membuat mereka berasa selamat.

Orang boleh mempertahankan apa yang dipertahankan oleh orang lain.

Orang boleh mempertahankan naratif walaupun realiti berulang kali menunjukkan sesuatu yang berbeza.

NARATIF BOLEH MENJADI PERSEKITARAN DUNIA ITU SENDIRI

Semakin lama sesuatu naratif wujud, semakin normal ia boleh menjadi.

Semakin normal ia menjadi, semakin kurang ia dipersoalkan.

Semakin kurang ia dipersoalkan, semakin ia dilindungi.

Semakin ia dilindungi, semakin banyak generasi akan datang mewarisinya.

Akhirnya, naratif itu boleh menjadi sebahagian daripada persekitaran dunia itu sendiri.

Kanak-kanak boleh mewarisinya.

Orang dewasa boleh mewarisinya.

Guru boleh mewarisinya.

Sistem boleh mewarisinya.

Institusi boleh mewarisinya.

Masyarakat boleh mewarisinya.

Orang akhirnya boleh lupa bahawa ia pernah dicipta.

Naratif itu kemudian boleh diterima sebagai realiti itu sendiri.

Manusia secara kolektif boleh mencipta realiti palsu dan kemudian menghabiskan beberapa generasi mempertahankannya.

Ini ialah salah satu sebab terbesar manusia berulang kali mencipta

semula dunia yang sama.

MENGAPA NARATIF LAWAN REALITI PENTING

Naratif lawan Realiti penting kerana manusia tidak dapat belajar dengan sewajarnya daripada persekitaran dunia selagi mengelirukan naratif dengan realiti itu sendiri.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya siapa yang mendapat manfaat daripada penerusannya.

Watak dan Konsistensi bertanya sama ada tingkah laku selaras dengan apa yang didakwa.

Keizinan untuk Menyoal bertanya apa yang menghentikan penyoalan.

Pengaruh Emosi bertanya emosi apa yang membentuk penerimaan.

Naratif lawan Realiti kini bertanya:

Cerita apa yang sedang dibentangkan?

Realiti apa yang menyokongnya?

Realiti apa yang bercanggah dengannya?

Siapa yang menciptanya?

Siapa yang melindunginya?

Siapa yang mengulanginya?

Siapa yang mewarisinya?

Siapa yang mendapat manfaat daripadanya?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh naratif ini?

Beginilah orang mula bergerak daripada mempertahankan naratif yang diwarisi kepada belajar daripada realiti itu sendiri.

Beginilah orang bergerak daripada kepercayaan kepada pemeriksaan.

Beginilah orang bergerak daripada pemeriksaan kepada melihat.

Beginilah orang bergerak daripada melihat kepada memahami.

Beginilah orang bergerak daripada memahami kepada belajar.

Beginilah orang bergerak daripada belajar kepada pemikiran bebas.

Beginilah orang bergerak daripada menjadi produk naratif yang diwarisi kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

Manusia tidak boleh maju selagi orang terus mempertahankan naratif yang diwarisi dan bukannya belajar daripada realiti itu sendiri.

NARATIF MERENTASI MASA

Bahagian pertama seksyen ini menjelaskan bahawa naratif boleh dicipta, diulang, diwarisi, dilindungi, dan akhirnya disalah anggap sebagai realiti itu sendiri.

Ia juga menjelaskan bahawa realiti wujud secara bebas daripada kepercayaan, popularity, gelaran, autoriti, emosi, dan pengulangan.

Bahagian ini kini beralih kepada bagaimana naratif berterusan merentasi masa.

Naratif biasanya tidak menjadi berkuasa dalam sekelip mata.

Ia sering dibina dalam tempoh masa yang panjang.

Sebuah cerita boleh dicipta.

Cerita itu boleh diulang.

Cerita itu boleh ditulis.

Cerita itu boleh diedarkan.

Cerita itu boleh dilindungi.

Cerita itu boleh diajar.

Cerita itu boleh diwarisi.

Orang boleh terikat secara emosi kepada cerita itu.

Cerita itu kemudian boleh menjadi realiti yang diterima.

Merentasi masa, orang boleh lupa bahawa ia pernah

menjadi naratif.

Orang seharusnya bertanya:

Berapa lama naratif ini telah wujud?

Siapa yang telah mengulanginya?

Siapa yang telah melindunginya?

Siapa yang telah mewarisinya?

Siapa yang telah mendapat manfaat daripadanya?

Bukti apa yang menyokongnya?

Realiti apa yang menyokongnya?

Percanggahan apa yang wujud?

Apa yang telah berubah merentasi masa?

Apa yang kekal dilindungi?

Naratif merentasi masa boleh mendedahkan bagaimana manusia berulang kali mencipta semula dunia yang sama.

MANUSIA SECARA KOLEKTIF BOLEH MENCIPTA REALITI PALSU

Manusia secara kolektif boleh mencipta realiti palsu yang kemudiannya disalah anggap oleh manusia sendiri sebagai realiti.

Orang mungkin tidak melihat keseluruhan mekanisme.

Mereka mungkin hanya melihat:

Peranan mereka sendiri.

Pekerjaan mereka sendiri.

Kepercayaan mereka sendiri.

Arahan mereka sendiri.

Sumbangan mereka sendiri.

Kelangsungan hidup mereka sendiri.

Tetapi persekitaran dunia sering dibina daripada berbilion-bilion orang yang secara kolektif menyertai naratif yang tidak mereka cipta.

Seorang menulis.

Seorang mengajar.

Seorang mengulangi.

Seorang menguatkuasakan.

Seorang melindungi.

Seorang membiayai.

Seorang menerbitkan.

Seorang percaya.

Seorang terus berdiam diri.

Secara individu tingkah laku ini boleh kelihatan kecil.

Secara kolektif ia boleh mencipta semula seluruh persekitaran

dunia.

Manusia kemudian boleh menghabiskan beberapa generasi mempertahankan apa yang dicipta oleh manusia sendiri.

Orang seharusnya bertanya:

Naratif apa yang saya sumbangkan?

Naratif apa yang saya bantu ulangi?

Naratif apa yang saya bantu lindungi?

Realiti apa yang saya bantu gantikan?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh sumbangan saya?

Ini ialah salah satu mekanisme terbesar dalam Naratif lawan Realiti.

NARATIF BOLEH MEMBENTUK TINGKAH LAKU MANUSIA

Naratif bukan sahaja membentuk apa yang orang fikirkan.

Naratif boleh membentuk apa yang orang lakukan.

Naratif boleh membentuk rasa percaya.

Naratif boleh membentuk ketakutan.

Naratif boleh membentuk rasa dimiliki.

Naratif boleh membentuk sikap berdiam diri.

Naratif boleh membentuk ketaatan.

Naratif boleh membentuk kebergantungan.

Naratif boleh membentuk keterikatan emosi.

Naratif boleh membentuk identiti.

Naratif boleh membentuk tingkah laku itu sendiri.

Orang mungkin tidak menyedari bahawa mereka sedang dibentuk.

Mereka mungkin percaya bahawa mereka bertindak secara bebas.

Tetapi tingkah laku mereka mungkin sudah dipengaruhi oleh naratif yang mereka warisi.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh naratif ini?

Emosi apa yang diwujudkan oleh naratif ini?

Ketakutan apa yang diwujudkan oleh naratif ini?

Sikap berdiam diri apa yang diwujudkan oleh naratif ini?

Kebergantungan apa yang diwujudkan oleh naratif ini?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh naratif ini?

Naratif menjadi berbahaya apabila orang berhenti menyedari bahawa mereka sedang dibentuk olehnya.

MENYESUAIKAN DIRI, RASA DIMILIKI DAN NARATIF SOSIAL

Manusia ialah makhluk sosial.

Ramai orang mahukan penerimaan.

Ramai orang mahukan rasa dimiliki.

Ramai orang mahukan persetujuan.

Ramai orang mahu menyesuaikan diri.

Ini boleh menjadi salah satu mekanisme terbesar yang mengukuhkan naratif.

Orang mungkin meniru apa yang dikatakan oleh orang lain.

Orang mungkin meniru bagaimana orang lain berkelakuan.

Orang mungkin meniru bagaimana orang lain berpakaian.

Orang mungkin meniru bagaimana orang lain bercakap.

Orang mungkin meniru apa yang orang lain promosikan.

Orang mungkin meniru apa yang orang lain pertahankan.

Orang mungkin meniru apa yang orang lain percayai.

Orang mungkin meniru apa yang orang lain takuti.

Orang mungkin meniru apa yang orang lain tolak.

Orang mungkin meniru apa yang orang lain raikan.

Orang akhirnya boleh berhenti bertanya sama ada sesuatu

itu benar dan sebaliknya bertanya sama ada ia membantu mereka rasa dimiliki.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah saya sedang belajar?

Atau adakah saya sedang menyesuaikan diri?

Adakah saya sedang menyoal?

Atau adakah saya sedang meniru?

Adakah saya berfikir secara bebas?

Atau adakah saya mengikuti kumpulan?

Adakah saya belajar daripada realiti?

Atau adakah saya belajar cara untuk rasa dimiliki?

Rasa dimiliki boleh menjadi lebih kuat daripada kebenaran jika orang tidak diajar cara mempersoalkannya.

PERSEKITARAN NARATIF MODEN

Persekitaran moden boleh mencipta dan menyebarkan naratif dengan cepat.

Orang boleh ditunjukkan gaya hidup.

Orang boleh ditunjukkan pendapat.

Orang boleh ditunjukkan reaksi.

Orang boleh ditunjukkan kemarahan meluap.

Orang boleh ditunjukkan popularity.

Orang boleh ditunjukkan kejayaan.

Orang boleh ditunjukkan status.

Orang boleh ditunjukkan penampilan.

Orang boleh ditunjukkan cerita beremosi.

Orang boleh ditunjukkan versi kehidupan yang tidak mencerminkan realiti.

Orang kemudian boleh meniru apa yang berulang kali ditunjukkan.

Mereka boleh meniru kata-kata.

Mereka boleh meniru personaliti.

Mereka boleh meniru gaya hidup.

Mereka boleh meniru penampilan.

Mereka boleh meniru tingkah laku.

Mereka boleh meniru apa yang kelihatan popular.

Mereka boleh meniru apa yang kelihatan berjaya.

Mereka boleh mempersembahkan kebahagiaan.

Mereka boleh mempersembahkan rasa dimiliki.

Mereka boleh mempersembahkan kesempurnaan.

Mereka boleh mempersembahkan kepentingan.

Oleh itu, persekitaran naratif moden boleh mencipta realiti palsu yang ditiru secara kolektif oleh orang.

Orang seharusnya bertanya:

Naratif apa yang diwujudkan oleh persekitaran ini?

Tingkah laku apa yang diberi ganjaran oleh persekitaran ini?

Persembahan apa yang digalakkan oleh persekitaran ini?

Realiti apa yang sedang disembunyikan?

Realiti apa yang sedang digantikan?

Pemahaman apa yang sedang dihalang?

Persekitaran naratif moden boleh membuat orang hidup dalam persembahan dan bukannya realiti.

PERSEMBAHAN SOSIAL DAN HIDUP DI DALAM NARATIF

Orang juga boleh mula mempersembahkan versi diri mereka.

Mereka boleh mempersembahkan kebahagiaan.

Mereka boleh mempersembahkan kejayaan.

Mereka boleh mempersembahkan keyakinan.

Mereka boleh mempersembahkan kepentingan.

Mereka boleh mempersembahkan status.

Mereka boleh mempersembahkan kesempurnaan.

Mereka boleh mempersembahkan rasa dimiliki.

Orang mungkin menampilkan kehidupan yang tidak mencerminkan realiti.

Orang lain kemudian boleh membandingkan diri mereka dengan persembahan itu.

Perbandingan kemudian boleh mencipta lebih banyak persembahan.

Persembahan boleh mencipta lebih banyak peniruan.

Peniruan boleh mencipta lebih banyak pengulangan.

Orang akhirnya boleh hidup dalam naratif kolektif dan bukannya realiti itu sendiri.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang sedang ditunjukkan?

Apa yang sedang disembunyikan?

Adakah ini realiti?

Atau adakah ini persembahan?

Adakah saya membandingkan diri saya dengan realiti?

Atau adakah saya membandingkan diri saya dengan naratif?

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh persembahan ini?

Orang mesti belajar bahawa pembentangan tidak secara

automatik sama dengan realiti.

NARATIF, KANAK-KANAK DAN KEPERCAYAAN YANG DIWARISI

Kanak-kanak dilahirkan ke dalam naratif yang tidak mereka cipta.

Kanak-kanak mewarisi cerita.

Kanak-kanak mewarisi sistem.

Kanak-kanak mewarisi gelaran.

Kanak-kanak mewarisi autoriti.

Kanak-kanak mewarisi kepercayaan.

Kanak-kanak mewarisi tingkah laku.

Kanak-kanak mewarisi ketakutan.

Kanak-kanak mewarisi keterikatan emosi.

Kanak-kanak mewarisi corak berulang.

Kanak-kanak kemudian boleh membesar menjadi orang dewasa yang mempertahankan apa yang mereka warisi.

Ini ialah salah satu sebab terbesar manusia mengulangi dunia yang sama.

Oleh itu, kanak-kanak seharusnya belajar untuk bertanya:

Siapa yang mencipta ini?

Mengapa ia dicipta?

Siapa yang mendapat manfaat daripadanya?

Bukti apa yang menyokongnya?

Realiti apa yang menyokongnya?

Tingkah laku apa yang diwujudkannya?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula olehnya?

Kanak-kanak tidak seharusnya sekadar mewarisi naratif.

Kanak-kanak seharusnya belajar cara mempersoalkannya dengan selamat.

SISTEM, NARATIF DAN PERSEKITARAN DUNIA

Naratif boleh tertanam dalam sistem.

Sistem boleh mengulangi naratif.

Sistem boleh melindungi naratif.

Sistem boleh menormalkan naratif.

Sistem boleh memberi ganjaran kepada naratif.

Sistem boleh tidak menggalakkan penyoalan.

Orang akhirnya boleh tersalah anggap pengulangan sistem sebagai kebenaran.

Tetapi sistem yang berulang tidak secara automatik sama dengan realiti.

Orang seharusnya bertanya:

Naratif apa yang diulangi oleh sistem ini?

Naratif apa yang dilindungi oleh sistem ini?

Naratif apa yang diberi ganjaran oleh sistem ini?

Naratif apa yang tidak digalakkan oleh sistem ini daripada dipersoalkan oleh orang?

Realiti apa yang menyokongnya?

Realiti apa yang bercanggah dengannya?

Apa yang akan berlaku jika orang berhenti mempercayainya?

Orang sering cuba membetulkan hasil tanpa mempersoalkan naratif yang mencipta hasil tersebut.

Ini boleh menyebabkan manusia mengulangi dunia yang sama.

PERSEKITARAN DUNIA SENTIASA MENUNJUKKAN KEPADA MANUSIA BAGAIMANA NARATIF BEROPERASI

Persekitaran dunia sentiasa menunjukkan kepada manusia bagaimana naratif beroperasi.

Orang cuma belum diajar dengan sewajarnya cara belajar daripada apa yang ditunjukkan.

Dunia ialah sekolah sebenar.

Manusia sentiasa ditunjukkan:

Pengulangan.

Perlindungan.

Gelaran.

Autoriti.

Rasa dimiliki.

Ketakutan.

Kebergantungan.

Sikap berdiam diri.

Insentif.

Emosi.

Persembahan.

Naratif.

Masalahnya bukan bahawa tiada apa-apa yang kelihatan.

Masalahnya ialah orang belum diajar dengan sewajarnya cara untuk menyoal, melihat, memahami, dan belajar daripada apa yang kelihatan.

NARATIF, KUASA DAN KESEDARAN MANUSIA

Salah satu pelajaran terbesar yang mesti dipelajari manusia ialah kuasa bukan hanya wujud melalui kekerasan.

Kuasa boleh wujud melalui naratif.

Jika orang boleh membentuk naratif, mereka boleh membentuk tingkah laku.

Jika mereka boleh membentuk tingkah laku, mereka boleh membentuk hasil.

Jika mereka boleh membentuk hasil, mereka boleh membentuk persekitaran dunia.

Orang mungkin tidak perlu memaksa manusia mengulangi dunia yang sama jika manusia dengan rela mengulanginya sendiri.

Manusia boleh mencipta naratif, mewarisi naratif, mempertahankan naratif, kemudian tersalah anggap naratif tersebut sebagai realiti itu sendiri.

Ini ialah salah satu mekanisme terbesar yang beroperasi sepanjang sejarah manusia.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Siapa yang membentuk naratif?

Siapa yang mengukuhkan naratif?

Siapa yang mendapat manfaat daripada naratif?

Siapa yang mewarisi naratif?

Siapa yang mempertahankan naratif?

Siapa yang terikat secara emosi kepada naratif?

Siapa yang takut mempersoalkan naratif?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh naratif ini?

Kesedaran manusia maju apabila orang berhenti hidup di dalam naratif dan mula belajar daripada realiti itu sendiri.

NARATIF LAWAN REALITI DAN KEMAJUAN MANUSIA

Naratif lawan Realiti ialah sebahagian daripada Laluan yang Hilang kepada Kemajuan Manusia.

Manusia tidak boleh maju selagi naratif berulang kali disalah anggap sebagai realiti.

Manusia tidak boleh maju selagi orang mewarisi cerita sebelum mereka belajar cara mempersoalkannya.

Manusia tidak boleh maju selagi orang mempertahankan naratif yang tidak pernah mereka periksa secara bebas.

Manusia tidak boleh maju selagi orang secara kolektif mencipta realiti palsu dan kemudian hidup di dalamnya.

Manusia tidak boleh maju selagi orang secara kolektif mencipta realiti palsu dan kemudian menghabiskan beberapa generasi mempertahankannya.

Manusia tidak boleh maju selagi rasa dimiliki menjadi lebih kuat daripada kebenaran.

Manusia tidak boleh maju selagi orang saling meniru dan

bukannya belajar daripada realiti.

Manusia tidak boleh maju selagi orang mempersembahkan versi diri mereka dan bukannya memahami diri mereka.

Manusia tidak boleh maju selagi sistem mengukuhkan naratif tanpa mengajar orang cara mempersoalkannya.

Manusia tidak boleh maju selagi sistem kepercayaan menggantikan realiti.

Manusia tidak boleh maju selagi generasi akan datang mewarisi dunia yang sama tanpa memahami apa yang menciptanya.

Manusia tidak boleh maju selagi orang terus mempertahankan naratif yang diwarisi dan bukannya belajar daripada realiti itu sendiri.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya siapa yang mendapat manfaat daripada penerusannya.

Watak dan Konsistensi bertanya sama ada tingkah laku selaras dengan apa yang didakwa.

Keizinan untuk Menyoal bertanya apa yang menghentikan penyoalan.

Pengaruh Emosi bertanya emosi apa yang membentuk penerimaan.

Naratif lawan Realiti kini bertanya:

Cerita apa yang sedang dibentangkan?

Realiti apa yang menyokongnya?

Realiti apa yang bercanggah dengannya?

Siapa yang menciptanya?

Siapa yang mengulanginya?

Siapa yang melindunginya?

Siapa yang mewarisinya?

Siapa yang mendapat manfaat daripadanya?

Tingkah laku apa yang diwujudkannya?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula olehnya?

Beginilah orang mula bergerak daripada naratif yang diwarisi kepada realiti.

Beginilah orang bergerak daripada kepercayaan kepada pemeriksaan.

Beginilah orang bergerak daripada pemeriksaan kepada melihat.

Beginilah orang bergerak daripada melihat kepada memahami.

Beginilah orang bergerak daripada memahami kepada

belajar.

Beginilah orang bergerak daripada belajar kepada pemikiran bebas.

Beginilah orang bergerak daripada menjadi produk naratif yang diwarisi kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

SEKSYEN 8 - KESAN PSIKOLOGI

APA SEBENARNYA KESAN PSIKOLOGI

Seksyen 1 menetapkan bahawa orang mesti belajar dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Seksyen 2 menetapkan bahawa orang mesti belajar sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Seksyen 3 menetapkan bahawa manusia berulang kali mencipta semula dunia yang sama kerana insentif berulang kali memberi ganjaran kepada orang kerana menciptanya semula.

Seksyen 4 menetapkan bahawa tingkah laku berulang sering mendedahkan lebih banyak daripada kata-kata.

Seksyen 5 menetapkan bahawa orang sering tidak digalakkan untuk menyoal sebelum pembelajaran pun bermula.

Seksyen 6 menetapkan bahawa emosi boleh membentuk rasa percaya, kepercayaan, ketakutan, reaksi, sikap berdiam diri, dan tingkah laku sebelum pemahaman berkembang.

Seksyen 7 menetapkan bahawa manusia secara kolektif boleh mencipta, mewarisi, mempertahankan, dan tersalah anggap naratif sebagai realiti itu sendiri.

Seksyen 8 kini beralih kepada Kesan Psikologi.

Kesan Psikologi wujud kerana persekitaran dunia sentiasa membentuk minda manusia sebelum orang memahami bahawa ia sedang berbuat demikian.

Orang tidak dilahirkan dengan memahami dunia.

Dunia mengajar orang cara berfikir sebelum mereka memahami cara melindungi minda mereka.

Orang sentiasa terdedah kepada:

Wang.

Kebergantungan.

Autoriti.

Ketakutan.

Sikap berdiam diri.

Insentif.

Naratif.

Tingkah laku.

Pengulangan.

Perbandingan.

Persembahan.

Kecetekan.

Masalah berulang.

Minda manusia boleh dibentuk oleh semua perkara ini jauh sebelum pemikiran bebas berkembang.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Apa yang dilakukan oleh persekitaran ini kepada minda manusia?

Apa yang berulang kali ditunjukkan?

Apa yang berulang kali diterima?

Apa yang berulang kali dinormalkan?

Apa yang berulang kali diwarisi?

Apa yang membentuk tingkah laku?

Apa yang membentuk pemahaman?

Apa yang membentuk generasi akan datang?

Kesan Psikologi mengajar orang memahami apa yang pendedahan berpanjangan kepada persekitaran dunia lakukan kepada manusia itu sendiri.

MINDA MANUSIA IALAH SALAH SATU PERSEKITARAN TERBESAR YANG GAGAL DILINDUNGI OLEH MANUSIA

Salah satu masalah terbesar yang dihadapi manusia ialah orang sering dibentuk secara psikologi sebelum mereka memahami bahawa mereka sedang dibentuk.

Minda manusia ialah salah satu persekitaran terbesar yang gagal dilindungi oleh manusia.

Orang dilahirkan ke dalam persekitaran yang tidak mereka cipta.

Mereka mewarisi sistem.

Mereka mewarisi tingkah laku.

Mereka mewarisi naratif.

Mereka mewarisi autoriti.

Mereka mewarisi kebergantungan.

Mereka mewarisi corak berulang.

Orang kemudian boleh membesar menjadi orang dewasa yang mempertahankan apa yang mereka warisi.

Ini boleh berlaku tanpa mereka pernah memahami apa yang membentuk mereka sejak awal.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Apa yang telah membentuk saya?

Apa yang telah saya warisi?

Apa yang telah saya terima?

Apa yang telah saya ulangi?

Apa yang tidak pernah saya periksa secara bebas?

Apa yang telah menjadi normal bagi saya?

Persekitaran apa yang membantu mencipta pemahaman saya?

Tanpa penyoalan, orang boleh menghabiskan seluruh hidup mereka dibentuk secara psikologi oleh persekitaran yang tidak pernah mereka pelajari dengan sewajarnya.

PERSEKITARAN DUNIA SENTIASA MENGAJAR MANUSIA

Persekitaran dunia tidak pernah berhenti mengajar.

Orang sentiasa belajar daripada apa yang mengelilingi mereka.

Kanak-kanak belajar daripadanya.

Orang dewasa belajar daripadanya.

Guru belajar daripadanya.

Ibu bapa belajar daripadanya.

Sistem belajar daripadanya.

Masyarakat belajar daripadanya.

Persekitaran dunia sentiasa mengajar manusia.

Masalahnya ialah orang belum diajar dengan sewajarnya cara belajar daripada apa yang ditunjukkan.

Dunia ialah sekolah sebenar.

Orang mungkin tidak menyedarinya, tetapi persekitaran dunia sentiasa mempengaruhi tingkah laku.

Orang boleh menjadi produk persekitaran dunia dan bukannya pelajar daripadanya.

Ini ialah salah satu sebab terbesar dunia yang sama berulang.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Apa yang diajar oleh persekitaran ini?

Tingkah laku apa yang diberi ganjaran olehnya?

Tingkah laku apa yang tidak digalakkan olehnya?

Tingkah laku apa yang dinormalkan olehnya?

Persekitaran dunia apakah yang dicipta semula olehnya?

Apabila orang tidak diajar cara belajar daripada persekitaran dunia, mereka sering menjadi teradaptasi secara psikologi kepadanya sebagai gantinya.

ORANG BOLEH MENYESUAIKAN DIRI DENGAN PERSEKITARAN TIDAK SIHAT

Manusia mudah menyesuaikan diri.

Ini boleh membawa manfaat.

Tetapi ia juga boleh menjadi berbahaya.

Orang boleh menyesuaikan diri secara psikologi dengan persekitaran tidak sihat.

Orang boleh menyesuaikan diri dengan ketakutan.

Orang boleh menyesuaikan diri dengan kebergantungan.

Orang boleh menyesuaikan diri dengan keresahan.

Orang boleh menyesuaikan diri dengan ketidakjujuran.

Orang boleh menyesuaikan diri dengan kecetekan.

Orang boleh menyesuaikan diri dengan tekanan.

Orang boleh menyesuaikan diri dengan tingkah laku tidak sihat.

Orang boleh menyesuaikan diri dengan sistem tidak sihat.

Orang boleh menyesuaikan diri dengan masalah berulang.

Orang boleh menyesuaikan diri secara psikologi dengan tipu daya itu sendiri apabila tipu daya berulang kali dinormalkan.

Akhirnya, persekitaran tidak sihat boleh menjadi normal.

Generasi akan datang kemudian boleh mewarisi persekitaran tersebut.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Apa yang sedang saya sesuaikan diri dengannya?

Patutkah ini menjadi normal?

Apa yang mewujudkan keadaan ini?

Tingkah laku apa yang sedang dilindungi?

Persekitaran dunia apakah yang sedang dicipta semula?

Orang sering menyesuaikan diri dengan gejala dan bukannya belajar daripada punca.

MEKANISME WANG

Mekanisme wang ialah salah satu pengaruh terbesar yang membentuk kesan psikologi.

Wang boleh membentuk maklumat.

Wang boleh membentuk kebergantungan.

Wang boleh membentuk ketakutan.

Wang boleh membentuk sikap berdiam diri.

Wang boleh membentuk insentif.

Wang boleh membentuk keputusan.

Wang boleh membentuk tingkah laku.

Wang boleh membentuk pengulangan.

Wang boleh membentuk persekitaran.

Wang boleh membentuk apa yang digalakkan untuk diterima oleh orang.

Mekanisme wang boleh membentuk maklumat, kebergantungan, insentif, ketakutan, pengulangan, sikap berdiam diri, tingkah laku, dan penyesuaian psikologi itu sendiri.

Orang boleh menyesuaikan diri secara psikologi dengan hasil tanpa pernah belajar daripada mekanisme yang menciptanya.

Ini ialah salah satu mekanisme terbesar yang mesti dipelajari manusia.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Apa yang dipengaruhi oleh wang di sini?

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh wang?

Sikap berdiam diri apa yang dilindungi oleh wang?

Kebergantungan apa yang diwujudkan oleh wang?

Ketakutan apa yang diwujudkan oleh wang?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh wang?

KANAK-KANAK IALAH KUMPULAN PALING PENTING UNTUK DILINDUNGI

Kanak-kanak tidak dilahirkan dengan alat yang diperlukan untuk melindungi diri mereka daripada kesan psikologi persekitaran dunia.

Kanak-kanak terdedah secara psikologi kepada persekitaran dunia sebelum mereka mempunyai alat untuk memahami atau melindungi diri daripadanya.

Kanak-kanak mengalami:

Wang.

Kebergantungan.

Autoriti.

Ketakutan.

Perbandingan.

Persembahan.

Naratif.

Kecetekan.

Tekanan sosial.

Corak berulang.

Jauh sebelum mereka memahaminya.

Kanak-kanak boleh mewarisi ketakutan secara psikologi.

Kanak-kanak boleh mewarisi keresahan secara psikologi.

Kanak-kanak boleh mewarisi kebergantungan secara psikologi.

Kanak-kanak boleh mewarisi perbandingan secara psikologi.

Kanak-kanak boleh mewarisi rasa tidak selamat secara psikologi.

Kanak-kanak boleh mewarisi kecetekan secara psikologi.

Kanak-kanak boleh mewarisi tekanan secara psikologi.

Kanak-kanak boleh mewarisi sikap berdiam diri secara psikologi.

Kanak-kanak boleh mewarisi tingkah laku tidak sihat secara psikologi.

Kanak-kanak boleh mewarisi masalah dunia berulang secara psikologi.

Kanak-kanak tidak seharusnya perlu bertahan secara psikologi dalam persekitaran dunia tanpa diajar dengan sewajarnya cara belajar daripadanya.

Ini ialah salah satu sebab terbesar pendidikan mesti bertambah

baik.

Oleh itu, kanak-kanak seharusnya belajar:

Cara menyoal.

Cara melihat.

Cara memahami.

Cara berfikir secara bebas.

Cara belajar daripada persekitaran dunia dengan selamat.

Inilah sebabnya Toolkit Penyoalan L2Q begitu penting.

KESEDARAN MANUSIA SEDANG DIBENTUK

Kesedaran manusia sedang dibentuk oleh persekitaran dunia sebelum manusia memahami bagaimana ia sedang dibentuk.

Jika ketakutan berulang kali ditunjukkan, ketakutan boleh tersebar.

Jika perbandingan berulang kali ditunjukkan, perbandingan boleh tersebar.

Jika kebergantungan berulang kali ditunjukkan, kebergantungan boleh tersebar.

Jika persembahan berulang kali ditunjukkan, persembahan boleh tersebar.

Jika kecetekan berulang kali ditunjukkan, kecetekan boleh tersebar.

Jika pengulangan berulang kali ditunjukkan, pengulangan boleh tersebar.

Generasi akan datang kemudian boleh mewarisi keadaan ini.

Orang akhirnya boleh lupa siapa diri mereka kerana mereka menghabiskan begitu banyak masa menyesuaikan diri dengan persekitaran dunia dan bukannya belajar daripadanya.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Kesedaran apa yang diwujudkan oleh persekitaran ini?

Pemahaman apa yang diwujudkan oleh persekitaran ini?

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh persekitaran ini?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh persekitaran ini?

MENGAPA KESAN PSIKOLOGI PENTING

Kesan Psikologi penting kerana manusia tidak dapat maju dengan sewajarnya selagi orang dibentuk secara psikologi oleh persekitaran yang tidak mereka fahami.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya siapa yang mendapat manfaat daripada penerusannya.

Watak dan Konsistensi bertanya sama ada tingkah laku selaras dengan apa yang didakwa.

Keizinan untuk Menyoal bertanya apa yang menghentikan penyoalan.

Pengaruh Emosi bertanya emosi apa yang membentuk penerimaan.

Naratif lawan Realiti bertanya cerita apa yang sedang dibentangkan dan sama ada realiti menyokongnya.

Kesan Psikologi kini bertanya:

Apa yang dilakukan oleh persekitaran ini kepada minda manusia?

Tingkah laku apa yang diwujudkannya?

Pemahaman apa yang diwujudkannya?

Ketakutan apa yang diwujudkannya?

Kebergantungan apa yang diwujudkannya?

Perbandingan apa yang diwujudkannya?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula olehnya?

Manusia tidak boleh maju selagi orang terus menyesuaikan diri secara psikologi dengan persekitaran dunia tidak sihat dan bukannya belajar daripadanya serta memperbaikinya.

Apabila orang tidak diajar cara belajar daripada persekitaran dunia, mereka sering menjadi teradaptasi secara psikologi kepadanya sebagai gantinya.

Beginilah orang bergerak daripada menjadi produk persekitaran dunia kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

PEMBENTUKAN PSIKOLOGI MERENTASI MASA

Bahagian pertama seksyen ini menjelaskan bahawa orang sering dibentuk secara psikologi sebelum mereka memahami bahawa mereka sedang dibentuk.

Bahagian ini kini beralih kepada bagaimana pembentukan psikologi berkembang merentasi masa.

Kesan psikologi biasanya tidak berlaku dalam satu detik.

Ia sering berkembang melalui pendedahan berulang.

Orang berulang kali melihat perkara yang sama.

Orang berulang kali mendengar perkara yang sama.

Orang berulang kali mengalami perkara yang sama.

Orang berulang kali menyesuaikan diri dengan perkara yang sama.

Merentasi masa, pendedahan berulang boleh menjadi normal.

Orang akhirnya boleh berhenti menyedari bahawa mereka sedang dibentuk.

Pendedahan berulang boleh menjadi salah satu guru terbesar di dalam persekitaran dunia.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang saya berulang kali terdedah kepadanya?

Apa yang saya berulang kali terima?

Apa yang saya berulang kali sesuaikan diri dengannya?

Apa yang telah menjadi normal?

Apa yang saya ajarkan kepada generasi akan datang?

Persekitaran dunia apakah yang saya bantu cipta semula?

PERBANDINGAN, STATUS DAN NILAI DIRI

Orang boleh mula membandingkan diri mereka dengan orang lain.

Perbandingan boleh menjadi salah satu pengaruh terbesar yang membentuk tingkah laku manusia.

Orang mungkin membandingkan:

Penampilan.

Wang.

Gaya hidup.

Popularity.

Status.

Kejayaan.

Harta benda.

Hubungan.

Kepentingan.

Orang akhirnya boleh mengaitkan nilai diri mereka dengan perbandingan ini.

Orang boleh mula percaya bahawa mereka kurang bernilai kerana seseorang kelihatan mempunyai lebih banyak.

Orang boleh mula percaya bahawa mereka lebih bernilai kerana mereka memiliki lebih banyak.

Orang boleh mula mengukur nilai mereka terhadap persekitaran yang tidak mencerminkan realiti.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Siapa yang mengajar saya untuk membandingkan?

Dengan apa saya membandingkan diri saya?

Apa yang diwujudkan oleh perbandingan?

Apa yang disembunyikan oleh perbandingan?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh perbandingan?

Perbandingan boleh menghentikan orang daripada belajar daripada diri sendiri kerana mereka menjadi tertumpu pada mengukur diri mereka terhadap orang lain.

KECETEKAAN, PERSEMBAHAN DAN HIDUP DALAM PEMBOHONGAN

Orang boleh mula mempersembahkan versi diri mereka.

Mereka boleh mempersembahkan kebahagiaan.

Mereka boleh mempersembahkan kejayaan.

Mereka boleh mempersembahkan keyakinan.

Mereka boleh mempersembahkan kesempurnaan.

Mereka boleh mempersembahkan rasa dimiliki.

Mereka boleh mempersembahkan kepentingan.

Orang boleh menyembunyikan perasaan sebenar mereka.

Orang boleh menyembunyikan perjuangan.

Orang boleh menyembunyikan penderitaan.

Orang boleh menyembunyikan ketidakpastian.

Orang boleh menyembunyikan ketakutan.

Orang boleh menyembunyikan kesunyian.

Orang akhirnya boleh mula hidup di dalam persembahan itu sendiri.

Orang lain kemudian boleh meniru persembahan itu.

Ini boleh mewujudkan suatu kitaran.

Persembahan mencipta peniruan.

Peniruan mencipta pengulangan.

Pengulangan mencipta normalisasi.

Normalisasi mencipta generasi akan datang yang mewarisi persembahan sebagai realiti.

Orang boleh menyesuaikan diri secara psikologi dengan tipu daya itu sendiri apabila tipu daya berulang kali dinormalkan.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang sedang ditunjukkan?

Apa yang sedang disembunyikan?

Apa yang saya sedang berpura-pura menjadi?

Apa yang saya takut untuk dedahkan?

Adakah saya sedang belajar?

Atau adakah saya sedang mempersembahkan?

Orang mesti belajar bahawa pembentangan tidak secara automatik sama dengan realiti.

PERSEKITARAN SOSIAL DAN SALING MENIRU

Orang belajar daripada satu sama lain.

Ini boleh membawa manfaat.

Tetapi ia juga boleh menjadi berbahaya.

Orang mungkin meniru:

Kata-kata.

Pendapat.

Tingkah laku.

Gaya hidup.

Penampilan.

Personaliti.

Kepercayaan.

Reaksi.

Emosi.

Tabiat.

Orang akhirnya boleh berhenti berfikir secara bebas.

Sebaliknya mereka boleh mula mengikut.

Mereka boleh bertanya:

Apa yang orang lain lakukan?

Daripada bertanya:

Apa yang benar?

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Adakah saya sedang belajar?

Atau adakah saya sedang meniru?

Adakah saya memahami?

Atau adakah saya mengikut?

Adakah saya berfikir secara bebas?

Atau adakah saya menyesuaikan diri?

Ini ialah salah satu sebab terbesar manusia berulang kali mencipta semula dunia yang sama.

KETAKUTAN, KERESAHAN DAN KELANGSUNGAN PSIKOLOGI

Orang boleh menyesuaikan diri secara psikologi dengan persekitaran tidak sihat.

Ini boleh mewujudkan ketakutan.

Ini boleh mewujudkan keresahan.

Ini boleh mewujudkan tekanan.

Ini boleh mewujudkan ketidakpastian.

Orang boleh mula bertahan dalam persekitaran dan bukannya belajar daripadanya.

Orang boleh menjadi letih.

Orang boleh menjadi terlalu terbeban.

Orang boleh menjadi bergantung.

Orang boleh menjadi terputus secara emosi.

Orang seharusnya bertanya:

Adakah saya belajar daripada persekitaran ini?

Atau adakah saya bertahan di dalamnya?

Apa yang mewujudkan keadaan ini?

Apa yang mewujudkan emosi ini?

Persekitaran dunia apakah yang sedang dicipta semula?

Orang tidak seharusnya perlu bertahan secara psikologi dalam persekitaran yang belum diajar dengan sewajarnya cara untuk mereka fahami.

KETAMAKAN, IRI HATI DAN KESEDARAN MANUSIA

Orang boleh mula mengukur nilai melalui wang.

Orang boleh mula mengukur nilai melalui status.

Orang boleh mula mengukur nilai melalui harta benda.

Orang boleh mula mengukur nilai melalui penampilan.

Orang boleh mula mengukur nilai melalui popularity.

Ini boleh mewujudkan ketamakan.

Ini boleh mewujudkan iri hati.

Ini boleh mewujudkan persaingan.

Ini boleh mewujudkan rasa tidak selamat.

Orang akhirnya boleh berhenti belajar daripada dunia dan sebaliknya bersaing di dalamnya.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang saya kejar?

Mengapa saya mengejarnya?

Siapa yang mengajar saya untuk menghargainya?

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh ini?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh ini?

Kesedaran manusia tidak dapat maju dengan sewajarnya apabila orang diajar untuk bersaing dan bukannya memahami.

KANAK-KANAK DAN WARISAN PSIKOLOGI

Kanak-kanak bukan sahaja mewarisi maklumat.

Kanak-kanak mewarisi persekitaran.

Kanak-kanak mewarisi tingkah laku.

Kanak-kanak mewarisi ketakutan.

Kanak-kanak mewarisi naratif.

Kanak-kanak mewarisi tekanan.

Kanak-kanak mewarisi perbandingan.

Kanak-kanak mewarisi kecetekan.

Kanak-kanak mewarisi persembahan.

Kanak-kanak mewarisi kebergantungan.

Kanak-kanak mewarisi masalah dunia berulang.

Kanak-kanak juga belajar daripada orang dewasa di sekeliling mereka.

Kanak-kanak boleh belajar kebahagiaan palsu.

Kanak-kanak boleh belajar perbandingan.

Kanak-kanak boleh belajar tekanan sosial.

Kanak-kanak boleh belajar sikap berdiam diri.

Kanak-kanak boleh belajar persembahan.

Kanak-kanak boleh belajar cara menyembunyikan penderitaan.

Kanak-kanak boleh mewarisi kelangsungan hidup secara psikologi.

Kanak-kanak akhirnya boleh mewarisi penderitaan sebelum mereka memahami apa yang menciptanya.

Ini ialah salah satu sebab terbesar manusia mengulangi dunia yang sama.

Oleh itu, kanak-kanak seharusnya belajar cara menyoal dengan selamat sebelum pengaruh ini menjadi sangat dinormalkan.

KESEDARAN MANUSIA DAN PERSEKITARAN DUNIA

Kesedaran manusia dibentuk oleh persekitaran dunia.

Kesedaran manusia sedang dibentuk sebelum manusia memahami bagaimana ia sedang dibentuk.

Jika ketakutan berulang kali ditunjukkan, ketakutan boleh tersebar.

Jika perbandingan berulang kali ditunjukkan, perbandingan boleh tersebar.

Jika kebergantungan berulang kali ditunjukkan, kebergantungan boleh tersebar.

Jika persembahan berulang kali ditunjukkan, persembahan boleh tersebar.

Jika kecetekan berulang kali ditunjukkan, kecetekan boleh tersebar.

Jika pengulangan berulang kali ditunjukkan, pengulangan boleh tersebar.

Generasi akan datang kemudian boleh mewarisi keadaan ini.

Orang akhirnya boleh lupa siapa diri mereka kerana mereka menghabiskan begitu banyak masa menyesuaikan diri dengan persekitaran dunia dan bukannya belajar daripadanya.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Apa yang diajar oleh persekitaran ini kepada manusia?

Kesedaran apa yang diwujudkannya?

Pemahaman apa yang diwujudkannya?

Dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula olehnya?

Kesedaran manusia maju apabila orang berhenti menyesuaikan diri secara psikologi dengan persekitaran dunia dan sebaliknya mula belajar daripadanya.

MEKANISME WANG DAN PENYESUAIAN PSIKOLOGI

Mekanisme wang boleh membentuk maklumat.

Mekanisme wang boleh membentuk kebergantungan.

Mekanisme wang boleh membentuk ketakutan.

Mekanisme wang boleh membentuk tingkah laku.

Mekanisme wang boleh membentuk pengulangan.

Mekanisme wang boleh membentuk sikap berdiam diri.

Mekanisme wang boleh membentuk penyesuaian psikologi itu sendiri.

Orang boleh menyesuaikan diri secara psikologi dengan hasil tanpa pernah belajar daripada mekanisme yang menciptanya.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Apa yang dipengaruhi oleh wang?

Tingkah laku apa yang diwujudkan oleh wang?

Ketakutan apa yang diwujudkan oleh wang?

Kebergantungan apa yang diwujudkan oleh wang?

Sikap berdiam diri apa yang dilindungi oleh wang?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula oleh wang?

KESAN PSIKOLOGI DAN KEMAJUAN MANUSIA

Kesan Psikologi ialah sebahagian daripada Laluan yang Hilang kepada Kemajuan Manusia.

Manusia tidak boleh maju selagi orang menyesuaikan diri secara psikologi dengan persekitaran yang tidak mereka fahami.

Manusia tidak boleh maju selagi kanak-kanak terdedah kepada masalah dunia tanpa diajar dengan sewajarnya cara belajar daripadanya.

Manusia tidak boleh maju selagi orang membandingkan diri mereka dengan realiti palsu.

Manusia tidak boleh maju selagi orang mempersembahkan versi diri mereka dan bukannya memahami diri mereka.

Manusia tidak boleh maju selagi orang bertahan secara psikologi dalam persekitaran tidak sihat dan bukannya memperbaikinya.

Manusia tidak boleh maju selagi orang menyesuaikan diri dengan masalah berulang dan bukannya belajar daripada apa yang menciptanya.

Manusia tidak boleh maju selagi mekanisme wang terus membentuk maklumat, kebergantungan, ketakutan, tingkah laku, pengulangan, dan sikap berdiam diri sedangkan orang menyesuaikan diri secara psikologi dengan hasil dan bukannya

belajar daripada punca.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya siapa yang mendapat manfaat daripada penerusannya.

Watak dan Konsistensi bertanya sama ada tingkah laku selaras dengan apa yang didakwa.

Keizinan untuk Menyoal bertanya apa yang menghentikan penyoalan.

Pengaruh Emosi bertanya emosi apa yang membentuk penerimaan.

Naratif lawan Realiti bertanya cerita apa yang sedang dibentangkan dan sama ada realiti menyokongnya.

Kesan Psikologi kini bertanya:

Apa yang dilakukan oleh persekitaran ini kepada minda manusia?

Apa yang dilakukan oleh persekitaran ini kepada kanak-kanak?

Apa yang dilakukan oleh persekitaran ini kepada pemahaman?

Apa yang dilakukan oleh persekitaran ini kepada kesedaran manusia?

Persekitaran dunia apakah yang dibantu untuk dicipta semula olehnya?

Beginilah orang mula bergerak daripada penyesuaian psikologi kepada pemahaman.

Beginilah orang bergerak daripada kepercayaan kepada pemeriksaan.

Beginilah orang bergerak daripada pemeriksaan kepada melihat.

Beginilah orang bergerak daripada melihat kepada memahami.

Beginilah orang bergerak daripada memahami kepada belajar.

Beginilah orang bergerak daripada belajar kepada pemikiran bebas.

Beginilah orang bergerak daripada menjadi produk persekitaran dunia kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

SEKSYEN 9 - TERAPKAN YANG SAMA DI MANA-MANA

APA SEBENARNYA TERAPKAN YANG SAMA DI MANA-MANA

Seksyen 1 menetapkan bahawa orang mesti belajar dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Seksyen 2 menetapkan bahawa orang mesti belajar sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Seksyen 3 menetapkan bahawa manusia berulang kali mencipta semula dunia yang sama kerana insentif berulang kali memberi ganjaran kepada orang kerana menciptanya semula.

Seksyen 4 menetapkan bahawa tingkah laku berulang sering mendedahkan lebih banyak daripada kata-kata.

Seksyen 5 menetapkan bahawa orang sering tidak digalakkan untuk menyoal sebelum pembelajaran pun bermula.

Seksyen 6 menetapkan bahawa emosi boleh membentuk rasa percaya, kepercayaan, ketakutan, reaksi, sikap berdiam diri, dan tingkah laku sebelum pemahaman berkembang.

Seksyen 7 menetapkan bahawa manusia secara kolektif boleh mencipta, mewarisi, mempertahankan, dan tersalah anggap naratif sebagai realiti itu sendiri.

Seksyen 8 menetapkan bahawa persekitaran dunia membentuk manusia secara psikologi sebelum manusia memahami bahawa ia

sedang berbuat demikian.

Seksyen 9 kini beralih kepada Terapkan yang Sama di Mana-mana.

Terapkan yang Sama di Mana-mana wujud kerana manusia sering menerapkan piawaian yang berbeza kepada orang, sistem, persekitaran, dan situasi yang berbeza.

Orang mungkin menerapkan satu piawaian kepada orang lain sambil melindungi diri sendiri.

Orang mungkin menerapkan satu piawaian kepada sistem sambil melindungi autoriti.

Orang mungkin menerapkan satu piawaian kepada autoriti sambil melindungi apa yang menjadi tempat pergantungan mereka.

Orang mungkin mempersoalkan satu perkara sambil enggan mempersoalkan perkara lain.

Orang mungkin mempersoalkan satu naratif sambil memasuki naratif lain.

Orang mungkin mempersoalkan satu sistem sambil melindungi sistem lain.

Terapkan yang Sama di Mana-mana mengajar orang menyingkirkan piawaian berganda daripada pembelajaran.

Tetapi Terapkan yang Sama di Mana-mana lebih besar daripada piawaian berganda.

Ia mengajar orang memahami mengapa piawaian berbeza

digunakan sejak awal.

Orang sering menerapkan piawaian berbeza kerana kebergantungan, ketakutan, rasa dimiliki, identiti, wang, autoriti, emosi, dan naratif yang diwarisi mempengaruhi tempat orang sanggup belajar.

MANUSIA SERING MENGGUNAKAN PIAWAIAN YANG BERBEZA

Salah satu sebab terbesar manusia berulang kali mencipta semula dunia yang sama ialah orang sering menggunakan piawaian yang berbeza.

Orang boleh menjadi terpilih.

Penyoalan terpilih.

Bukti terpilih.

Kepercayaan terpilih.

Skeptisisme terpilih.

Emosi terpilih.

Kemarahan meluap terpilih.

Naratif terpilih.

Kebenaran terpilih.

Pembelajaran terpilih.

Orang mungkin bertanya soalan sukar apabila sesuatu

mengancam mereka tetapi berhenti bertanya apabila sesuatu memberi manfaat kepada mereka.

Orang mungkin menerapkan piawaian bukti kepada sesuatu yang mereka tidak suka sambil melindungi sesuatu yang menjadi tempat pergantungan mereka.

Orang mungkin menuntut konsistensi daripada orang lain sambil mengelakkan konsistensi sendiri.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Adakah saya menerapkan piawaian yang sama di mana-mana?

Adakah saya melindungi sesuatu?

Adakah saya mengelakkan sesuatu?

Apa yang saya tidak sanggup persoalkan?

Kepada apa saya bergantung?

Kepada apa saya terikat secara emosi?

Apa yang menjadi tidak selesa apabila saya menerapkan piawaian yang sama di sini?

Piawaian berganda boleh menjadi salah satu mekanisme terbesar yang membenarkan masalah dunia berulang terus berlaku.

PIAWAIAN YANG SAMA MESTI DITERAPKAN DI MANA-MANA

Kebenaran tidak memerlukan piawaian berbeza bergantung pada siapa yang diperiksa.

Piawaian yang sama mesti diterapkan di mana-mana.

Piawaian yang sama terpakai kepada:

Orang.

Kanak-kanak.

Orang dewasa.

Ibu bapa.

Guru.

Sekolah.

Kerajaan.

Media.

Polis.

Sistem.

Institusi.

Organisasi.

Autoriti.

Pakar.

Naratif.

Maklumat.

Cerita.

Kepercayaan.

Piawaian yang sama juga terpakai kepada diri kita sendiri.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Adakah saya akan menerapkan piawaian ini kepada diri saya sendiri?

Adakah saya akan menerapkan piawaian ini kepada seseorang yang saya sokong?

Adakah saya akan menerapkan piawaian ini kepada seseorang yang saya tidak bersetuju dengannya?

Adakah saya akan menerapkan piawaian ini kepada sistem?

Adakah saya akan menerapkan piawaian ini kepada autoriti?

Adakah saya akan menerapkan piawaian ini kepada apa yang menjadi tempat pergantungan saya?

Pemikiran bebas tidak dapat berkembang sepenuhnya sehingga orang belajar menerapkan piawaian yang sama di mana-mana.

ORANG SERING BERHENTI BELAJAR APABILA IA MENJADI TIDAK SELESA

Orang sering berhenti belajar tepat pada titik apabila pembelajaran mula mencabar apa yang menjadi tempat pergantungan mereka.

Mereka mungkin berhenti menyoal apabila wang terlibat.

Mereka mungkin berhenti menyoal apabila rasa dimiliki terancam.

Mereka mungkin berhenti menyoal apabila autoriti terlibat.

Mereka mungkin berhenti menyoal apabila identiti mereka dicabar.

Mereka mungkin berhenti menyoal apabila peranan mereka didedahkan.

Mereka mungkin berhenti menyoal apabila tingkah laku mereka sendiri mesti diperiksa.

Ini penting kerana pembelajaran sering bermula pada titik apabila keselesaan berakhir.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Di manakah saya berhenti menyoal?

Di manakah saya menjadi tidak selesa?

Apa yang didedahkan oleh ketidakselesaan ini?

Apa yang saya lindungi?

Apa yang mungkin perlu saya fahami jika saya terus menyoal?

Terapkan yang Sama di Mana-mana mengajar orang untuk tidak berhenti belajar apabila penyoalan menjadi tidak selesa.

MEKANISME WANG DAN PIAWAIAN YANG BERBEZA

Mekanisme wang boleh menjadi salah satu sebab terbesar orang berhenti menerapkan piawaian yang sama di mana-mana kerana kebergantungan boleh mempengaruhi tempat orang sanggup menyoal.

Wang boleh membentuk apa yang orang persoalkan.

Wang boleh membentuk apa yang orang elakkan.

Wang boleh membentuk apa yang orang lindungi.

Wang boleh membentuk apa yang orang pertahankan.

Wang boleh membentuk perkara yang orang pilih untuk berdiam diri mengenainya.

Wang boleh membentuk apa yang orang ulangi.

Wang boleh membentuk apa yang orang sanggup periksa.

Orang mungkin menerapkan satu piawaian sebelum wang terlibat dan piawaian lain selepas kebergantungan muncul.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Apa yang dipengaruhi oleh wang di sini?

Kebergantungan apa yang wujud?

Apa yang saya dibayar untuk ulangi?

Apa yang saya dibayar untuk lindungi?

Apa yang saya takut persoalkan kerana wang?

Piawaian apa yang berubah apabila wang terlibat?

Jika mekanisme wang mengubah piawaian yang diterapkan, maka piawaian itu tidak diterapkan di mana-mana.

ORANG SERING MEMPERSOALKAN APA YANG MEREKA TIDAK SUKA SAMBIL MELINDUNGI APA YANG MENJADI TEMPAT PERGANTUNGAN MEREKA

Orang boleh terperangkap dalam pembelajaran terpilih.

Orang mungkin mempersoalkan apa yang mereka tidak suka.

Orang mungkin melindungi apa yang memberi manfaat kepada mereka.

Orang mungkin melindungi apa yang menjadi tempat pergantungan mereka.

Orang mungkin melindungi apa yang terasa selamat.

Orang mungkin melindungi apa yang mereka warisi.

Orang mungkin melindungi apa yang dilindungi oleh orang lain.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Mengapa saya mempersoalkan ini?

Mengapa saya tidak mempersoalkan itu?

Apa yang saya lindungi?

Apa yang saya takut kehilangan?

Apa yang saya takut untuk lihat?

Piawaian apa yang saya enggan terapkan?

Terapkan yang Sama di Mana-mana mengajar orang menyingkirkan pilih kasih emosi daripada pembelajaran.

TERAPKAN YANG SAMA DI MANA-MANA KEPADA KESEMUA LAPAN SEKSYEN

Terapkan yang Sama di Mana-mana ialah seksyen yang menyatukan lapan seksyen sebelumnya.

Sumber dan Asal Usul mesti diterapkan di mana-mana.

Piawaian Bukti mesti diterapkan di mana-mana.

Insentif dan Keuntungan mesti diterapkan di mana-mana.

Watak dan Konsistensi mesti diterapkan di mana-mana.

Keizinan untuk Menyoal mesti diterapkan di mana-mana.

Pengaruh Emosi mesti diterapkan di mana-mana.

Naratif lawan Realiti mesti diterapkan di mana-mana.

Kesan Psikologi mesti diterapkan di mana-mana.

Oleh itu, orang seharusnya bertanya:

Adakah saya menggunakan alat ini di mana-mana?

Atau hanya apabila ia terasa selesa?

Adakah saya menerapkan piawaian yang sama kepada setiap seksyen?

Atau adakah saya menggunakan toolkit secara terpilih?

PENDIDIKAN MESTI MENGAJAR PEMIKIRAN YANG KONSISTEN

Pendidikan sering mengajar orang memisahkan subjek.

Tetapi persekitaran dunia saling berkaitan.

Orang seharusnya diajar menerapkan piawaian yang sama di mana-mana.

Jika tidak, orang boleh menjadi pakar dalam mempersoalkan satu bidang sambil tidak pernah mempersoalkan bidang lain.

Orang boleh menjadi berpengetahuan tanpa menjadi pemikir bebas.

Orang boleh menjadi bermaklumat sambil masih mencipta semula dunia yang sama.

Oleh itu, pendidikan seharusnya mengajar orang mengenali piawaian berganda.

Pendidikan seharusnya mengajar kanak-kanak mengenali kebenaran terpilih.

Pendidikan seharusnya mengajar kanak-kanak mengenali kemarahan meluap terpilih.

Pendidikan seharusnya mengajar kanak-kanak mengenali penyoalan terpilih.

Pendidikan seharusnya mengajar kanak-kanak mengenali pembelajaran terpilih.

Kanak-kanak boleh mewarisi piawaian berganda sebelum mereka memahami apa itu.

Tujuannya bukan untuk menyerang orang.

Tujuannya adalah untuk mewujudkan konsistensi.

SEKSYEN INI JUGA TERPAKAI KEPADA DIRI KITA SENDIRI

Salah satu kesilapan terbesar yang dilakukan orang ialah mempercayai bahawa seksyen ini hanya terpakai kepada orang lain.

Ia juga terpakai kepada diri kita sendiri.

Orang seharusnya bertanya:

Apa yang saya sumbangkan?

Apa yang saya ulangi?

Apa yang saya lindungi?

Apa yang saya elakkan?

Apa yang telah saya warisi?

Apa yang tidak pernah saya periksa secara bebas?

Adakah saya akan menerapkan piawaian yang sama kepada diri saya sendiri?

Terapkan yang Sama di Mana-mana menyingkirkan pengecualian daripada pembelajaran.

Tiada sesiapa seharusnya dikecualikan secara automatik daripada penyoalan.

TERAPKAN YANG SAMA DI MANA-MANA DAN KESEDARAN MANUSIA

Kesedaran manusia tidak dapat maju dengan sewajarnya selagi piawaian berbeza diterapkan kepada bidang kehidupan yang berbeza.

Jika orang menerapkan satu piawaian kepada diri sendiri dan piawaian lain kepada orang lain, kesedaran tidak maju.

Jika orang menerapkan satu piawaian kepada sistem yang mereka tidak suka dan piawaian lain kepada sistem yang menjadi tempat pergantungan mereka, kesedaran tidak maju.

Jika orang menerapkan satu piawaian kepada naratif yang mereka tolak dan piawaian lain kepada naratif yang mereka lindungi secara emosi, kesedaran tidak maju.

Jika orang menerapkan satu piawaian kepada autoriti di tempat lain tetapi tidak kepada autoriti berdekatan mereka, kesedaran tidak maju.

Kesedaran manusia maju apabila orang belajar menerapkan piawaian yang sama di mana-mana.

MENGAPA TERAPKAN YANG SAMA DI MANA-MANA PENTING

Terapkan yang Sama di Mana-mana penting kerana manusia tidak dapat maju dengan sewajarnya selagi piawaian berbeza diterapkan kepada orang, sistem, naratif, dan persekitaran yang berbeza.

Manusia tidak boleh maju selagi orang mempersoalkan orang lain tetapi bukan diri sendiri.

Manusia tidak boleh maju selagi orang mempersoalkan satu autoriti tetapi bukan autoriti lain.

Manusia tidak boleh maju selagi orang mempersoalkan satu naratif sambil melindungi naratif lain.

Manusia tidak boleh maju selagi orang menerapkan kebenaran secara terpilih.

Manusia tidak boleh maju selagi orang menerapkan pembelajaran secara terpilih.

Manusia tidak boleh maju selagi orang berhenti belajar apabila penyoalan menjadi tidak selesa.

Manusia tidak boleh maju selagi mekanisme wang mengubah piawaian yang sanggup diterapkan oleh orang.

Manusia tidak boleh maju selagi piawaian berganda kekal dinormalkan.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya siapa yang mendapat manfaat daripada penerusannya.

Watak dan Konsistensi bertanya sama ada tingkah laku selaras dengan apa yang didakwa.

Keizinan untuk Menyoal bertanya apa yang menghentikan penyoalan.

Pengaruh Emosi bertanya emosi apa yang membentuk penerimaan.

Naratif lawan Realiti bertanya cerita apa yang sedang dibentangkan dan sama ada realiti menyokongnya.

Kesan Psikologi bertanya apa yang dilakukan oleh persekitaran dunia kepada minda manusia.

Terapkan yang Sama di Mana-mana kini bertanya:

Adakah saya menerapkan piawaian yang sama di mana-mana?

Apa yang saya kecualikan?

Apa yang saya lindungi?

Apa yang saya tidak sanggup periksa?

Di manakah ketidakselesaan menghentikan penyoalan saya?

Di manakah wang mengubah piawaian?

Apakah persekitaran dunia yang sedang dicipta semula apabila

piawaian yang berbeza digunakan?

Beginilah cara orang beralih daripada pembelajaran terpilih kepada pembelajaran yang konsisten.

Beginilah cara orang beralih daripada penyoalan terpilih kepada pemikiran bebas.

Beginilah cara orang beralih daripada menjadi produk persekitaran dunia kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

PIAWAIAN BERGANDA DAN MANUSIA

Bahagian pertama seksyen ini menjelaskan bahawa manusia sering menerapkan piawaian yang berbeza kepada orang, sistem, persekitaran, dan situasi yang berbeza.

Bahagian ini kini beralih kepada bagaimana piawaian yang berbeza berulang kali mencipta semula persekitaran dunia.

Piawaian berganda boleh menjadi tidak kelihatan.

Orang mungkin tidak menyedari bahawa mereka menggunakannya.

Orang boleh menerapkan satu piawaian kepada diri sendiri dan piawaian lain kepada orang lain.

Orang boleh menerapkan satu piawaian kepada autoriti dan piawaian lain kepada orang biasa.

Orang boleh menerapkan satu piawaian kepada satu kumpulan dan piawaian lain kepada kumpulan lain.

Orang boleh menerapkan satu piawaian kepada satu naratif dan piawaian lain kepada naratif lain.

Oleh itu, orang harus bertanya:

Adakah saya konsisten?

Piawaian apakah yang saya ubah?

Apakah yang saya lindungi?

Apakah persekitaran dunia yang saya bantu cipta semula?

Piawaian berganda boleh menjadi salah satu sebab terbesar masalah dunia yang berulang terus berlanjutan.

RASA DIMILIKI, IDENTITI DAN MELINDUNGI APA YANG TERASA SELAMAT

Orang boleh menjadi terikat secara emosi kepada apa yang mereka bergantung padanya.

Orang boleh menjadi terikat secara emosi kepada apa yang mereka warisi.

Orang boleh menjadi terikat secara emosi kepada apa yang mereka kenal pasti sebagai sebahagian daripada diri mereka.

Orang boleh menjadi terikat secara emosi kepada rasa dimiliki.

Orang boleh mula melindungi identiti dan bukannya belajar daripada realiti.

Orang boleh mula melindungi kumpulan dan bukannya

belajar daripada tingkah laku.

Orang boleh mula melindungi kepercayaan dan bukannya belajar daripada bukti.

Oleh itu, orang harus bertanya:

Bahagian identiti saya yang manakah sedang saya lindungi?

Bahagian rasa dimiliki saya yang manakah sedang saya lindungi?

Apakah yang saya takut akan kehilangan?

Apakah yang saya takut untuk lihat?

Apakah yang akan saya pelajari jika saya menerapkan piawaian yang sama di sini?

Orang sering melindungi apa yang membuatkan mereka berasa selamat.

Ini boleh menghentikan pembelajaran.

TRIBALISME, PERPECAHAN DAN KEBENARAN TERPILIH

Orang boleh memisahkan diri mereka kepada kumpulan.

Kumpulan boleh menjadi lebih kuat daripada pembelajaran.

Kumpulan boleh menjadi lebih kuat daripada kebenaran.

Kumpulan boleh menjadi lebih kuat daripada pemahaman.

Orang boleh mempertahankan pihak mereka sendiri.

Orang boleh menyerang pihak lain.

Orang boleh menolak maklumat bergantung pada siapa yang membentangkannya.

Orang boleh menerima maklumat bergantung pada siapa yang membentangkannya.

Oleh itu, orang harus bertanya:

Adakah saya akan mempercayai ini jika orang lain mengatakannya?

Adakah saya akan menolak ini jika seseorang yang saya sokong mengatakannya?

Adakah saya sedang belajar?

Atau adakah saya sedang memilih pihak?

Kebenaran terpilih boleh menjadi salah satu mekanisme terbesar yang menghalang pemikiran bebas.

MELINDUNGI KEBERGANTUNGAN

Orang boleh menjadi bergantung kepada persekitaran yang tidak pernah mereka periksa secara bebas.

Orang boleh menjadi bergantung kepada sistem.

Orang boleh menjadi bergantung kepada autoriti.

Orang boleh menjadi bergantung kepada wang.

Orang boleh menjadi bergantung kepada persetujuan.

Orang boleh menjadi bergantung kepada rasa dimiliki.

Orang kemudiannya mungkin melindungi kebergantungan tersebut.

Oleh itu, orang harus bertanya:

Apakah yang saya bergantung padanya?

Adakah saya akan mempersoalkannya jika saya kehilangannya?

Adakah saya akan mempersoalkannya jika ia menjejaskan orang lain?

Adakah saya akan mempersoalkannya jika saya tidak mendapat manfaat daripadanya?

Orang sering melindungi kebergantungan tanpa menyedari bahawa mereka sedang melakukannya.

MEKANISME WANG DAN KONSISTENSI

Mekanisme wang boleh menjadi salah satu sebab terbesar orang berhenti menerapkan piawaian yang sama di mana-mana.

Kebergantungan boleh mempengaruhi di mana orang sanggup belajar.

Kebergantungan boleh mempengaruhi di mana orang sanggup menyoal.

Wang boleh membentuk apa yang orang pertahankan.

Wang boleh membentuk apa yang orang elakkan.

Wang boleh membentuk apa yang orang ulangi.

Wang boleh membentuk perkara yang orang pilih untuk berdiam diri mengenainya.

Oleh itu, orang harus bertanya:

Piawaian apakah yang berubah apabila wang terlibat?

Apakah kebergantungan yang wujud?

Apakah yang saya lindungi?

Apakah yang saya takut akan kehilangan?

Apakah yang akan saya pelajari jika wang dikeluarkan daripada situasi ini?

Jika mekanisme wang mengubah piawaian yang diterapkan, maka piawaian itu tidak diterapkan di mana-mana.

ORANG BOLEH MENJADI PELAJAR TERPILIH

Orang boleh menjadi sangat mahir menyoal sesetengah bidang sambil enggan menyoal bidang lain.

Orang boleh menjadi pakar melihat masalah di tempat lain sambil enggan melihat sumbangan mereka sendiri.

Orang boleh menjadi pakar mendedahkan percanggahan sambil melindungi percanggahan mereka sendiri.

Orang boleh menjadi pakar menyoal naratif sambil melindungi naratif yang diwarisi.

Orang boleh menjadi pakar menyoal sistem sambil melindungi sistem yang mereka bergantung padanya.

Oleh itu, orang harus bertanya:

Adakah saya sedang belajar?

Atau adakah saya sedang memilih di mana saya sanggup belajar?

Apakah yang membuatkan saya berhenti belajar?

Apakah yang membuatkan saya menjadi tidak selesa?

Orang sering berhenti belajar tepat pada titik apabila pembelajaran mula mencabar apa yang mereka bergantung padanya.

Pembelajaran terpilih boleh menjadi salah satu halangan terbesar kepada pemikiran bebas.

KANAK-KANAK BOLEH MEWARISI PIAWAIAN YANG BERBEZA

Kanak-kanak belajar daripada orang dewasa.

Kanak-kanak memerhatikan apa yang orang dewasa lakukan.

Kanak-kanak memerhatikan apa yang orang dewasa elakkan.

Kanak-kanak memerhatikan apa yang orang dewasa lindungi.

Kanak-kanak memerhatikan apa yang orang dewasa ulangi.

Kanak-kanak boleh mewarisi piawaian berganda sebelum mereka memahami apa sebenarnya piawaian itu.

Kanak-kanak boleh mewarisi:

Kebenaran terpilih.

Kemarahan terpilih.

Penyoalan terpilih.

Pembelajaran terpilih.

Bukti terpilih.

Kepercayaan terpilih.

Kanak-kanak boleh belajar:

Soal orang lain tetapi bukan diri sendiri.

Soal sesetengah sistem tetapi bukan sistem lain.

Soal sesetengah autoriti tetapi bukan autoriti lain.

Soal sesetengah naratif tetapi bukan naratif lain.

Soal sesetengah orang tetapi bukan orang lain.

Generasi akan datang kemudiannya boleh mencipta semula dunia yang sama tanpa memahami sebabnya.

Oleh itu, kanak-kanak harus mempelajari konsistensi dari awal.

KONSISTENSI IALAH SALAH SATU LALUAN TERBESAR KEPADA KEMAJUAN MANUSIA

Kemajuan manusia tidak dapat berlaku dengan sewajarnya tanpa konsistensi.

Konsistensi menghapuskan pengecualian.

Konsistensi menghapuskan pilih kasih.

Konsistensi menghapuskan pembelajaran terpilih.

Konsistensi menghapuskan kebenaran terpilih.

Konsistensi menghapuskan penyoalan terpilih.

Konsistensi membantu orang menjadi pemikir bebas.

Oleh itu, orang harus bertanya:

Adakah saya akan menerapkan piawaian ini di mana-mana?

Adakah saya akan menerapkannya kepada semua orang?

Adakah saya akan menerapkannya kepada diri sendiri?

Adakah saya akan menerapkannya kepada apa yang saya sokong?

Adakah saya akan menerapkannya kepada apa yang saya bergantung padanya?

Pemikiran bebas tidak dapat berkembang sepenuhnya sehingga orang belajar menerapkan piawaian yang sama di mana-mana.

KESEDARAN MANUSIA DAN KONSISTENSI

Kesedaran manusia tidak dapat maju dengan sewajarnya selagi piawaian yang berbeza diterapkan kepada bidang kehidupan yang berbeza.

Orang boleh menjadi sangat berpengetahuan sambil kekal tidak konsisten.

Orang boleh menjadi bermaklumat sambil kekal tidak konsisten.

Orang boleh menjadi berpendidikan sambil kekal tidak konsisten.

Kesedaran manusia maju apabila konsistensi menjadi lebih kuat daripada pilih kasih.

Kesedaran manusia maju apabila konsistensi menjadi lebih kuat daripada rasa dimiliki.

Kesedaran manusia maju apabila konsistensi menjadi lebih kuat daripada kebergantungan.

Kesedaran manusia maju apabila konsistensi menjadi lebih kuat daripada ketakutan.

Oleh itu, orang harus bertanya:

Konsistensi apakah yang saya elakkan?

Piawaian apakah yang saya tidak sanggup terapkan?

Apakah persekitaran dunia yang saya bantu cipta semula?

PIAWAIAN YANG SAMA TERPAKAI KEPADA DIRI KITA SENDIRI

Seksyen ini juga terpakai kepada diri kita sendiri.

Tiada sesiapa pun harus dikecualikan.

Piawaian yang sama terpakai kepada diri kita sendiri.

Piawaian yang sama terpakai kepada kerja kita.

Piawaian yang sama terpakai kepada kepercayaan kita.

Piawaian yang sama terpakai kepada tingkah laku kita.

Piawaian yang sama terpakai kepada sumbangan kita.

Piawaian yang sama terpakai di mana-mana.

Ini ialah salah satu laluan terbesar kepada kejujuran.

TERAPKAN YANG SAMA DI MANA-MANA DAN KEMAJUAN MANUSIA

Terapkan yang Sama di Mana-mana ialah sebahagian daripada Laluan yang Hilang kepada Kemajuan Manusia.

Manusia tidak boleh maju selagi piawaian yang berbeza diterapkan kepada orang, sistem, autoriti, naratif, dan persekitaran yang berbeza.

Manusia tidak boleh maju selagi orang menyoal satu perkara dan melindungi perkara lain.

Manusia tidak boleh maju selagi orang menerapkan kebenaran secara terpilih.

Manusia tidak boleh maju selagi orang menerapkan pembelajaran secara terpilih.

Manusia tidak boleh maju selagi orang melindungi apa yang mereka bergantung padanya.

Manusia tidak boleh maju selagi kanak-kanak mewarisi piawaian

yang berbeza.

Manusia tidak boleh maju selagi ketidakselarasan kekal dinormalkan.

Sumber dan Asal Usul bertanya dari mana sesuatu datang dan apa yang membentuknya.

Piawaian Bukti bertanya sama ada bukti menyokong apa yang didakwa.

Insentif dan Keuntungan bertanya siapa yang mendapat manfaat daripada ia terus berlanjutan.

Watak dan Konsistensi bertanya sama ada tingkah laku selaras dengan apa yang didakwa.

Keizinan untuk Menyoal bertanya apa yang menghentikan penyoalan.

Pengaruh Emosi bertanya emosi apa yang membentuk penerimaan.

Naratif lawan Realiti bertanya cerita apa yang dibentangkan dan sama ada realiti menyokongnya.

Kesan Psikologi bertanya apa yang persekitaran dunia lakukan kepada minda manusia.

Terapkan yang Sama di Mana-mana kini bertanya:

Adakah saya menerapkan piawaian yang sama di mana-mana?

Apakah yang saya kecualikan?

Apakah yang saya lindungi?

Apakah yang saya tidak sanggup periksa?

Di manakah ketidakselesaan menghentikan penyoalan saya?

Di manakah wang mengubah piawaian?

Apakah persekitaran dunia yang sedang dicipta semula apabila piawaian yang berbeza digunakan?

Beginilah cara orang beralih daripada pembelajaran terpilih kepada pembelajaran yang konsisten.

Beginilah cara orang beralih daripada penyoalan terpilih kepada pemikiran bebas.

Beginilah cara orang beralih daripada menjadi produk persekitaran dunia kepada menjadi pembelajar persekitaran dunia.

KEMAJUAN MANUSIA

Kemajuan Manusia ialah hasil langsung daripada Sistem Penyoalan L2Q.

Inilah sebab laluan pendidikan yang hilang dibangunkan.

Inilah sebab Book of Evidence diubah menjadi suatu laluan pendidikan.

Inilah sebab World Education Online, Q2L, dan Young Questioners wujud.

Objektifnya tidak pernah sekadar untuk memperbaik penyoalan.

Objektifnya tidak pernah sekadar untuk memperbaik pendidikan.

Objektifnya tidak pernah sekadar untuk menyediakan lebih banyak maklumat.

Objektifnya ialah Kemajuan Manusia.

Book of Evidence bukan sahaja mendokumentasikan lebih 30 tahun pengalaman secara langsung, bukti bercap masa, rekod awam, video, siaran langsung, cabaran, interaksi sistem, corak berulang, sikap berdiam diri, ketiadaan sanggahan, dan pemerhatian terhadap persekitaran dunia.

Ia mendedahkan suatu percanggahan.

Penyoalan sudah pun wujud.

Maklumat sudah pun wujud.

Bukti sudah pun wujud.

Pendidikan sudah pun wujud.

Namun dunia berulang yang sama terus berlanjutan.

Manusia terus mengulangi apa yang gagal dilihat, difahami, dan dipelajari daripadanya dengan sewajarnya.

Walaupun maklumat wujud.

Walaupun penyoalan wujud.

Walaupun bukti wujud.

Walaupun pendidikan wujud.

Pengulangan berterusan.

Ini mendedahkan laluan yang hilang.

Masalahnya bukan ketiadaan maklumat.

Masalahnya bukan ketiadaan penyoalan.

Masalahnya bukan ketiadaan bukti.

Masalahnya bukan ketiadaan sistem pendidikan.

Masalahnya ialah ketiadaan laluan berstruktur berasaskan bukti untuk belajar cara menyoal, melihat, memahami, dan belajar daripada persekitaran dunia itu sendiri.

Manusia tidak boleh belajar daripada apa yang tidak dapat dilihat atau difahaminya.

Book of Evidence membantu menjadikan dunia berulang itu kelihatan dan dapat difahami.

Ia membantu mendedahkan hubungan antara apa yang manusia pelajari daripadanya dengan apa yang manusia berulang kali menjadi.

Ia membantu mendedahkan apa yang persekitaran dunia tunjukkan berulang kali dari semasa ke semasa.

Ia mendedahkan apa yang berulang.

Ia mendedahkan apa yang berterusan.

Ia mendedahkan apa yang dilindungi.

Ia mendedahkan apa yang disembunyikan.

Ia mendedahkan mengapa penyoalan sahaja gagal menghentikan pengulangan.

Inilah sebab Sistem Penyoalan L2Q dibangunkan.

Sistem Penyoalan L2Q bukan dicipta terlebih dahulu lalu diterapkan kepada dunia.

Ia dibangunkan daripada apa yang dunia tunjukkan berulang kali.

Ia dibangunkan daripada apa yang Book of Evidence dedahkan.

Ia dibangunkan kerana penyoalan sudah wujud sementara pengulangan berterusan.

Ia dibangunkan kerana maklumat sudah wujud sementara pengulangan berterusan.

Ia dibangunkan kerana bukti sudah wujud sementara pengulangan berterusan.

Ia dibangunkan kerana pendidikan sudah wujud sementara pengulangan berterusan.

Laluan yang hilang bukanlah lebih banyak maklumat.

Laluan yang hilang bukanlah lebih banyak penyoalan.

Laluan yang hilang ialah belajar cara menyoal, melihat, memahami, dan belajar daripada persekitaran dunia itu sendiri melalui laluan pendidikan berstruktur berasaskan bukti.

Sistem Penyoalan L2Q menyediakan laluan itu.

Ia menyediakan laluan berstruktur berasaskan bukti untuk belajar cara menyoal, melihat, memahami, dan belajar daripada persekitaran dunia itu sendiri.

Sistem Penyoalan L2Q membantu orang belajar cara menyoal persekitaran dunia itu sendiri.

Belajar cara menyoal persekitaran dunia membantu orang melihat apa yang mereka pelajari daripadanya.

Melihat membantu orang memahami.

Pemahaman mengembangkan pemikiran bebas.

Pemikiran bebas mengembangkan keupayaan manusia untuk belajar daripada realiti dan bukannya belajar daripada apa yang telah dicipta untuk menggantikannya.

Kemajuan Manusia ialah hasil daripada proses itu.

Kemajuan Manusia ialah hasil apabila manusia belajar daripada apa yang dunia tunjukkan berulang kali dan bukannya terus

mengulanginya.

Kemajuan Manusia tidak dicapai dengan meningkatkan maklumat semata-mata.

Maklumat tidak secara automatik menghasilkan pemahaman.

Pemahaman tidak berkembang secara automatik tanpa belajar cara menyoal apa yang dipelajari daripadanya.

Kemajuan Manusia dicapai apabila pemahaman mengembangkan pemikiran bebas dan pemikiran bebas mengembangkan keupayaan manusia untuk belajar daripada realiti.

Seksyen-seksyen terdahulu telah menunjukkan mengapa manusia berulang kali mencipta semula masalah, tingkah laku, sistem, naratif, kebergantungan, batasan, dan corak berulang yang sama dari generasi ke generasi.

Ia telah menunjukkan mengapa maklumat sahaja tidak mencukupi.

Ia telah menunjukkan mengapa penyoalan sahaja tidak mencukupi.

Ia telah menunjukkan mengapa manusia memerlukan laluan berstruktur berasaskan bukti untuk belajar daripada persekitaran dunia itu sendiri.

Laluan itu kini wujud.

Kemajuan Manusia ialah manusia yang secara beransur-ansur memperbaik keupayaannya untuk belajar daripada persekitaran dunia itu sendiri.

Pemahaman mengembangkan pemikiran bebas.

Apabila pemahaman maju, pemikiran bebas maju.

Apabila pemikiran bebas maju, pengulangan kehilangan laluannya.

Apabila pengulangan kehilangan laluannya, manusia memperoleh keupayaan untuk secara beransur-ansur belajar daripada realiti dan bukannya secara beransur-ansur mengulanginya.

Semua orang hidup dalam persekitaran dunia yang sama.

Semua orang belajar daripadanya.

Semua orang menyumbang kepadanya.

Semua orang dipengaruhi olehnya.

Semua orang mempengaruhinya.

Semua orang membantu membentuk apa yang diwarisi oleh generasi akan datang.

Oleh itu, Kemajuan Manusia memberi manfaat kepada semua orang kerana semua orang berkongsi persekitaran dunia yang sama dan membantu membentuk apa yang ia menjadi.

Oleh itu, Kemajuan Manusia bukan tanggungjawab orang lain.

Ia milik semua orang kerana semua orang menyumbang kepada persekitaran dunia yang membentuk manusia.

Kanak-kanak tidak mencipta dunia yang mereka warisi.

Orang dewasa yang melakukannya.

Kanak-kanak tidak mencipta persekitaran pendidikan.

Orang dewasa yang melakukannya.

Kanak-kanak tidak memutuskan laluan pembelajaran mana yang disediakan untuk mereka.

Orang dewasa yang melakukannya.

Sama ada orang menyedarinya atau tidak, mereka membantu membentuk persekitaran dunia yang dipelajari oleh generasi akan datang.

Persekitaran dunia yang diwarisi oleh kanak-kanak dibentuk oleh apa yang generasi terdahulu pilih untuk soal, pilih untuk abaikan, pilih untuk cabar, pilih untuk lindungi, dan pilih untuk wariskan.

Apa yang manusia pelajari daripadanya mempengaruhi apa yang manusia menjadi.

Apa yang kanak-kanak pelajari daripadanya mempengaruhi apa yang generasi akan datang menjadi.

Apa yang masyarakat pelajari daripadanya mempengaruhi apa yang masyarakat menjadi.

Oleh itu, Kemajuan Manusia bergantung pada penambahbaikan terhadap apa yang orang pelajari daripadanya dan bagaimana mereka belajar daripadanya.

Ini bermakna ibu bapa, guru, penjaga, pendidik, sekolah, persekitaran pendidikan, komuniti, dan masyarakat semuanya mempunyai tanggungjawab untuk membantu generasi seterusnya menerima sesuatu yang lebih baik daripada pengulangan.

Tetapi tanggungjawab tidak boleh menjadi kelewatan.

Kanak-kanak tidak seharusnya perlu menunggu.

Orang dewasa tidak seharusnya perlu menunggu.

Pendidikan tidak seharusnya perlu menunggu.

Kemajuan Manusia maju paling pantas apabila manusia belajar bersama-sama.

Kanak-kanak belajar.

Orang dewasa belajar.

Ibu bapa belajar.

Guru belajar.

Penjaga belajar.

Pendidik belajar.

Komuniti belajar.

Masyarakat belajar.

Objektifnya bukan supaya satu kumpulan menunggu kumpulan lain.

Objektifnya ialah supaya manusia memperbaik keupayaannya untuk belajar daripada persekitaran dunia bersama-sama.

Kemajuan Manusia tidak dicapai melalui pengulangan.

Kemajuan Manusia dicapai melalui pembelajaran.

Kemajuan Manusia dicapai melalui pemahaman.

Kemajuan Manusia dicapai melalui pengembangan pemikiran bebas.

Kemajuan Manusia dicapai apabila orang belajar daripada apa yang persekitaran dunia tunjukkan berulang kali dan bukannya terus mengulanginya.

Apabila pemahaman maju, pemikiran bebas maju.

Apabila pemikiran bebas maju, orang semakin belajar daripada realiti dan bukannya belajar daripada apa yang telah dicipta untuk menggantikannya.

Pembohongan yang dicipta kehilangan laluannya kerana pemahaman menggantikan penerimaan membuta tuli.

Mengikut kehilangan laluannya kerana pemikiran bebas menggantikan kebergantungan kepada orang lain untuk berfikir bagi pihak mereka.

Kebergantungan kehilangan laluannya kerana orang semakin belajar daripada realiti dan bukannya bergantung pada apa yang belum dipersoalkan dengan sewajarnya.

Pengulangan kehilangan laluannya kerana pembelajaran menggantikan peniruan.

Piawaian berganda kehilangan laluannya kerana piawaian yang sama diterapkan di mana-mana.

Kemajuan Manusia maju kerana orang belajar daripada apa yang sebenarnya ditunjukkan oleh persekitaran dunia dan bukannya

apa yang mereka diberitahu untuk percayai mengenainya.

Inilah sebab Sistem Penyoalan L2Q penting.

Ia menyediakan laluan berstruktur berasaskan bukti untuk membantu orang melihat, memahami, belajar daripada, dan menerapkan apa yang persekitaran dunia tunjukkan berulang kali.

Inilah sebab sumber-sumber ini penting.

Ia tidak dicipta untuk dimiliki.

Ia tidak dicipta untuk disekat.

Ia tidak dicipta untuk menjadi satu lagi sistem yang dikawal.

Ia milik semua orang.

Ia boleh dibaca.

Ia boleh digunakan.

Ia boleh dikongsi.

Ia boleh dicetak.

Ia boleh diedarkan.

Ia boleh diterapkan.

Ia boleh dipelajari daripadanya.

Ia boleh digunakan untuk membantu kanak-kanak.

Ia boleh digunakan untuk membantu orang dewasa.

Ia boleh digunakan untuk membantu pendidikan.

Ia boleh digunakan untuk membantu masyarakat.

Sekatannya bukan pemilikan.

Sekatannya ialah makna.

Laluan penyoalan berstruktur berasaskan bukti mesti kekal utuh.

Sumber-sumber ini tidak boleh diubah, dilemahkan, disalahgambarkan, dicairkan, diterbalikkan, atau dikeluarkan daripada makna yang betul.

Kemajuan Manusia bergantung pada maknanya kekal jelas.

Orang tidak boleh belajar dengan betul daripada apa yang telah diubah menjadi sesuatu yang lain.

Mereka tidak boleh belajar dengan betul daripada apa yang telah dilemahkan.

Mereka tidak boleh belajar dengan betul daripada apa yang telah disalahgambarkan.

Kemajuan Manusia bergantung pada orang belajar daripada laluan itu sendiri dan bukannya versi yang telah diubah.

Jika makna berubah, pembelajaran berubah.

Jika pembelajaran berubah, hasilnya berubah.

Oleh itu, Kemajuan Manusia bergantung pada pemeliharaan integriti laluan itu sendiri.

Inilah sebab laluan rasmi World Education Online dan Q2L penting.

Ia membantu orang mengakses bahan-bahan dalam konteksnya yang betul.

Ia membantu melindungi makna sambil membolehkan sumber-sumber digunakan, dikongsi, dicetak, diedarkan, diterapkan, dan dipelajari daripadanya.

Tujuannya bukan sekatan.

Tujuannya ialah perlindungan makna.

Suatu laluan pembelajaran tidak boleh memajukan manusia jika maknanya diubah menjadi pengulangan yang sama yang ia dicipta untuk hentikan.

Inilah juga sebab Q2L penting.

Q2L membantu laluan pendidikan bergerak melalui masyarakat.

Ia membolehkan orang berkongsi, menggunakan, mengedar, mencipta, menerapkan, dan belajar daripada bahan-bahan tersebut.

Ia membantu orang dewasa mencapai orang dewasa.

Ia membantu orang dewasa membantu kanak-kanak.

Ia membantu keluarga, sekolah, pendidik, dan komuniti belajar daripada kerangka yang sama.

Ia membantu pemahaman bergerak melalui masyarakat.

Ia membantu pemikiran bebas bergerak melalui masyarakat.

Ia membantu orang belajar daripada persekitaran dunia melalui laluan berstruktur berasaskan bukti yang sama.

Ia membantu Kemajuan Manusia bergerak melalui masyarakat.

Ia membantu generasi akan datang mewarisi laluan pembelajaran dan bukannya mewarisi pengulangan.

Ia membantu menggerakkan Kemajuan Manusia daripada konsep kepada penerapan.

Ia membantu menggerakkan pembelajaran kepada tindakan.

Ia membantu menggerakkan pemahaman ke dalam masyarakat.

Ia membantu menggerakkan pemikiran bebas ke dalam masyarakat.

Ia membantu menggerakkan Kemajuan Manusia ke dalam kehidupan seharian. Apabila kanak-kanak terlibat, bahan-bahan tersebut harus bergerak melalui ibu bapa, guru, penjaga, sekolah, persekitaran pendidikan, dan orang dewasa yang bertanggungjawab.

Ini tidak bermakna kanak-kanak harus menunggu.

Ini bermakna kanak-kanak harus menerima kerangka itu dengan selamat, bertanggungjawab, dan seawal mungkin.

Young Questioners adalah teras kepada perkara ini.

Young Questioners bukan sekadar tentang menyediakan bahan kepada kanak-kanak.

Ia adalah tentang belajar melalui penciptaan daripada apa yang orang sedang pelajari daripadanya.

Ibu bapa belajar.

Guru belajar.

Penjaga belajar.

Pendidik belajar.

Sekolah belajar.

Komuniti belajar.

Apabila orang mencipta bahan Young Questioners yang selamat dan sesuai dengan umur daripada kerangka tersebut, mereka bukan sahaja membantu kanak-kanak belajar.

Mereka sendiri sedang belajar.

Mereka sedang memikirkan apa yang kanak-kanak perlu soal.

Mereka sedang memikirkan bagaimana kanak-kanak belajar.

Mereka sedang memikirkan bagaimana persekitaran dunia membentuk kanak-kanak.

Mereka sedang memikirkan bagaimana melindungi minda kanak-kanak.

Mereka sedang memikirkan bagaimana membantu kanak-kanak melihat, memahami, belajar, dan mengembangkan pemikiran bebas.

Proses mencipta menjadi sebahagian daripada proses pembelajaran.

Orang belajar melalui penerapan.

Orang belajar melalui penyoalan.

Orang belajar melalui penciptaan.

Orang belajar melalui membantu orang lain belajar.

Oleh itu, Young Questioners membantu kanak-kanak dan orang dewasa belajar bersama-sama.

Guru dan pendidik amat penting kerana mereka membantu membentuk persekitaran pembelajaran kanak-kanak.

Sistem Penyoalan L2Q menyediakan kepada guru dan pendidik kaedah berstruktur berasaskan bukti untuk membantu kanak-kanak belajar daripada persekitaran dunia sambil mereka sendiri terus belajar daripadanya.

Perkara yang sama terpakai kepada ibu bapa, penjaga, sekolah, persekitaran pendidikan, dan orang dewasa yang bertanggungjawab.

Kerangka ini bukan diperlukan oleh satu kumpulan sahaja.

Ia diperlukan oleh kanak-kanak.

Ia diperlukan oleh orang dewasa.

Ia diperlukan oleh ibu bapa, guru, penjaga, pendidik, sekolah, persekitaran pendidikan, dan komuniti.

Ia diperlukan di mana sahaja orang belajar daripada persekitaran dunia dan membantu orang lain belajar daripadanya.

Pendidikan tidak boleh bertambah baik dengan mengulangi pendekatan yang sama yang gagal mengajar orang cara menyoal persekitaran dunia itu sendiri.

Pendidikan bertambah baik apabila kanak-kanak dan orang dewasa diberikan laluan L2Q dan belajar daripadanya bersama-sama.

Kemajuan Manusia tidak boleh kekal terperangkap dalam satu buku, satu orang, satu laman web, satu organisasi, atau satu generasi.

Ia mesti bergerak melalui masyarakat.

Ia mesti digunakan.

Ia mesti dikongsi.

Ia mesti dipelajari daripadanya.

Ia mesti mencapai kanak-kanak.

Ia mesti mencapai orang dewasa.

Ia mesti mencapai pendidikan.

Ia mesti mencapai komuniti.

Kemajuan Manusia maju apabila pemahaman maju.

Ia maju apabila pemikiran bebas maju.

Ia maju apabila orang belajar daripada persekitaran dunia dan bukannya sekadar mewarisinya.

Ia maju apabila generasi akan datang diberikan keupayaan untuk belajar daripada realiti dan bukannya sekadar mengulanginya.

Ia maju apabila pemahaman menggantikan penerimaan membuta tuli.

Ia maju apabila pemikiran bebas menggantikan sikap mengikut.

Ia maju apabila realiti menggantikan pembohongan yang dicipta.

Ia maju apabila pembelajaran menggantikan pengulangan.

Apabila Kemajuan Manusia maju, manusia secara beransur-ansur memperbaik keupayaannya untuk belajar daripada realiti dan bukannya belajar daripada apa yang telah dicipta untuk menggantikannya.

Apabila pemahaman maju, pembohongan yang dicipta kehilangan keupayaannya untuk terus hidup.

Apabila pemikiran bebas maju, sikap mengikut kehilangan laluannya.

Apabila orang belajar cara menerapkan piawaian yang sama di mana-mana, piawaian berganda kehilangan laluannya.

Apabila manusia belajar daripada persekitaran dunia itu sendiri, sistem, tingkah laku, naratif, andaian, dan struktur semakin selaras dengan realiti dan bukannya penipuan.

Oleh itu, Kemajuan Manusia bukan sekadar memperbaik penyoalan.

Ia memperbaik keupayaan manusia untuk belajar, memahami, berfikir secara bebas, membezakan kebenaran, menerapkan keadilan, dan secara beransur-ansur memperbaik persekitaran dunia yang dicipta serta diwariskan.

Apabila manusia semakin mampu membina berasaskan kebenaran dan bukannya membina berasaskan penipuan,

ketidakadilan kehilangan asasnya.

Apabila ketidakadilan kehilangan asasnya, masyarakat semakin mampu berkhidmat kepada manusia, generasi akan datang, dan kehidupan itu sendiri.

Oleh itu, Kemajuan Manusia bukan sekadar kemajuan pengetahuan.

Ia ialah kemajuan beransur-ansur keupayaan manusia untuk belajar daripada realiti dan membina daripada realiti.

Kanak-kanak kekal sebagai pusat kerana kanak-kanak menjadi pembawa persekitaran dunia pada masa hadapan.

Kanak-kanak menjadi ibu bapa.

Kanak-kanak menjadi guru.

Kanak-kanak menjadi penjaga.

Kanak-kanak menjadi pekerja.

Kanak-kanak menjadi pemimpin.

Kanak-kanak menjadi pembuat keputusan.

Kanak-kanak menjadi penyumbang kepada dunia.

Apa sahaja yang dipelajari kanak-kanak hari ini menjadi sebahagian daripada dunia esok.

Dunia yang diwarisi oleh generasi akan datang dibentuk oleh apa yang generasi terdahulu pelajari daripadanya.

Dunia yang dicipta oleh generasi akan datang akan dibentuk oleh

apa yang mereka pelajari daripadanya.

Oleh itu, Kemajuan Manusia bergantung pada apa yang kanak-kanak diajar untuk belajar daripadanya hari ini.

Jika kanak-kanak mewarisi pengulangan, dunia berulang terus berlanjutan.

Jika kanak-kanak mewarisi kebergantungan, kebergantungan berterusan.

Jika kanak-kanak mewarisi sikap mengikut, sikap mengikut berterusan.

Jika kanak-kanak mewarisi sikap berdiam diri, sikap berdiam diri berterusan.

Jika kanak-kanak mewarisi ketakutan, ketakutan berterusan.

Jika kanak-kanak mewarisi pembohongan yang dicipta, pembohongan yang dicipta berterusan.

Jika kanak-kanak mewarisi Sistem Penyoalan L2Q, Kemajuan Manusia berterusan.

Jika kanak-kanak mewarisi penyoalan berstruktur berasaskan bukti, pemahaman maju.

Jika kanak-kanak mewarisi keupayaan untuk belajar daripada persekitaran dunia itu sendiri, pemikiran bebas maju.

Jika kanak-kanak mewarisi keupayaan untuk membezakan kebenaran, pembohongan yang dicipta kehilangan laluannya.

Jika kanak-kanak mewarisi keupayaan untuk menerapkan

piawaian yang sama di mana-mana, piawaian berganda yang berulang kehilangan laluannya.

Oleh itu, masa depan manusia tidak dapat dipisahkan daripada apa yang kanak-kanak diajar untuk belajar daripadanya.

Kemajuan Manusia tidak dicipta dengan menunggu generasi akan datang menyelesaikan apa yang gagal dipersoalkan oleh generasi terdahulu.

Kemajuan Manusia dicipta apabila generasi semasa dan akan datang diberikan laluan itu bersama-sama.

Kanak-kanak dan orang dewasa belajar bersama-sama.

Keluarga dan sekolah belajar bersama-sama.

Guru dan pelajar belajar bersama-sama.

Komuniti belajar bersama-sama.

Masyarakat belajar daripada persekitaran dunia bersama-sama.

Kemajuan Manusia tidak dicipta oleh seorang sahaja yang belajar bersendirian.

Kemajuan Manusia dicipta apabila manusia secara beransur-ansur memperbaik keupayaannya untuk belajar daripada persekitaran dunia bersama-sama.

Beginilah cara bahaya yang berulang kehilangan laluannya.

Beginilah cara pembohongan yang dicipta kehilangan laluannya.

Beginilah cara sikap berdiam diri kehilangan laluannya.

Beginilah cara kebergantungan kehilangan laluannya.

Beginilah cara sikap mengikut kehilangan laluannya.

Beginilah cara dunia berulang kehilangan laluannya.

Beginilah cara Kemajuan Manusia memperoleh laluannya.

Laluan itu wujud.

Kerangka itu wujud.

Sumber-sumber itu wujud.

Generasi seterusnya wujud.

Tanggungjawab itu wujud.

Persoalannya bukan lagi sama ada laluan itu wujud.

Persoalannya ialah sama ada manusia memilih untuk menggunakannya.

Apa yang berlaku seterusnya bergantung pada apa yang manusia pilih untuk lakukan dengannya.

Kanak-kanak hari ini menjadi dunia esok.

Apa sahaja yang kanak-kanak diajar untuk belajar daripadanya hari ini menjadi sebahagian daripada dunia yang mereka bantu cipta esok.

Inilah sebab masa depan manusia tidak dapat dipisahkan daripada pendidikan kanak-kanak.

Kerana kanak-kanak hari ini menjadi dunia esok, dan masa depan

manusia akhirnya akan ditentukan oleh sama ada generasi akan datang mewarisi dunia berulang atau mewarisi keupayaan untuk belajar daripadanya.

Masa depan manusia akhirnya akan ditentukan oleh sama ada pemahaman maju atau pengulangan maju.

Sama ada pemikiran bebas maju atau sikap mengikut maju.

Sama ada realiti maju atau pembohongan yang dicipta maju.

Sama ada manusia terus mengulangi dunia atau secara beransur-ansur belajar daripadanya.

Kemajuan Manusia memberi manfaat kepada semua orang kerana semua orang hidup dalam persekitaran dunia yang sama.

Semua orang belajar daripadanya.

Semua orang menyumbang kepadanya.

Semua orang dipengaruhi olehnya.

Semua orang membantu membentuk apa yang ia menjadi.

Oleh itu, manfaat Kemajuan Manusia tidak terhad kepada satu orang, satu kumpulan, satu sistem, atau satu generasi.

Manfaat itu milik semua orang kerana semua orang berkongsi persekitaran dunia yang sama dan menyumbang kepada masa depan yang terhasil daripadanya.

MENGAPA SAYA TIDAK BOLEH TIDAK BERBUAT APA-APA

Semasa kecil, saya menjangkakan dunia adalah seperti yang orang katakan tentangnya.

Saya menjangkakan kebenaran penting.

Saya menjangkakan sistem adalah seperti yang didakwanya.

Saya menjangkakan orang akan berkata benar apabila isu penting dibangkitkan.

Saya menjangkakan bukti penting.

Saya menjangkakan percanggahan akan ditangani.

Apabila saya semakin dewasa dan mengalami dunia sendiri, saya berulang kali menemui sesuatu yang sangat berbeza.

Dunia yang saya alami bukanlah dunia yang saya telah diajar untuk jangkakan.

Apabila saya menyoal apa yang saya lihat, saya menjangkakan jawapan.

Apabila saya membentangkan bukti, saya menjangkakan bukti sebagai balasan.

Apabila saya mendedahkan pembohongan, saya menjangkakan kebenaran lebih penting daripada wang, kedudukan, autoriti, status, atau kepentingan diri.

Itu tidak pernah berlaku.

Untuk masa yang lama, saya terus menjangkakan seseorang akan berkata benar.

Tiada siapa pernah berbuat demikian.

Itu memaksa saya berhenti bertanya sama ada orang berkata benar dan mula bertanya mengapa mereka tidak berbuat demikian.

Melalui lebih tiga puluh tahun pengalaman yang didokumentasikan, saya mula memahami mengapa masalah yang sama terus berulang.

Saya mula memahami mengapa orang kekal berdiam diri, mengapa orang melindungi apa yang mereka bergantung padanya, dan pengaruh wang terhadap tingkah laku manusia dalam membentuk keputusan, tindakan, sikap berdiam diri, hasil, dan keseluruhan sistem.

Semakin banyak saya memahami, semakin saya menyedari bahawa orang terus menjadi produk persekitaran yang mereka pelajari daripadanya sedangkan mereka tidak pernah benar-benar belajar daripadanya dengan sewajarnya.

Mereka dibentuk olehnya.

Mereka mengulanginya.

Mereka mewariskannya ke hadapan.

Kesedaran itu mengganggu saya lebih daripada segala-galanya.

Saya menyedari bahawa kanak-kanak sedang mewarisi dunia berulang yang sama dan akhirnya akan menjadi orang dewasa yang bertanggungjawab mewariskannya sekali lagi.

Saya menyedari bahawa orang tidak boleh belajar daripada apa yang tidak dapat mereka lihat.

Jika realiti kekal tersembunyi, orang tidak dapat belajar daripadanya dengan sewajarnya.

Jika orang tidak dapat belajar daripadanya dengan sewajarnya, mereka terus mengulanginya.

Saya tidak dapat menerima itu.

Saya tidak dapat menerima bahawa saya telah melihat apa yang saya lihat lalu kekal berdiam diri.

Saya tidak dapat menerima membiarkan generasi akan datang mewarisi dunia berulang yang sama tanpa sekurang-kurangnya cuba melakukan sesuatu mengenainya.

Saya juga tidak dapat menerima sesuatu yang saya tahu sebagai pembohongan hanya kerana orang lain menerimanya.

Saya tidak dapat menurutinya.

Saya tidak dapat berpura-pura bahawa ia benar demi menyesuaikan diri.

Pilihan paling mudah ialah menerimanya, menurutinya, dan menjadi sebahagian daripadanya.

Tetapi saya tidak pernah mampu berbuat demikian.

Bukan demi penerimaan.

Bukan demi persetujuan.

Bukan demi keselesaan.

Bukan demi wang.

Bukan dengan apa jua harga.

Berdiri sendiri lebih mudah bagi saya daripada menerima sesuatu yang saya tahu sebagai pembohongan.

Sebaik sahaja saya memahami itu, tidak berbuat apa-apa tidak lagi dapat saya terima.

Membantu orang belajar daripada persekitaran dunia menjadi lebih penting bagi saya daripada kehidupan sementara saya sendiri.

Membantu kanak-kanak mewarisi sesuatu yang lebih baik daripada pengulangan menjadi lebih penting bagi saya daripada keselesaan saya sendiri.

Saya menyedari bahawa jika saya juga kekal berdiam diri, saya hanya akan menjadi sebahagian daripada sikap berdiam diri yang sama yang telah saya saksikan selama berdekad-dekad.

Saya tidak dapat berbuat demikian.

Saya merasakan tanggungjawab untuk mendedahkan apa yang telah disembunyikan supaya orang dapat melihatnya.

Kerana orang tidak boleh belajar daripada apa yang tidak dapat mereka lihat.

Pemahaman itu akhirnya membawa kepada Book of Evidence, World Education Online, Sistem Penyoalan L2Q, Q2L, Young Questioners, dan bahan pendidikan yang menyusul.

Wang tidak memotivasikan saya.

Saya tidak percaya bahawa maklumat yang bertujuan membantu orang belajar daripada persekitaran dunia seharusnya menjadi milik saya.

Saya percaya ia seharusnya menjadi milik semua orang.

Itulah sebab maklumat, sumber, dan bahan pendidikan telah disediakan secara percuma untuk orang membaca, menggunakan, berkongsi, mengedar, dan belajar daripadanya.

Objektifnya tidak pernah wang.

Objektifnya ialah membantu orang belajar daripada persekitaran dunia.

Objektifnya ialah membantu kanak-kanak mewarisi sesuatu yang lebih baik daripada pengulangan.

Saya melihat mengapa orang menderita dan mengapa masalah yang sama terus berlanjutan dari generasi ke generasi.

Saya melihat mengapa kanak-kanak memasuki dunia yang kebanyakannya mereka diajar cara menyesuaikan diri dengannya dan bukannya belajar daripadanya dengan sewajarnya supaya ia dapat bertambah baik.

Saya juga melihat laluan yang boleh membantu mengubah perkara ini.

Itulah sebab saya mencuba.

Saya telah mencuba sedaya upaya untuk membantu orang.

Saya telah mencuba sedaya upaya untuk membantu kanak-kanak.

Saya telah mencuba sedaya upaya untuk membantu manusia belajar daripada persekitaran dunia dan bukannya terus mengulanginya.

Sama ada orang memilih untuk menggunakan peluang itu akhirnya ialah keputusan mereka.

Tanggungjawab saya adalah untuk mencuba.

Saya tidak menyesali apa yang telah saya habiskan kehidupan dewasa saya untuk lakukan.

Saya tidak menyesali masa, usaha, pengorbanan, atau risiko.

Saya akan melakukan semuanya sekali lagi.

Saya akan melakukannya sekali lagi walaupun ia tidak pernah membantu apa-apa.

Kerana sebaik sahaja saya memahami apa yang telah saya fahami, tidak berbuat apa-apa tidak pernah menjadi pilihan bagi saya.

Itulah sebab saya tidak boleh tidak berbuat apa-apa.

WORLD EDUCATION ONLINE

LEARN TO QUESTION

QUESTION TO LEARN

Pendidikan Membentuk Masyarakat.

Penyoalan Membentuk Pendidikan.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Sumber-sumber ini milik semua orang dan harus digunakan, dikongsi, diedarkan, dan diterapkan dengan syarat maknanya tidak diubah.

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

BUKU-BUKU LAIN

Everyone Needs to Learn From This World

Why Education Must Improve

The Amazing Children: Journey to a Better World

MANUSIA TIDAK BOLEH MAJU DARIPADA APA YANG TIDAK DIFAHAMINYA

Learn to Question

Question to Learn